James Hadley Chase

Panther

027076

Holttest a dűnék közt

James Hadley Chase

Holttest a dűnék közt

Rakéta Regényújság
1983

Amikor Ira Marsh, a szőke tinédzser érett testtel és feslett erkölcsökkel megérkezik Paradise Citybe, Florida milliomos negyedébe, több dolog sohasem lesz már a régi. Paradise Cityben van a világ egyik legbiztonságosabb bankja, amit éppen ekkor szándékoznak egy alapos tervvel kirabolni. A társai, a rablás kiagyalója, a törpe Ticky Edris és Phil Algir…

Eredeti cím: *The Way the Cookie Crumbles*, 1965.

Fordította: Révész Mária

Megjelent:
Rakéta Regényújság, 1983/29-33. sz.

ELSŐ FEJEZET

A falióra hajnali három óra ötven percet mutatott, amikor Beigler őrmester íróasztalán megcsörrent a telefon.

A negyven felé járó, hatalmas termetű, szeplős képű Beigler morcosan a telefonra nézett, aztán a faliórára pillantott, majd hatalmas, szőrös kezével felmarkolta a kagylót. – Beigler – vakkantott bele. – Tessék!

– Harry Browning van a vonalban – jelentette a recepciós őrmester. – Veled akar beszélni. Olyan a hangja, mintha szét akarna robbanni.

Beigler még morcosabb képet vágott. Browning Paradise City három legelegánsabb étterme közül az egyik, a La Coquille tulajdonosa volt, jó barátja a polgármesternek és Terrell kapitánynak, a rendőrfőnöknek. Beigler számára tehát a „Csak Kesztyűs Kézzel" kategóriába tartozott.

– Add be, Charley. – mondta Beigler, és cigarettáért nyúlt. Bánatosan nézett az asztalán levő üres papírpohárra. Félórával ezelőtt megitta az utolsó csepp kávét is. Beiglernek két szenvedélye volt: a kávé meg a cigaretta. – És küldj valakit kávéért, Charley. Teljesen ki vagyok tikkadva.

– Oké – mondta Charley Tanner, a recepciós, megadással, de kelletlenül. Egyebet se csinált, mint folyton kávéért küldött Beiglernek. – Adom Browningot.

Kattanás hallatszott a vonalban, majd megszólalt, egy nyers, mély hang: – Maga az, Beigler?

– Én, Mr. Browning. Miben segíthetek?

– Kész őrület, hogy mi történt! Egy halott nő van az éttermemben! Azonnal jöjjön ide, és szabadítson meg tőle! Lehet, hogy magának ez csak szokványos rendőrségi ügy, de számomra halálosan komoly. Nem akarom, hogy

kitudódjon. És ha azt mondom, nem akarom, hogy kitudódjon, akkor tényleg nem akarom! Világos? Ha a sajtó kiszagolja, akkor elevenen megnyúzok valakit, és ha azt mondom, hogy elevenen megnyúzok valakit, akkor, akárki legyen is az, tényleg elevenen megnyúzom. Érthető?

Beigler már feszes derékkal ült a székén, teljesen megfeledkezve a hatalmas, rosszul világított helyiségben uralkodj hőségről.

– Semmi vész, Mr. Browning. Ne aggódjon, azonnal ott leszek.

– Nem aggódom, csak intézze el megfelelően az ügyet. Ha megfelelően intézi el, Beigler, akkor nem aggódom… és magának sem kell aggódnia – mondta Browning, és letette a kagylót.

Beigler vágott egy grimaszt, majd megütögette a telefon villáját. Amikor a recepciós jelentkezett, megkérdezte: – Van riporter odalent, Charley?

– Hamilton a *Sun*-tól. De alszik… félig részeg. Miért? Mi baj van?

– Még nem tudom, de valami van. Ide figyelj, Charley. Nekem most el kell mennem. Ha Hamilton megkérdezné, hová mentem, mondd neki azt, hogy haza, mert fáj a fogam. Ki van szolgálatban?

– Fáj a fogad? – kérdezte Tanner részvevő hangon. – Sajnállak, Joe. És…

– Sose sajnálj – vágott a szavába Beigler. – Ki van szolgálatban?

– Mandrake elment a kávédért – mondta Tanner ezúttal rosszallással a hangjában. – De itt ül Jackson, már kezd tyúkszem nőni a seggén.

– Küldd fel, üljön itt helyettem. Hess itt van még?

– Éppen most megy el.

– Ne hagyd! Szólj neki, hogy várjon meg. Sietek le.

Beigler belebújt a zakójába, ellenőrizte, hogy farzsebében van-e a revolvere, majd felkapott egy csomag cigarettát, kilépett a nyomozók szobájából, és lerohant az eligazítóba.

Fred Hess a gyilkossági csoporttól a falat támasztotta odalent, pufók arcán rezignált kifejezéssel.

– Még két perc, és már nem találtál volna itt – mondta keserűen, amikor Beigler csatlakozott hozzá. – Mi van?

Beigler lesietett a lépcsőn a ház előtt álló rendőrségi kocsihoz. Beült, és beindította a motort. Hess bemászott melléje.

– Halott nő a La Coquille-ban. Legalábbis Browning ilyesmit makogott. – Beigler gázt adott, és a kocsi végigrobogott a kihalt Fő utcán.

– Gyilkosság? – dörmögte Hess.

– Nem mondta. Én meg nem kérdeztem. Majd ha ott leszünk, meglátjuk. Nem volt nagyon beszédes kedvében.

– Azt elhiszem. – Hess hangosan felnevetett. – Ahogy én azt a lebujt ismerem, semminek se örülnének kevésbé, mint egy hullának. Ettél már ott, Joe?

– Az én fizetésemből? – Beigler már a Parti Sétányon hajtott végig. Csak néhány kocsi parkolt a környéken. Forgalom nem volt. – Legyünk óvatosak, Fred. Browningnak messzire elér a keze ebben a városban.

– Ha gyilkosságról van szó, akkor nem számít, milyen messzire ér el a keze. Egy gyilkosság, az gyilkosság.

– Igen… de még nem tudjuk, hogy az-e. Bízd rám a dolgot. Browningnak sok befolyásos barátja van.

– Tiéd a labda, pajtás. Tudom én, mikor kell kussolnom.

A La Coquille étterem épülete a Parti Sétány túlsó végében állt, pázsittal, virágágyásokkal és megvilágított

pálmafákkal körülvéve. Három márvány-lépcsőfok vezetett fel az impozáns bejárathoz. Az étterem hajnali fél háromkor zárt, az előcsarnokban már csak egyetlen csillár világított, és néhány rejtett fényforrás vetett hosszú, sötét árnyékokat a vastag, bordó szőnyegre.

Beigler és Hess kiszállt a kocsiból, felment a lépcsőn, és a forgóajtón át belépett az elegáns előcsarnokba, ahol Louis, & magas, arisztokratikus megjelenésű *maitre d'hôtel* várta őket.

A gőgös, méltóságteljes Louis ritkán volt megrendült, de Beigler most kétségtelenül annak látta.

– Erre – mondta Louis, és hosszú, merev léptekkel vezette a két detektívet egy második előcsarnokba s onnan fel az emeletre, egy nagy bárhelyiségbe.

Harry Browning ott várakozott. A bárpult mellett ült egy magas széken, egy pohár brandyvel a kezében, szivarral a foga közt.

Browning ötvenöt éves, testes, kopaszodó férfiú volt. Simára borotvált arcát barnára égette a nap. Skótkockás szmokingot viselt, fehér szegfűvel a gomblyukában. Olyannak látszott, amilyen valójában volt: okosnak, gazdagnak, nagyhatalmúnak és pökhendinek.

– Ott van – mutatott a helyiség túlsó vége felé. A bárhelyiség egyik oldalán dúsan faragott, sötét tölgyfa bokszok sorakoztak, mindegyik vörös bársonnyal elfüggönyözve. – Az utolsó bokszban.

Beigler és Hess végigment a helyiségen, és bekukkantott az utolsó bokszba.

A gyenge világításban is tisztán kivehető volt az asztalra borult szőke nő alakja. Fehér, hátul mélyen kivágott estélyi ruha volt rajta. Szőke haja arany tócsának tűnt a sötét tölgyfa asztal lapján.

Beigler visszanézett Browningra.

– Kaphatnánk valamivel több fényt ide, Mr. Browning?

Louis a bárpult mögé lépett, és felkattintott egy kapcsolót, mire a helyiség túlsó végét, ahol a két detektív állt, hirtelen vakító világosság árasztotta el.

Beigler köszönetül bólintott, és belépett a bokszba. Megérintette a nő vállát. Hideg bőre megerősítette Browning állítását, hogy a nő halott. Beigler azonban a biztonság kedvéért kitapogatta a nyakán az ütőeret. Nem lüktetett.

– Inkább ne nyúljunk hozzá, amíg nem csináltak róla fotókat – mondta Hess.

Browning odajött a helyiség túlsó végéből, vadul rágta a szivarját.

– Vigyék el innen a hullát, fiúk! De minél gyorsabban. A hullaházban aztán szórakozhatnak vele, amennyit csak akarnak. Ha a sajtó kiszagolja, hogy mi történt, becsukhatom a boltot erre a szezonra. Vigyék innen!

– Nem vihetjük, amíg le nem fotózták – mondta Hess kurtán. – Lehet, hogy meggyilkolták.

Browning rábámult.

– Maga kicsoda?

Beigler elátkozta magában Hesst, amiért kinyitotta a száját. – A kolléga a gyilkossági csoporttól van, Mr. Browning. És természetesen igaza van. Lehetséges, hogy gyilkosság történt…

– Öngyilkosság! – mondta Browning, és az arca kemény volt, mint a kő. – Ott a fecskendő a földön, és a nő arca kék. Még hekusnak sem kell lennem ahhoz, hogy tudjam: túladagolta a heroint. Egyszóval vigyék innen!

Beigler bekukkantott az asztal alá. Egy üres injekciós fecskendő hevert a szőnyegen. Felegyenesedett, tenyere közé fogta a halott nő fejét, és gyengéden felemelte, hogy az

arcába nézhessen. Dörmögött egyet a kékes bőr és a kitágult pupillák láttán, majd visszafektette a nő fejét az asztalra.

– Attól még lehetett gyilkosság, Mr. Browning – mondta csöndesen. – Lehet, hogy más adta be neki az injekciót.

– A közelében sem járt senki, amióta betette ide a lábát – mondta türelmetlenül Browning. – Vigyék innen!

– Minden öngyilkosságot gyilkosságként kell kezelnünk, amíg az öngyilkosság nincs bizonyítva. Sajnálom, Mr. Browning, de ezúttal sem tehetünk kivételt.

Düh villant Browning szemében.

– Nem szeretem az akadékoskodó zsarukat, Beigler. És nagyon jó az emlékezetem. – Louishoz fordult. – Hívja fel nekem Terrell kapitányt.

Miközben Louis visszasietett a bárpulthoz, Beigler azt mondta: – Nagyon sajnálom, Mr. Browning, de nem járhatunk el másképp, hacsak a főnök másképp nem rendelkezik. Van itt még egy telefon, amit használhatnék?

– Nem használ semmiféle telefont, amíg Terrell-lel nem beszélt! – csattant fel Browning, és visszament a bárpulthoz.

Beigler és Hess egymásra nézett. Hess vigyorgott. Tudta, hogy ha lesújt is a bárd, nem az ő nyaka van veszélyben. Megkerülte Beiglert, és belépett a bokszba. A halott nő mellett arannyal hímzett fehér retikül feküdt. Hess felvette, kinyitotta, és belepillantott. Kihalászott belőle egy borítékot, ránézett, aztán odanyújtotta Beiglernek. – Jó lenne, ha megnéznéd, Joe. Nekünk szól.

Beigler elvette a borítékot. Hallotta, hogy Browning fojtott hangon beszél a telefonba. Ránézett a szétfolyó írással írt címzésre: *A rendőrségnek.* Zsebkésével óvatosan felvágta a borítékot, és egy összehajtogatott papírlapot vett

ki belőle. Szétnyitotta, és a nyakába szuszogó Hess-szel együtt elolvasta az ugyanolyan szétfolyó betűkkel írt levelet:

Menjenek el a Seaview Boulevard 247-be. Megérdemelte a pasas, amit kapott. Én intéztem el. A bonyodalmak elkerülése végett a legrövidebb utat választottam.

Muriel Marsh Devon

U. i.: A kulcs a lábtörlő alatt.

– Hé, Beigler – szólt oda Browning. – Terrell beszélni akar magával.

Beigler a levéllel a kezében a bárpulthoz sietett, és átvette a kagylót Browningtól, aki néhány lépéssel arrább ment.

– Te vagy az, főnök? – kérdezte Beigler.

– Igen – felelte Terrell. – Mi az ábra, Joe?

– Mr. Browning jelentette, hogy egy halott nő van az éttermében. Éppen most érkeztem ide. Öngyilkosságnak látszik, heroin-túladagolásnak. A nő arca elkékült, és találtam egy üres fecskendőt is. A retiküljében meg egy búcsúlevelet. Beolvasom. – Beigler maga elé tartotta és felolvasta a levelet, halkan, hogy Browning ne hallja, mit mond. – Eszerint a nő kinyírt egy pasast. Mr. Browning azt akarja, hogy vigyük el innen a holttestet, de nem hiszem, hogy megtehetjük. Szerinted, főnök? Előbb ki kéne hívnunk a helyszínelőket.

Terrell egy kis szünet után megkérdezte: – Ki van veled, Joe?

– Hess.

– Maradjon a holttest mellett. Te meg menj el a Seaview Boulevard-ra, és nézd meg, mi a helyzet. Felhívom Lepskit, és odaküldöm utánad. Én pedig húsz perc múlva az

étteremben leszek. Mondd meg Hessnek, hogy hívja ki a helyszínelőket.

– Browningnak nem fog tetszeni a dolog – mondta Beigler a fel-alá járkáló Browningra pillantva.

– Majd én beszélek vele. Indulj, Joe.

– Máris megyek – mondta Beigler. Letette a kagylót, és Browninghoz lépett, aki erre megállt, és feléje fordult. – A főnök önnel szeretne beszélni, Mr. Browning.

Browning visszasietett a telefonhoz, Beigler meg Hesshez.

– Hívd ki a helyszínelőket, Fred. Maradunk a rutineljárásnál. A főnök nemsokára itt lesz. – Elvigyorodott. – Én megyek a Seaview Boulevard-ra. Viszlát, és vigyázz Browninggal.

– Csak aztán ő is vigyázzon velem – mondta Hess kelletlenül.

Miközben lerohant a lépcsőn, Beigler még hallotta Browning dühtől elfulladt hangját: – Ezt nem teheted velem, Fred. Te igazán…

Többet nem hallott, mert kiért a forró éjszakába. Miközben a kocsijához sietett, egy magas, szikár alak bontakozott ki a sötétségből. Bert Hamilton volt, a *Paradise Sun* riportere.

– Nagyon fáj a fogad, Joe? – kérdezte, és lecövekelt Beigler előtt. – Nem hittem volna, hogy van még fogad, ami fájjon.

Beigler kikerülte Hamiltont.

– Azt tanácsolom, Bert, hogy ne üsd az orrod a dologba – mondta. – Mert még leharapják a fejed.

– Miből gondolod, hogy van egyáltalán fejem? – kérdezte Hamilton.

Miközben az újságíró felsétált az étterem lépcsőjén, Beigler indított, végigrobogott a kocsifelhajtón, majd tovább a Seaview Boulevard felé.

Ragyás Edrisnek, nagy, golyó alakú feje és rövid, tömpe végtagjai voltak, s a magassága mindössze három és fél láb. Vagyis törpe volt.

Mint pincér és konyhafőnök-helyettes dolgozott a La Coquille étteremben immáron nyolc éve. Browning előkelő törzsvendégei lenézően mosolyogták meg a jóindulatúnak látszó kis ember szomorú tekintetét és fontoskodó, fürge járását. Külön szórakozásnak tartották, hogy egy törpe szolgálja ki őket, aki az évek során afféle udvari bolonddá nőtte ki magát, és olyan bizalmaskodó hangon üdvözölte a vendégeket, amilyet még Browning sem igen engedett meg magának.

A méretére igazított konyhafőnöki köténytviselő Edris éppen az utolsó poharakat törülgette fényesre, amikor Louis, a *maitre d'hôtel* belépett.

– Magával akarnak beszélni, Ragyás – mondta. – Csak a kérdéseikre feleljen. Mr. Browningnak annál jobb, minél kevesebbet mondunk.

Edris felakasztotta a törlőruhát, és levetette a kötényét. Furcsa formájú arca kicsit feszült volt, a szeme karikás. Délután hat óra óta dolgozott megállás nélkül, és eléggé kimerültnek érezte magát.

– Oké, Mr. Louis – mondta, és belebújt fehér pincérkabátjába. – Bízza csak rám.

Átügetett a bárba. A helyiség túlsó végében egy fotós felvételeket készített a halott nőről. A termetes, szögletes állú Terrell rendőrfőnök, akinek kese hajában már ősz csíkok is voltak, Browninggal beszélgetett. Alig

észrevehetően borostás állán kívül semmi sem árulkodott arról, hogy csak néhány perccel előbb, Beigler telefonjára bújt ki az ágyból és öltözött fel.

Dr. Lowis, a rendőrorvos, egy alacsony, kövér férfi, türelmetlenül várta, hogy a fotós végezzen. A két ujjlenyomatos a bárpultnál ült, és miközben sóvár tekintettel nézegette a polcon sorakozó üvegeket, szintén erre várt.

Fred Hess és Max Jacoby harmadosztályú nyomozó, akinek egy notesz volt a kezében, az egyik bokszban ült. Hess felnézett, meglátta Edrist, és odaintette.

Edris odaügetett.

– Maga az a pincér, aki azt a halott nőt kiszolgálta? – kérdezte Hess.

– Én.

Hess figyelmesen nézegette a törpét. Arckifejezése világosan elárulta, hogy pincs nagy véleménnyel arról, amit lát. Edris viszont kifejezéstelen arccal nézett vissza rá, tömpe kezeit összekulcsolva maga előtt.

– Neve?

– Edward Edris, a Ragyás.

– Lakcíme?

– Seacombe, East Street 24.

Seacombe Paradise City egyik külvárosa volt, ahol többnyire kis jövedelmű munkások éltek.

Miközben Hess a törpét kérdezgette, Jacoby, egy értelmes arcú fiatal nyomozó a válaszokat jegyezte.

– Hánykor érkezett ide az a nő? – kérdezte Hess, miközben cigarettára gyújtott.

– Nem sokkal tizenegy után; hogy pontos legyek, nyolc perccel utána.

Hess szúrósan nézett a törpére.

– Honnan tudja ilyen pontosan?

– Van órám… és használni is szoktam.

– Egyedül jött?

– Igen.

– Előre lefoglalta a bokszot, amelyikben most is van?

– Nem. Eléggé késő volt. Már majdnem mindenki átment a bárból az étterembe. Volt hely bőven.

– Nem látszott rajta, hogy valami baja van?

Hess tudatában volt, hogy Terrell és Browning közelebb jött, és figyel. Edris hátrapillantott, meglátta, hogy Browning összeráncolt homlokkal néz rá, és kicsit kapkodva válaszolt: – Nem, nem volt semmi baja.

– Mit csinált, amikor bejött?

– Bement a bokszba, és leült. Megkérdeztem, hogy vár-e valakit, és azt mondta, hogy nem. Rendelt egy citromos whiskyt. Kiszolgáltam, és otthagytam.

– Aztán mi történt?

– Italokat kellett vinnem az étterembe. Amikor visszajöttem, a boksz függönye be volt húzva. Megkérdeztem a mixert, hogy jött-e valaki a nőhöz, de ő azt mondta, hogy nem, a nő még mindig egyedül van. Gondoltam, magányra vágyik, így aztán a közelébe se mentem.

– Azt eltalálta, hogy magányra vágyott. Aztán mi történt?

– Fél három körül szoktunk zárni. Mivel a vendégek többsége már elment, és a nő függönye még mindig be volt húzva, odamentem a számlával. Kopogtam a boksz fáján, de nem kaptam választ. Erre benéztem, és megláttam.

– Három és fél órán át a közelébe se ment?

– Nem én. Sok volt a dolgom. A konyhán is dolgozom, forgalmas esténk volt, és rengeteg a mosogatnivaló.

Browning morgott valamit, majd hirtelen Terrellhez fordult, és azt mondta: – Hazamegyek. Louis majd bezár. Iszonyú csapás ez nekem. Tönkreteheti az üzletemet. Vidd innen az embereidet, Fred, amilyen gyorsan csak tudod. Louisnak is kell egy kis alvás.

– Nem maradunk már sokáig, Harry – mondta Terrell, kezet fogott Browninggal, és utánanézett, mikor az lement a lépcsőn és eltűnt. Aztán visszament dr. Lowishoz, aki már a halott nőt vizsgálta.

Edris megszólalt. – Amikor az előbb azt kérdezte, nem látszott a nőn, hogy valami baja van, nem mondtam igazat. Szeretném, ha újra feltenné azt a kérdést.

Hess rábámult.

– Nézze, lehet, hogy a mamája magát tartotta a világ legokosabb gyerekének, de én nem. Azt akarja mondani, hogy hazudott?

– Nem akartam, hogy kirúgjanak. – Edris elővette a zsebkendőjét, és megtörölte verítékes arcát. – Szeretek itt dolgozni. A főnök figyelt. Ha az igazat mondom, és a főnök meghallja, páros lábbal rúgott volna ki.

– És miből gondolja, hogy ha most igazat mond, nem fogja kirúgni?

– Ha ön nem mondja tovább neki, nem fogja megtudni, igaz?

Hess elgondolkozva nézte a törpét, aztán vállat vont.

– Oké. Szóval úgy látszott, hogy a nőnek valami baja van?

– Úgy. Amint megláttam, rögtön tudtam, hogy bajban van. Falfehér volt, és reszketett. Azt is tudtam, hogy ha ilyen állapotban van, könnyen jelenetet rendezhet… elkezd visítozni meg hisztizni. Ezért mikor láttam, hogy rögtön bepörög, betuszkoltam az egyik bokszba, és vittem neki egy

italt. És behúztam a függönyt. Nem akartam, hogy jelenetet rendezzen. A főnök nem szereti a jeleneteket.

Hess és Jacoby összenézett, aztán Hess megkérdezte: – Úgy értsük ezt, hogy ismeri a nőt?

Edris a válla fölött arra pillantott, ahol Louis Bert Hamiltonnal beszélgetett, majd halkabbra fogva a hangját azt mondta: – Igen, ismerem. A lakásommal szemben levő lakásban lakik.

– Miért nem mondta meg ezt már hamarabb? – mordult rá Hess.

– Mert nem kérdezték, meg aztán, mint már mondtam, Mr. Browning figyelt. Ha megtudja, hogy ismertem a nőt, és én ültettem be a bokszba, kirúg.

– Mit tud még a nőről?

– Hogy kábítószeres és kurva volt. Idestova nyolc éve ismertem.

Hess előrehajolt.

– Azt akarja mondani, hogy a barátnője volt, Ragyás?

Edris egy pillanatig ránézett, a szomorú szemével, aztán azt mondta: – Gondolja, hogy van nő, aki a barátnőm akarna lenni?

– Vagy maga hozta őt össze pénzes playboyokkal, és jutalékot kapott tőle? Erről van szó, Ragyás?

– Véletlen, hogy egymással szemben laktunk – mondta Edris, nyugodtan, méltóságteljesen. – Néha elbeszélgetett velem. Azt hiszem, ő is annak tekintett, aminek maguk és mindenki más: torzszülött pojácának. Attól, hogy néha beszélgetett velem, még nem vagyok strici, igaz?

Egymásra meredtek. Hess volt az, aki elsőként fordította el a fejét.

– Miről beszélt magának?

– Sok mindenről. A férjéről, a lányáról, az életéről, a szeretőiről.

– Férjnél volt?

– Igen.

Louis lépett hozzájuk.

– Ön Mr. Hess?

– Mit akar? – mordult rá Hess. – Dolgom van.

– A telefonhoz kérik – mondta Louis magasra tartva arisztokratikus orrát.

Hess felállt.

– Maradjon a közelben, elfűrészelt óriás – mondta Edrisnek. – Még nem végeztünk.

Hess a bárpulthoz ment, és felvette a kagylót.

– Tessék?

– Itt Joe – Beigler beszélt. – Tényleg egy gyilkossággal van dolgunk. Ott van a főnök?

– Itt.

– Mondd meg neki, hogy megtaláltam a pasast, akit a nő a levelében említ. Öt lyukat lőttek belé. Jó lenne, ha idejönnétek.

– Oké, megmondom neki. Szép kis ügy, mondhatom! Nem úgy néz ki, hogy ma éjjel még aludni fogunk, igaz?

– Erre akár mérget is vehetsz. Siessetek, Fred – mondta Beigler, és már le is tette a kagylót.

Amikor Hess is letette, két fehér köpenyes betegszállító sietett fel a lépcsőn egy összehajtott hordággyal.

– Végeztek a hullával? – kérdezte az egyik.

– Azt hiszem. Várjanak, megnézem. – Hess elindult a bár túlsó vége felé. Amikor elhaladt Edris mellett, odaszólt neki: – Oké, Ragyás, most elmehet. Holnap folytatjuk a beszélgetést. Jöjjön be a kapitányságra, tizenegyre, és

keressen engem… Hess a nevem. – Azzal ment is tovább Terrell és Lowis felé.

– Igen, vihetik – mondta Lowis, aki éppen a táskáját csukta össze. – Holnap tízre az asztalán lesz a jelentés, de most megyek vissza az ágyikómba.

Hess elvigyorodott. – Azt maga csak gondolja, dokikám – mondta jókedvűen. – Még egy hullánk van a maga számára. Beigler most telefonált. A Seaview Boulevard 247. alatt várja magát.

Dr. Lowis arca kész tanulmány volt.

– De hisz akkor ma már nem is jutok alváshoz! – próbált tiltakozni.

– Minek nekünk az alvás? – mondta Hess egyre szélesebb vigyorral. – Hiszen mi supermanek vagyunk!

Amikor Lowis elsietett, Terrell éles hangon megszólalt: – Hát ez meg mi volt, Fred?

– Joe telefonált az imént, főnök. Lőfegyverrel elkövetett gyilkosság történt. Odavár minket, uram.

Terrell lenézett a padlóra fektetett nőre. Negyven körüli, vékony, csinos arcú, jó alakú nő volt.

– Kábítószeres volt, Fred. A combjai tele vannak tűszúrásokkal.

– A törpe már befújta, hogy az. Ismerte. Azt mondja, nemcsak kábítószeres volt, hanem kurva is. Browning csudára örülni fog neki, ha kitudódik.

Hamilton, a Sun riportere közeledett hozzájuk, mint egy dögszagot szimatoló keselyű.

– Max itt marad, hátha esetleg még szükség lesz ránk – mondta Terrell –, mi meg átmegyünk Joe-hoz.

– Mi történt? – kérdezte Hamilton. Magas, negyven körüli, őszülő férfi volt. Amióta egyszer azt mondta neki valaki, hogy James Stewartra hasonlít, úgy képezte a

szavakat, mint akinek szilva van a szájában, hogy még jobban hasonlítson a híres színészre.

Terrell elindult a bár kijárata felé.

– Tartson velünk, és meglátja – szólt hátra a válla fölött.

– Mi az ábra? – kérdezte Hamilton, Hesshez csatlakozva.

– Még egy hulla. Egy férfi. A nő nyírta ki, mielőtt kinyírta önmagát – mondta Hess. – Pontosan az a fajta mocsok, ami neked kell.

Amikor a két férfi elhaladt mellette, Edris hátralépett, és utánuk nézett. Aztán a két betegszállítót figyelte, akik hordágyra emelték a halott nőt, és elsiettek vele.

Csak amikor már benn volt a konyhában és becsukta maga mögött az ajtót, csak akkor derült gonosz kis vigyorra az arca. Aztán túláradó örömében táncra perdült, és többször is körültáncolta a helyiséget, ritmikusan lóbálva tömpe karjait.

A Seaview Boulevard Paradise Cityt és Seacombe-ot kötötte össze. A hosszú sugárút Paradise City felőli végén hatalmas, fényűző, drága villák sorakoztak. Mindegyiket legalább egyholdas, ápolt kert vette körül, úszómedencével, három kocsinak való garázzsal és fotocellás kapuval. A sugárút Seacombe felőli végén a házak kicsik, kopottak és közönségesek voltak. Aprócska kertek közepén álltak, a járdákat az utcán játszó gyerekek krétarajzai ékesítették. A Seaview Boulevard minden másnál kifejezőbben jelképezte az amerikai alsó és felső szintet, a „van”-t és a „nincs”-et, a gazdagságot és a szegénységet.

A hajnal első, sápadt sugarai éppen kezdtek megjelenni az éjszakai égbolton, amikor Beigler őrmester kocsija megállt a 247. számú, bungaló jellegű ház előtt, amelyet magas, túlburjánzott sövény takart el az utca felől.

Beigler kivett a kocsi kesztyűtartójából egy elemlámpát, átvágott a járdán, belökte a fából készült kertkaput, és az elemlámpa sugarával világította meg maga előtt a bejárati ajtóhoz vezető rövid ösvényt. Az elnyűtt lábtörlő alatt – ahogy a halott nő írta a búcsúlevelében – valóban ott volt a kulcs.

Egy pillanatra megállt, és ránézett a sötétben az előtte levő házra, aztán meglazította pisztolyát a tokjában, majd megnyomta a csengő gombját, és egy ideig rajta is tartotta az ujját. Nem mintha arra számított volna, hogy bárki is ajtót nyit, csak óvatos zsaru volt. Nem akarta használni a kulcsot, amíg biztos nem volt benne, hogy a halotton kívül senki más nincs a házban.

Miután kétperces várakozás meggyőzte erről, bedugta a kulcsot a zárba, és kinyitotta az ajtót. Egy kis előszobába lépett, becsukta az ajtót, és a lámpa sugarával körbepásztázta a falakat, amíg meg nem találta a villanykapcsolót. Felkattintotta, és a mennyezeti lámpa fényénél látta, hogy egy kis átjáró van előtte, mindkét oldalán csukott ajtókkal. Kicsit meglepte, hogy a két utcai szobában, a piszkos nylonfüggönyöktől eltekintve, semmiféle berendezési tárgyat nem talált. Az átjáróban tovább menve a harmadik ajtó egy fürdőszobára nyílt. A tartón lógó törülközőkből és a kád szélén heverő rózsaszínű szivacsból arra következtetett, hogy a fürdőszobát használta valaki. A szemközti ajtó egy kis teakonyhába vezetett. Az üres, poros konyhaszekrény és a fiókok arról árulkodtak, hogy akik a házban laktak, soha nem ettek ott.

Az átjáró végén még két szoba volt. Beigler kinyitotta bal oldali ajtót, és meggyújtotta a villanyt. Egy hálószobába lépett be. Azonnal látta, hogy nem közönséges hálószoba.

A szoba közepét hatalmas ágy foglalta el. A lepedő és párnák makulátlanul tiszták voltak, még nem használták őket. Az ággyal szemközti falon egy nagy tükör volt, és tükör volt a mennyezeten is. A padlót vastag, bíborvörös szőnyeg borította. A palackzöld falakat mosolygó, meztelen revügörlök bekeretezett fotói díszítették. Beigler a szoba egyik oldalán álló nagy szekrényhez lépett, és kinyitotta az ajtaját. Egy rövid pillantással megállapította, hogy a szekrény egy prostituált perverz üzleti kellékeivel: erotikus képeket tartalmazó albumokkal, ostorokkal és botokkal van tele. Beigler becsukta a szekrényt, elhagyta a szobát, és megállt az utolsó szoba csukott ajtaja előtt. Kinyújtotta a kezét, megforgatta az ajtó gombját, és belökte az ajtót. Az ajtó lassan kinyílt. A szobában égett egy lámpa. Az ajtóval szemközt egyszemélyes ágy volt, s az ágyban egy élettelen férfi, a mellén kinyitott újság. Ártatlan foglalatosság: az esti hírek olvasása közben érte a halál. Kék-fehér csíkos pizsama volt rajta, a pizsamakabát elején vérfolt éktelenkedett. Véres volt a férfi ökölbe szorított keze és napbarnított arca is.

Beigler egy hosszú pillanatig mozdulatlanul bámulta, aztán belépett a szobába.

A halott erős testalkatú férfi volt, válla akár egy bokszolóé. Sörtehaja kékesfekete. Keskeny bajsza fölényes és érzéki kifejezést kölcsönzött az arcának. A Paradise City strandjain látható playboyok seregéhez tartozott, akik izmaikkal, hím voltukkal és férfiasságukkal hencegnek; egyebük nincs is, hiszen az ilyenfajta férfiak nem könnyen keresik a pénzt.

Beigler egy telefont pillantott meg az ágy melletti asztalkán. Feltárcsázta a La Coquille számát. Éppen befejezte a Hess-szel folytatott beszélgetést, amikor

megszólalt a bejárati ajtó csengője. Kiment, és ajtót nyitott. Tom Lepski másodosztályú nyomozó állt előtte.

– A főnök szólt, hogy valami zűr van itt is – mondta Lepski, mikor belépett az előszobába. Magas, sovány, izmos férfi volt, markáns napbarnított arccal, hideg kék szemekkel.

– Igen… egy hulla. Gyere, és nézd meg.

Beigler bevezette kollégáját a hálószobába. Lepski rábámult a halott férfira, aztán a tarkójára tolta a kalapját.

– Nicsak – mondta –, Johnnie Williams. Szóval végre ő is megkapta a magáét.

– Ismered?

– Persze. Nemegyszer találkoztam vele. A drága gigolók egyike volt, a Palace Hotelban. Mi a fenét keresett egy ilyen lepra helyen?

Beigler átkutatta az egyik fal mellett álló komód fiókjait. Talált is egy disznóbőr irattárcát, benne egy Diner Club tagsági igazolványt, egy gépkocsivezetői jogosítványt meg egy csekkfüzetet. Valamennyi Johnnie Williams névre szólt. A csekkfüzetből Beigler megtudta, hogy Williamsnek 3756 dollárja volt a bankban.

– Azt hiszem, itt lakott – mondta Beigler. – Kukkants csak be a szemközti szobába.

Amíg Lepski a másik szobában volt, Beigler tovább kutatott a kisebbik hálószobában. Talált egy beépített szekrényt, amely tele volt Williams ruháival.

Lepski visszajött.

– Ez bizony egy kupleráj – mondta. – Ki a nő?

– Muriel Marsh Devonnak nevezte magát. Az éjjel öngyilkosságot követett el a La Coquille étteremben, heroinnal. Hagyott maga után egy búcsúlevelet, amelyben beismeri, hogy ő ölte meg ezt a szépfiút.

Lepski odalépett a halotthoz, és szemügyre vette a mellét. Morgott egyet, majd hátrább lépett.

– Hát nem végzett félmunkát, az biztos. Ahogy elnézem, szétlőtte a szívét.

Beigler hirtelen lehajolt, és benyúlt az ágy alá. Óvatosan előhúzott egy 38-as automata pisztolyt. Ráejtette a zsebkendőjét, úgy emelte fel.

– Világos ügy – mondta. – Nem lennék meglepve, ha ezek után már egy-két órai alváshoz se jutnék.

Kocsi állt meg a ház előtt, Lepski az ajtóhoz ment. Doktor Lowis-szal tért vissza.

– Tessék, a magáé – mondta Beigler, és a halott felé intett.

– Hálásan köszönöm! – morogta Lowis. – Most két jelentést is írhatok.

Beigler rákacsintott Lepskire.

– Ne izgassa magát, dokikám – mondta. – Nem maga az egyetlen. – Lepskinek azt mondta: – Gyere, szívjunk egy kis friss levegőt.

A két férfi végigment az átjárón a bejárati ajtóhoz. Kiléptek a kertbe, és cigarettára gyújtottak.

– Furcsa, hogy senki sem jelentette a lövöldözést – mondta Lepski, és a szemközti ház felé intett a fejével.

– Lehet, hogy szabadságon vannak – felelte Beigler. – Egyébként is, Seacombe-nak ezen a részén eléggé maguknak valók az emberek. Tudod, mit mondok? Tíz éve vagyok már a rendőrségen, de Seacombe-ból még soha semmiféle bejelentés nem érkezett.

– Nem értem, a nő miért nyírta ki Johnnie-t. És nem értem, Johnnie miért adta le magát egy kétdolláros kurvának.

– Nem volt az kétdolláros kurva. Láttam. Jól öltözött, ápolt nő volt. De nagyon sok férfi, aki kurvázik, ilyen lepusztult környezetben érzi jól magát. Ne kérdezd, miért.

– Nem kérdezem. – Lepski elnyomott egy ásítást. – Bárcsak ne rángatott volna ki a főnök az ágyból.

– Már itt is vannak – mondta Beigler, mert meglátta a széles sugárúton veszett iramban közeledő két gépkocsit. A reflektorok egy-egy pillanatra megvilágították a kétoldalt sorakozó házakat.

Félórával később dr. Lowis kilépett a házból, és odament Terrell rendőrfőnökhöz, aki a kocsijában ülve pipázott, és türelmesen várta emberei jelentését.

– Szerintem tíz óra körül lőtték le a pasast – mondta Lowis. – Öt golyót kapott a szívébe. A nő jól célzott, bár tulajdonképpen el sem téveszthette volna. Az ágy lábától tüzelt. Holnap tizenegyre leadom a jelentést. Megfelel?

Terrell bólintott.

– Mi mást mondhatok, doki? Oké, menjen, és próbáljon aludni még egyet.

Miután Lowis elhajtott, Bert Hamilton jött ki a házból. Előzőleg hosszasan telefonált, leadta a riportot.

– Jó sok ólmot eresztettek bele – mondta Terrellnek. – Van valami sejtelmed, hogy miért?

– Ez az, amit ki kell derítenem – mondta Terrell, és kiszállt a kocsiból. – Viszlát, Bert – mondta az újságírónak, és bement a házba.

Beigler és Hess az előszobában beszélgetett.

– Minden világos, uram – mondta Hess. – Szép, alapos munka.

– Úgy látszik – mondta Terrell –, de nem hagyhatjuk ennyiben a dolgot. Ti ketten menjetek át az East Streetre, és nézzetek körül a nő lakásán. Ellenőrizzétek, hogy a

kézírása azonos-e a búcsúlevélével. Én is azt hiszem, hogy az, teljesen világos, de azért menjünk biztosra. Beszéljetek a törpével. Úgy nézem, sokat tud. Talán azt is tudja, miért lőtte le a nő Williamst. Tíz órára az asztalomon legyen a jelentés, szóval csipkedjétek magatokat, fiúk.

Hess elnyomott egy morgást.

– Oké, főnök.

Terrell bement a halott szobájába, ahol Lepski a falat támasztva beszélgetett az ujjlenyomatosokkal, akik éppen összecsomagolták a felszerelésüket.

– Tom – mondta Terrell –, menj, és kérdezd meg, nem hallotta-e valaki a lövéseket. Járd végig a szomszédokat, és tudj meg Williamsről mindent, amit csak lehet.

– De ugye nem úgy gondolod, főnök, hogy most nyomban kezdjem el? – kérdezte Lepski. – Alig múlt hat óra. Csak nem akarod, hogy kirángassam az embereket az ágyból?

Terrell vigyorgott.

– Adj nekik még egy félórát. Errefelé koránkelők az emberek. – Meghallva, hogy közeledik egy kocsi, folytatta: – Itt vannak a mentők. Rád bízom őket. – Az ujjlenyomatosokhoz fordult. – Találtatok valamit?

– Rengeteg ujjlenyomatot – mondta az egyik. – Ebben a szobában hónapok óta nem törülgettek port. A legtöbb ujjlenyomat az áldozaté, de akad mástól származó is. Mindegyiknek utánanézünk.

Terrell bólintott, és a bejárati ajtóhoz ment, amikor a mentőautó megállt a ház előtt. Megmondta a két betegszállítónak, hol a hulla, aztán beült a kocsijába, és elindult a kapitányságra.

MÁSODIK FEJEZET

Néhány perccel azután, hogy Terrell és az emberei elhagyták a La Coquille éttermet, és elindultak a Seaview Boulevard-ra, Ragyás Edris levetette pincérkabátját, és belebújt világosszürke alpaka zakójába. Aztán a konyhaajtóhoz ügetett, kinyitotta, és kinézett a bárba.

Louis és Jacoby a lépcső tetején beszélgetett.

– Hazamennék, Mr. Louis – mondta Edris vékony hangján. – Ha nincs ellene kifogása.

Louis csak legyintett, egy pillanatra sem szakította félbe beszélgetését Jacoby-val. Edris visszatért a konyhába, szaporán, fontoskodva lépegetett. A személyzeti kijárón ment ki, szökdécselve szaladt le a lépcsőn, s a személyzeti parkolóba sietett, ahol két kocsi állt. Az egyik egy Cooper Mini volt, a másik egy felhúzott tetejű Buick kabriole.

Széles vállú férfi ült a Buick kormányánál, és cigarettázott.

Barna szalmakalapot és jól szabott őzbarna öltönyt viselt. Az inge makulátlanul fehér volt, a nyakkendője drága és konzervatív. Sűrű, aranyszőke haja jól illett napbarnított bőréhez. Jóképű, harmincnyolc éves férfi volt, állán a mély gödör csak még vonzóbbá tette megjelenését, és nagy hatással volt a nőkre.

Sikeres ügyvédnek, banktisztviselőnek vagy akár befutott és nagy jövőjű politikusnak is vélhette volna az ember, de nem volt sem ügyvéd, sem banktisztviselő, sem politikus. Phil Algir arra használta hatásos megjelenését, imponáló tudását és egész vonzó lényét, hogy a gazdagokat kiforgassa a pénzükből. Algir szélhámos volt, aki életének tizennégy évét töltötte már börtönben, és sietve hagyta el

New Yorkot, hogy Floridába távozzon, éppen abban a pillanatban, amikor kiadták ellene az elfogatási parancsot. Paradise Cityben szép csöndben meghúzta magát, s noha pénzszűkében volt, félt valamelyik jól bevált trükkjébe kezdeni, mert tudta, hogy a következő lebukás újabb tizennégy évi börtönt jelenthet a számára.

A kellemes, vonzó külső mögött könyörtelen gonoszság lakozott. A mai estéig sikerült erőszakos cselekedetek nélkül is szereznie annyi pénzt, amennyire szüksége volt, de most levetette álarcát. Ha a terv, amelyet a törpével együtt főzött ki, nem sikerül, akkor ezúttal nem tizennégy évi börtön vár rá, hanem egy karosszék a gázkamrában. De bízott Edrisben és önmagában. Ez a terv sikerülni fog… sikerülnie kell.

– Mi van? – kérdezte, és elpöckölte a cigarettáját, amikor Edris csatlakozott hozzá.

– Megy ez, mint a karikacsapás – mondta Edris, tömpe ujjait a kocsi ajtaján pihentetve. – Semmi zűr, semmi probléma. Nálad is minden rendben?

– Aha.

– Elmentek a Seaview Boulevard-i házba. Aztán majd eljönnek hozzám az East Streetre. Jó lesz, ha igyekszel, Phil. Tudod, mi a dolgod.

– Aha. – Algir beindította a motort. – Gondolod, bevették, hogy a nő kicsinálta magát?

– Úgy látom. De azért szemmel tartom Terrellt, mert ravasz fickó. Vigyázz, ne érj fél nyolc előtt az iskolába.

– Tudom, tudom. Éppen elégszer megbeszéltük. Te törődj csak a magad dolgával. Én majd elintézem a magamét.

Edris hátrább lépett, Algir biccentett egyet, és kilőtt a kocsival a parkolóból.

Edris utánanézett, míg el nem tűntek a kocsi pozíciólámpái. aztán megfordult, és beült a Minibe. A kuplung, a fék és a gázpedál vastag parafa tömbökkel meg volt magasítva, hogy tömpe lábaival elérje őket. Edris gyorsan, szakértelemmel vezetett. Tizenhét év alatt egyetlen balesete sem volt.

Gyors tempóban hajtott ki a városból, és amikor kiért az autósztrádára, nyolcvan mérföldre növelte a Mini sebességét. De mikor a Seaview Boulevard 247-hez közeledett, lassított, és sokkal kisebb tempóban hajtott el a ház előtt, egy pillantást vetve az ott parkoló rendőrségi kocsikra. Tíz percig tartott, amíg innen az East Streetre ért. A háztömb előtt hagyta a kocsiját, majd liften felment a legfelső emeletre, és belépett a kétszobás lakásba, amelyben immár nyolc éve lakott.

Volt egy nagy nappalija, egy kis hálószobája, egy teakonyhája meg egy zuhanyozója.

Nagy gondot fordított a nappalijára. A drágán vásárolt, válogatott bútorokkal kényelmes, ízlésesen berendezte, otthonná varázsolta. Egy alacsony kis asztalkát használt ebédlő asztalként, és a méretére csináltatott miniszék és minifotel szolgálta a kényelmét. A többi bútordarab normális méretű volt, mert szerette időnként vendégül látni a barátait, és a kanapét meg a többi fotelt az ő kényelmükre való tekintettel választotta ki.

Szökellve ment be a hálószobába, levetkőzött, majd besietett a zuhanyozóba. Groteszk látvány volt, ahogy meztelenül ugrált a zuhanyból áradó langyos vízsugár alatt, dúdolt, és a dallam ritmusára tapsikolt. Aztán megtörülközött, kék-arany csíkos pizsamát és kék köntöst vett fel. Bement a nappaliba, a miniatűr bárszekrényhez. Whiskyt töltött magának, öntött hozzá egy kis vizet, majd a

pohárral a kezében a foteljához ment, és beleült, lábát egy aprócska zsámolyra helyezve. Ivott egy kortyot, letette a poharat, és cigarettára gyújtott. Így ült néhány percig, elengedve magát, a füstöt mélyen a tüdejére szívta, s tág orrlyukain engedte ki. Ránézett a csuklóján levő kis női karórára. Hat óra harminc perc volt. Majdnem egy órába telik, amíg Phil beér Greater Miamiba. Ha minden jól megy, fél kilenc körül indul vissza Paradise Citybe. Fél tíz, tíz előtt nemigen számíthat rá, hogy hall felőle.

Edris megitta a whiskyjét, elnyomott egy ásítást, és elnyomta a cigarettáját. Szeretett volna lefeküdni, de tudta, hogy ha lefekszik, akkor elalszik, és az nem lesz jó. Nem engedheti meg magának, hogy álmos vagy kába legyen, amikor a rendőrök megérkeznek.

Kikászálódott a fotelból, poharával a bárszekrényhez ment, és még egy italt kevert magának. Edris sokat ivott; de tekintélyes mennyiségű alkoholt tudott elfogyasztani anélkül, hogy meglátszott volna rajta. A ma éjszakai események azonban erősen megviselték, fáradt volt. Csak lassan az itallal, mondta magának. Nem jó, ha túlságosan elbizakodottá válik.

Éppen a végére ért a lassan kortyolgatott második adagnak, amikor meghallotta, hogy kocsi áll meg a ház előtt. Leküzdötte vágyát, hogy kinézzen az ablakon. Nem szabad, hogy a rendőrök leskelődésen kapják. Kivitte a poharát a teakonyhába, és kiöblítette. Aztán kiment az előszobába, és az ajtó mellett állva hallgatózott. A halott nő lakásának a kulcsát Beigler megkapta a házmestertől, aki közönyösen vonogatta a vállát, amikor a felügyelő közölte vele, hogy a nő meghalt. Beigler kérdéseire elmondta, hogy csak keveset tud róla azon kívül, hogy Marshnak hívták, a lakbért rendesen fizette, délelőtt sohasem volt látható,

délutánonként ment el hazulról, és későn jött haza minden éjszaka. Nem sok postája volt, látogatója meg éppenséggel nagyon kevés.

A nagyokat ásítozó Hess beszállt Beiglerrel a liftbe, és felmentek a legfelső emeletre.

Beléptek a nő kétszobás lakásába, és körülnéztek. A kényelmesen berendezett nappali egyik sarkában nagyméretű tévékészülék állt. Franciaágy és beépített ruhásszekrény volt a hálószobában. Az öltözőasztalon két ezüstkeretes fénykép: az egyik egy jóképű, sötét hajú, harmincas évei elején járó férfié, a másik egy tizenhat-tizenhét év körüli lányé, akinek szőke haja fiúsra volt vágva. Határozott, de finom vonásaival, hetyke kis orrával, nagy szájával olyan volt, mint egy huncut, bájos tündér.

A lakásban levő fiókok, gondos átkutatása csak egy csomó kifizetetlen számlát, valamint „Édes Mamikám" megszólítással kezdődő, „sok szeretettel Norena" aláírással végződő levelet eredményezett. Mindegyik levél fejléce ez volt: „Graham kollégium, Greater Miami." Hess több papírt is talált a halott nő kézírásával, s összehasonlította őket a búcsúlevéllel. Látszólag ugyanaz a kéz írta őket.

Beigler, aki elolvasta Norena néhány levelét, Hessre nézett.

– Bizonyára a lánya – mondta, és az öltözőasztalon álló fénykép felé intett. – Helyes lánynak látszik. Vajon ki lehet az apja?

– Talán a törpe tudja. Beszéljünk vele. Itt lakik, a szemközti lakásban.

Kiléptek a lakásból, és a pihenő szemközti oldalán Hess megnyomta Edris ajtaján a csengőt.

Rövid várakozás után kinyílt az ajtó, és Edris nézett fel rájuk kérdő pillantással.

– Ó – mondta, és hátrább lépett. – Fáradjanak be, uraim. Éppen kávét főzök. Parancsolnak?

– De mennyire – mondta Beigler, és Hess-szel együtt belépett a nappaliba.

Hess megkérdezte: – Maga miért nem feküdt még le, Ragyás?

– Kávé nélkül nem tudok elaludni. Azonnal meglesz – mondta Edris, szökkent egyet, és beugrott a teakonyhába.

– Fura egy alak – mondta Hess. Körülnézett a szobában. – A jó mindenit! Hát nem csináltatott magának egy minifotelt?!

– Miért ne csináltatott volna? – mondta Beigler, és leereszkedett a kanapéra. – Te szeretnél törpe lenni?

Hess gondolkozott a kérdésen, aztán vállat vont, és leült.

– Minek törjem rajta a fejem! Nem vagyok törpe, és kész.

Edris lépett be egy tálcával, rajta a kávé meg a hozzávalók.

Töltött három csészébe, mindenkinek odaadta a magáét, aztán leült a minifotelba, a lábát feltette a zsámolyra.

Mindhárman belekortyoltak a kávéba. Beigler, aki szakértőnek tartotta magát, elismerően bólintott.

– Finom – mondta. – Nagyszerű kávét főzött.

Edris mosolygott.

– Nem sok van, amit én nem tudok a kávéfőzésről. Ugyanis…

– Hagyjuk most a kávét – vágott a szavába Hess. – Halljuk, mit tud a nőről. A férje fényképe az a hálószobában?

Edris sokkal ravaszabb volt annál, semhogy ilyen nyilvánvaló csapdába belesétáljon.

– Honnan tudjam? Sosem jártam a hálószobájában.

Hess ránézett, aztán felállt, és átment a másik lakásba a két fényképért. Visszajött, és megmutatta őket Edrisnek.

– Ki ez a férfi?

– Nem a férje. Azt a pasast, akivel annak idején megszökött, Henry Lewisnak hívták. Körülbelül tizenöt éve autóbaleset áldozata lett.

– Ez a lánya?

– Igen.

– Hol van a lány?

– A Graham kollégiumban, Greater Miamiban.

– Az asszony férje él?

– Él.

– Ki az?

– Melville Devon.

– Hol lakik?

– Valahol Paradise Cityben. De hogy hol, azt nem tudom.

– Azt mondta az előbb, hogy a nő megszökött ezzel a Lewis nevű pasassal. Miatta hagyta el a férjét?

– Igen. Ahogy elmondta, sehogy se jött ki Devonnal. Az amolyan komoly ember, folyton dolgozik. És alig két évvel azután, hogy összeházasodtak, az asszony megismerkedett Lewisszal. Pénzes pasas volt, s az asszony megszökött vele. Ennek már jó tizenöt éve. Az asszony a kislányát is magával vitte. Lewis szerette a gyereket. Nagyon jól éltek együtt kábé egy évig, aztán a férfi életét vesztette. Autóbalesetet szenvedett.

Hess elgondolkozva nézett Edrisre.

– Ezt mind az asszony mesélte magának?

– Igen. De nem egy szuszra. Ha rossz kedvében volt, bejött hozzám, és itt ült szó nélkül néha órákig. Aztán meg rájött a beszélhetnék, és be nem állt a szája. Amikor Lewis

meghalt, az asszonynak egy vasa sem volt. Azt tervezték, hogy összeházasodnak, mihelyt az asszonynak sikerül elválnia. A gyereket kiadta nevelőszülőkhöz, ő meg állást vállalt egy szálloda recepciójában. – Edris elhallgatott, és megitta a kávéját. Aztán újból töltött a csészéjébe, a kávéskannát meg odatolta Beigler elé. – Egy idő után rossz társaságba keveredett. Rákapott a morfiumra. A szállodából kidobták. Nem volt pénze kábítószerre, elkezdett strichelni. Aztán egy öreg pasas felszedte, és lakást bérelt neki. Jól élt a rákövetkező öt évben, amíg az öreg meg nem halt. Norenát – így hívják a lányát – bentlakásos iskolába adta. Csak a vakációk idején voltak együtt. Az asszony egyre jobban rabja lett a kábítószernek, végül el is jött New Yorkból, és ideköltözött. Akkor bukkant fel Johnnie Williams. – Edris megint elhallgatott, és Hessre nézett. – Az lenne a legjobb, ha vele beszélne. Sokkal többet tud Murielról, mint én.

Hess töltött magának még egy csésze kávét.

– Williams meghalt. Muriel ölte meg. Hogy lehet az, hogy nem mondta el magának, Ragyás? Hiszen magának mindent elmondott. Miért nem mondta el, hogy öt golyót lőtt Williamsbe, mielőtt a La Coquille-ba ment?

Edris mozdulatlanul ült. Tekintete elfelhősödött. Olyan volt a szeme, mint egy spánielé.

– Nem mondott semmit. Tudtam, hogy valami nagy baj lehet, de részeg volt. Egy szót sem tudtam kihúzni belőle. Szóval megölte Williamst! Megérdemelte a strici. A hazug, mocskos rohadék!

– Miért érdemelte meg? – kérdezte Beigler.

– Muriel mindent megtett érte. Kitartotta, ő vette a ruháit, ő fizette a lakása bérét. Tisztára bolondja volt annak a gazembernek, az meg az utolsó csepp vérét is kiszívta. Az utóbbi fél évben pénzes öreg nőkre vadászott a Palace

Hotelban. Talált is egyet. Muriel addigra már teljesen tönkrement. Annyira agyonkábítózta magát, hogy már a férfiakat sem tudta fogadni. Pedig ott volt az iskola, amit fizetnie kellett, meg a kábítószer. Johnnie-nak vastagon volt pénze. De ha Muriel megpróbált kölcsönkérni tőle, csak kinevette. Úgy látszik, a kelleténél eggyel többször nevetett.

– És mi van a lánnyal? Tudta, hogyan él az anyja?

– Nem. A szünidőkben Muriel mindig elvitte valahová hajókázni. Nem akarta, hogy ide jöjjön a lakására. Az idén nyáron az Antillákra szerette volna vinni, de nem volt rá pénze, Johnnie meg nem akart neki adni.

– Maga volt a legjobb barátja, Ragyás. Maga sem adott neki?

– Tőlem nem fogadta el. Felajánlottam, de nem tudta rászánni magát, hogy tőlem elfogadja.

– Miért nem? Hiszen maga volt a legjobb barátja, nem? Akiben mindig megbízott.

Edris figyelmesen nézett Hessre, a tekintete megkeményedett.

– Azt hiszem, az volt a véleménye, hogy én még sajnálatra méltóbb vagyok, mint ő. Sohase vett emberszámba. Csak éppen olyannak… olyan valaminek… amihez beszélni lehet.

Hess gúnyosan elmosolyodott.

– Mondta is, hogy sajnálja magát?

– Igen.

– Legalább megmaradt a pénze, igaz, Ragyás?

– Nincs nekem annyi pénzem, hogy maradjon is belőle – mondta Edris.

– Ugyan már! Érti maga a módját, biztosan sok borravalót kap.

– Hagyjuk ezt, Fred – mondta Beigler türelmetlenül. – Nem megyünk vele semmire.

– Nem olyan biztos. Túlságosan ravasz ez a fickó – mondta Hess, és barátságtalanul nézett Edrisre. – Muriel semmi olyat nem mondott, amiből sejteni lehetett volna, hogy megölte Williamst?

– Nem.

Hess egy rágógumit kezdett kibontogatni a papírjából.

– Volt a nőnek revolvere, Ragyás?

– Nem hiszem. De lehet, hogy volt. Honnan tudjam?

– Kitől szerezte be a kábítószert?

– Nem tudom.

– Csak nem magától?

– Nem.

Hess a szájába tömte a rágógumit, egy ideig figyelmesen nézegette húsos kezeit, aztán megvonta a vállát. Felállt.

– Azt hiszem, nincs több kérdésem. Neked, Joe?

Beigler is felállt.

– Nekem sincs.

– Akkor menjünk.

A két detektív az ajtóhoz ment. Edris ülve maradt a fotelban, lábával a zsámolyon, s figyelmes tekintettel követte a két férfit.

– Köszönjük a kávét – mondta Beigler az ajtóban. – És ne ártsa magát semmibe, maga elfűrészelt óriás – mondta Hess.

Kimentek, és becsukták maguk mögött az ajtót.

Edris néhány percig még ülve maradt, arcán tűzpiros foltok jelentek meg. Szeme csillogott. Tömpe ujjai a szék karfáját kaparászták, miközben megpróbálta féken tartani a dühét.

Később, amikor az órája hét óra tizenöt percet mutatott, felállt, és a telefonhoz lépett. Tárcsázott. Míg a hívott fél jelentkezésére várt, cigarettára gyújtott.

Női hang szólalt meg. – Itt a Graham Kollégium.

– Dr. Grahammel szeretnék beszélni – mondta Edris. – Sürgős ügyben.

– Ki keresi?

– Edward Edris vagyok. Az egyik növendékük, Norena Devon miatt telefonálok… Nagy baj van.

– Egy kis türelmet kérek.

Edris mélyen leszívta a füstöl, s az orrán engedte ki. Rövid várakozás után egy férfihang jelentkezett: – Itt dr. Graham.

– Doktor úr, Edward Edris vagyok. A Devon család jó barátja. Norena jól ismer. Az édesanyját baleset érte. Súlyosan megsebesült.

– Nagyon sajnálom. Mit tehetek, Mr. Edris?

– Arra kérem, közölje a hírt Norenával, de ne mondja meg, milyen súlyos állapotban van az anyja, csak azt, hogy baleset érte. Kedves doktor úr, a véletlen úgy hozta, hogy Mr. Stanley Tebbel, Mrs. Devon ügyvédje éppen Greater Miamiban tartózkodik. Az előbb beszéltem vele. Mivel éppen készül visszajönni Paradise Citybe, magával hozhatná Norenát. Így legalább gyorsan ideérne. Az anyja látni szeretné. – Edris kis szünetet tartott, érezte, hogy emelkedik a vérnyomása. Ez volt a beszélgetés döntő pontja. Belemegy vajon Graham a csőbe, vagy akadékoskodni kezd?

– Milyen nevet is mondott? – kérdezte Graham egy kis szünet után.

– Mr. Stanley Tebbel.

– Norena ismeri ezt az urat?

– Hallomásból biztosan, de nem hiszem, hogy találkoztak volna. Tudom, mire gondol, doktor úr. Az ember nem szívesen enged el egy tizenhét éves lányt egy idegen férfival. Megértem az óvatosságát. Csakhogy sürget az idő. Kénytelen vagyok kimondani: Norena anyja haldoklik. Azt ajánlom, közölje Norenával, mi történt, mondja meg neki, hogy én telefonáltam… engem jól ismer. Kérem Norenát, hívjon vissza, én majd megmondom neki, hogy Mr. Tebbel megy érte. A telefonszámom: Seacombe 556.

Újabb kis szünet után dr. Graham megszólalt. – Erre nincs szükség, Mr. Edris. Amint Mr. Tebbel megérkezik, Norena azonnal elindul vele, gondoskodom róla. Őszintén sajnálom, ami történt.

– Köszönöm, doktor úr.

– Norena félórán belül indulásra kész lesz. Jó napot, Mr. Edris. – A vonal megszakadt.

Edris letette a kagylót. Ravasz, gonosz vigyor terült el az arcán. Hirtelen táncra perdült, ugrálni kezdett, ki-kirúgott a lábával, s közben tapsolt.

A gonosz kis manó többször is körbetáncolta a szobát.

A magas, kopaszodó dr. Wilbur Graham aggodalmas képpel járkált föl-alá a dolgozószobájában, csontos kezét összekulcsolva a háta mögött. Már csak három nap volt hátra az iskolaévből, rengeteg dolga lett volna, de úgy érezte, addig nem tud nekilátni semminek, amíg el nem intézte a kedvenc tanítványával, Norena Devonnal kapcsolatos szomorú teendőket.

Már beszélt a lánnyal, és közölte vele a rossz hírt. Azt is elmondta, hogy az anyja ügyvédje bármelyik pillanatban megérkezhet, hogy hazavigye.

Norena nem volt különösebben szép lány. Kék műanyag keretes szemüveget viselt, az arca meglehetősen sápadt volt, de az alakja jó, szőke haja fényes és ápolt.

– Meg fog… meg fog halni anyám? – kérdezte.

– Súlyosan megsebesült, Norena. Erősnek kell lenned. Gondolom, Mr. Edris mondta volna, ha életveszélyes lenne az állapota, de mindenképpen nagyon rosszul van – mondta Graham. Nem merte megmondani az igazat.

Graham még mindig fel-alá járkált, amikor a szobalány bejelentette Mr. Stanley Tebbelt.

– Máris vezesse be – mondta Graham.

Phil Algir belépett a szobába, szalmakalapját a kezében tartotta. Csinos arca pontosan olyan mértékben tükrözött szomorúságot, barátságot és együttérzést, hogy azonnal megnyerte magának Grahamet. Az öltözéke is megnyerte a doktor tetszését. Semmi kétség, tekintélyes ember, arcán őszinte érzések tükröződnek.

– Sajnálom, hogy ilyen korán kell zavarnom – mondta Algir telt baritonján. Megengedett magának egy halvány, józan mosolyt. – Gondolom, mennyi dolga lehet most, hogy közel a tanév vége. De sajnos, olyan a helyzet, hogy azonnal jönnöm kellett.

– Természetesen – mondta dr. Graham, és egy székre mutatott. – Foglaljon helyet. Hogy van Mrs. Devon?

Algir leült, és a fejét csóválta.

– Sajnos, nagyon rosszul. Közölte már a hírt Norenával?

– Igen, közöltem. Természetesen nagyon megrendült, bár a legrosszabbról nem is beszéltem.

– Félek, hogy a legrosszabb is bekövetkezhet. Sietnünk kell. Lehet, hogy máris elkéstünk.

– Norena már biztosan elkészült. – Graham megnyomta az asztalán a csengőt. – Melyik kórházban van. Mrs. Devon?

Algir, aki felkészült erre a kérdésre, azonnal válaszolt: – Nem tudom. Olyan hirtelen történt minden, hogy Mr. Edris el is felejtette megmondani nekem. Az lesz a legjobb, ha egyenesen az ő lakására megyünk, és onnan a kórházba. Ígérem, hogy tájékoztatni fogom, doktor úr.

A szobalány megjelent az ajtóban.

– Kérem, szóljon Miss Devonnak, hogy várjuk – mondta Graham.

Miután a szobalány elment, Algir felállt, és a hatalmas ablakhoz lépett. El akarta terelni Graham figyelmét, hogy elkerülje az esetleges kínos kérdéseket. Kinézett az iskola kertjére.

– Nagyon szép itt önöknél, doktor úr. Igazán örömmel látom. Ügyfeleim gyakran megkérdeznek, nem tudok-e egy jó iskolát a lányuknak. Készséggel fogom az önét ajánlani.

Graham sugárzott az örömtől.

– Igazán kedves öntől, Mr. Tebbel. Nem vinne magával néhány prospektust?

– Dehogynem.

Dr. Graham elővett néhány több oldalas, nyomtatott prospektust. Algir átvette és azonnal tanulmányozni kezdte. Érdeklődő kérdései elterelték Graham figyelmét Norenáról.

Végre kopogtak az ajtón. Graham odament és kinyitotta.

– Gyere, Norena. Mr. Tebbel van itt.

A lány belépett, és félénken megállt az ajtó mellett. Szürke rakott szoknyát viselt, fehér blúzt, kis, fekete kalapot és fekete cipőt. Karján a szoknyájához illő rövid kabátot hozott. Annak látszott, aki valójában volt is: komoly intézeti kislánynak, aki a legjobb ruhájában készül valahová.

Graham látta rajta, hogy sírt. Szemüvege mögött dagadt és piros volt a szemhéja. Nagyon sápadt volt, de uralkodott

magán, még halványan el is mosolyodott, amikor Algir barátságos, józan mosollyal feléje indult.

– Mi még nem ismerjük egymást, Norena – mondta, és kezet nyújtott a lánynak. – Egy ideje én intézem az édesanyja ügyeit. Sokat mesélt nekem magáról. Bárcsak vidámabb körülmények között találkozhattunk volna.

– Igen, Mr. Tebbel – mondta Norena, és elfordította a fejét, a rátörő érzelmekkel küszködve.

– Indulunk is – mondta Algir, Graham felé fordulva. – Mihelyt tudok valamit, azonnal felhívom önt. – Norenához fordult. – Itt a kocsim a kapu előtt. Kérem, menjen előre.

Graham megfogta a lány kezét.

– Viszontlátásra, Norena. És ne szomorkodj. Majd minden rendbe jön. Ahogy az már lenni szokott.

– Viszontlátásra, doktor úr, és köszönöm… – Norena hirtelen megfordult, és kiment a szobából.

– Készen van a poggyásza? – kérdezte Algir. – Nem hiszem, hogy visszajönne ide. Az utolsó évét végezte, ugye?

– Igen, az utolsót. Csak egy kézitáskát csomagolt össze. A többi holmiját majd utána küldetem.

– Nagyszerű. Akkor megyek is. Reméljük, hogy…

A két férfi kezet fogott, aztán Algir lesietett a lépcsőn, és beült a Buickba, Norena mellé. Végighajtott a hosszú kocsifeljárón, majd ráfordult a Fő utcára.

Erőltetett elővigyázatossággal hajtott keresztül Greater Miamin. Viszketett a talpa, hogy alaposan beletaposson a gázba, de tudta, hogy egy karambol vagy akár csak egy közlekedési kihágás is felboríthatja a leghátborzongatóbb tervet, amelybe életében kezdett, hogy nagy pénzre tegyen szert.

Miközben keresztülevickélt a Buickkal a Florida Keys felé tartó teherautók között, Norena habozva megszólalt: – Mr. Tebbel, tényleg súlyos az anyám állapota?

– Igen, Norena, eléggé súlyos – mondta Algir. – De nem szabad aggódni. Pillanatnyilag úgysem tehetünk semmit.

– Egy autó gázolta el?

– Igen. Váratlanul lépett le a járdáról, és a vezető már nem tudott megállni.

– Lehet… Lehet, hogy anyám részeg volt?

Algir megdermedt. Gyors oldalpillantást vetett a lányra. Norena merev tekintettel bámult keresztül a szélvédőn, arca sápadt volt és elszánt.

– Részeg? Hogyhogy részeg? Nem szép, hogy ilyet mond az anyjáról, Norena.

– Jobban szeretem Mamikát, mint bárkit a világon – mondta Norena olyan szenvedélyesen, hogy Algir összerezzent. – Én megértem őt. Tudom, hogy mit kellett elszenvednie. És tudom, hogy mindent értem tett. Feláldozta magát értem. Tudom, hogy iszik. Részeg volt?

Algir kényelmetlenül mocorgott.

– Nem – mondta végül is. – Ide hallgasson, Norena. Egy nehéz ügyön dolgozom éppen, gondolkoznom kell rajta. Üljön szép nyugodtan, jó? És ne aggódjon. Elviszem magát a mamájához, amilyen gyorsan csak tudom… rendben?

– Igen. Elnézést, ha terhére vagyok.

Algir megint összerezzent. Hatalmas, napbarnított kezével erősebben megmarkolta a kormányt. Nem akarta jobban megismerni ezt a lányt. Azt akarta, hogy teljesen idegen maradjon a számára, mint ahogy Johnnie Williams is teljesen idegen volt a számára. Egyszerű feladat volt besétálnia Johnnie hálószobájába, és öt golyót eresztenie a szívébe. Hiszen nem ismerte a fickót. Akárha egy kitömött

bábura lőtt volna. Ha most hagyja, hogy ez a lány beszéljen, hogy lelki kapcsolat alakuljon ki közöttük, akkor hogyan lesz képes megölni? Már az a néhány szó is megrendítette, amit a lány az imént mondott. Érezte, hogy hideg veríték lepi el az arcát, és émelygéssel tölti el a növekvő borzadály.

Túljutott a Miamiból kivezető zsúfolt autósztrádán, és rátért a 4/A számú országút első, széles szakaszára. Előrehajolt, s tekintetét mereven az előtte lévő útra szegezte, amelynek süvítve lendült neki a nagy kocsi.

A New Yorkból érkező éjszakai járat pontosan menetrend szerint ereszkedett le a miami repülőtér betonjára. Az óra hét óra harminc percet mutatott, amikor az utasok betódultak az érkezési csarnokba.

Volt köztük egy karcsú, jó alakú, tizenhét év körüli lány. Csinos, határozott vonású arca kicsit huncut volt. Fejét fehér sállal kötötte be, palackzöld őzbőr dzsekit és szűk, fekete nadrágot viselt, amelynek rögzítőpántja ráfeszült lapos sarkcipőjének talpára. Fehér sál volt a nyakában is. Melltartója kihívóan magasra emelte a keblét, kényeskedve riszált formás kis feneke minden férfi tekintetét magára vonta.

Nagyon magabiztos volt. Piros, telt szája sarkában cigaretta lógott, kék szemének kemény volt a tekintete, és ha a férfiak rábámultak, ellenséges, kihívó megvetéssel nézett vissza rájuk

Ira Marsh, Muriel Marsh Devon húga, egy brooklyni nyomornegyedben nőtt fel. Huszonkét évvel idősebb nővére még Ira születése előtt megszökött hazulról, és eltűnt a Marsh család szeme elől. Az anyjuk tizenegy gyermeknek adott életet, és Ira volt köztük a legfiatalabb. Négy fiú meghalt, mert részegen karambolozott. Két másik fiú

életfogytiglani börtönbüntetést kapott fegyveres rablás miatt. A lányok közül négy, köztük Muriel is, egyszerűen meglépett a nyomornegyedből, ahol született, és azóta nem hallottak róluk. Ha Ragyás Edris nem közli vele, Ira sohasem tudta volna meg, hogy legidősebb nővére él, prostituált és kábítószeres. Nem mintha fikarcnyit is érdekelte volna a dolog. Fiú- és lánytestvérei ugyanannyit jelentettek számára, mint részeges, szoknyapecér apja, aki előtt éjszakára be kellett zárnia szobája ajtaját.

Körülbelül négy hónappal ezelőtt egy este egy mosolygó törpe várta egy piros Mini Cooperban a ház előtt, ahol lakott. Ira éppen a nyilvános fürdőből tért haza, ahol egy kéjes órán át áztatta a meleg vízben szép kis testét, hajat mosott, és általában szépítette magát a vasárnap esti dzsesszbulira.

A törpe kiszállt a kocsiból, amikor meglátta a lányt, és lecövekelt előtte. Rávarrott zsebes, barna sportzakót viselt, szürke flanellnadrágot és barna baseballsapkát, amelyet hetykén a jobb szemére húzott.

– Ha maga Ira Marsh – mondta vidám mosollyal és kutató tekintettel –, akkor beszélni szeretnék magával.

A lány a homlokát ráncolva nézett le a kis emberre.

– El az utamból, Hüvelyk Matyi – mondta éles hangon. – Kényes vagyok rá, hogy kivel állok szóba.

Edris kuncogott.

– A testvéredről van szó, Muriel Marshról. Ne vágj fel, bébi. Muriel meg én nagyon jóban vagyunk.

A bérház erkélyein üldögélő asszonyok már mind őket bámulták. A srácok abbahagyták a játékot, köréjük gyűltek, nagyokat füttyentettek, és ujjal mutogattak Edrisre.

Ira gyorsan döntött. A nővérét csak hírből ismerte. De most hirtelen úgy érezte, hogy szeretne többet is tudni róla.

A kocsihoz lépett, és beült az utasülésre. Edris megkerülte a kocsit, ő is beült, és már indított is, nyomában egy falka ordibáló gyerekkel, akik azonban gyorsan lemaradtak.

– Ragyás Edrisnek hívnak – mondta vezetés közben. – Kigondoltam egy kis bulit, amiből neked is, nekem is leesik valami.

– Nekem miért? – kérdezte Ira. – Nem tudsz rólam semmit. Miért éppen nekem?

– Mindent tudok rólad – válaszolta Edris. Lelassította a kocsit egy üres teleknél, majd meg is állt.

Muriel körülbelül egy hónappal azelőtt egyik rosszkedvű napján említette meg a húgát. – Még sose láttam! Ha nem futok össze egy öregasszonnyal, aki a szomszédban lakik, azt se tudnám, hogy megszületett. Gondold csak el! Van egy húgom, aki ugyanolyan idős, mint a lányom, és még sose láttam.

Ez az elejtett megjegyzés adta Edrisnek az ötletet egy addig megoldhatatlannak vélt probléma megoldásához. Érintkezésbe lépett egy New York-i nyomozó irodával, és megbízást adott nekik, hogy tudjanak meg mindent, amit csak lehet, egy Ira Marsh nevű tizenhét éves lányról. Az iroda kétszáz dollárért ötoldalas jelentéssel szolgált, amelyben Edris megtalált minden adatot, amire csak szüksége volt, és amely meggyőzte őt arról, hogy ezzel a lánnyal, ha megfelelően irányítja, a problémája gyakorlatilag megoldottnak tekinthető.

A jelentésből – néhány kevésbé fontos adaton kívül – megadta, hogy Ira Marsh az a fajta lány, akit a helybeli rendőrség fiatalkorú bűnözőként tart számon, de akinek van annyi esze, hogy eddig még egyszer sem került bíróság elé. Közismerten ügyes bolti szarka, akiről az áruházi detektívek le sem veszik a szemüket, amíg a helyiségben

tartózkodik. Tagja a Mokasszin bandának, a tizenéves terroristák közismert bandájának, amelyik állandó harcban áll a rendőrséggel és a kerület rivális bandáival. A Mokasszin banda vezére Jess Farr, egy tizennyolc éves vagány, aki ólmos bottal, bokszerral és késsel vívta ki magának a pozícióját. Hat hónapja Farrnak – a jelentés szerint – még egy Leya Felcher nevű nője volt. A vele azonos korú, csinos, ugyancsak vagány leányzó azt hitte, hogy a bandavezér szeretőjeként rendíthetetlen a helyzete. Ira azonban elhatározta, hogy megszerzi magának Farrt és Leya pozícióját. Egy raktárház zsúfolt pincéjében, a banda hímnemű tagjai előtt, a derékig vetkőzött két lány foggal, körömmel és ököllel olyan hosszú és véres csatát vívott Farrért, amilyet a Mokasszinok még sohasem láttak.

Ira tudta, hogy meg kell majd verekednie Farrért, és ezért már jó előre felkészült a harcra. Három héten át spártai életmódot folytatott, és rendszeresen járt edzésre a Mulligan Tornacsarnokba, amelynek vezetője, egy kiöregedett bokszoló úgy készítette fel a lányt, miután az beavatta titkába, mint valamikor önmagát: azzal a boldogító, biztos tudattal, hogy nem veszíthet.

Mint Farr nője, Ira egyre nagyobb részt vállalt a banda tevékenységéből. Mindig ott volt a helyszínen, ha harcra kellett buzdítani őket. Gyakran használták csaléteknek, ha meg akarták törni a bandák közti ritka, unalmas békés időszakokat.

A jelentés a következő szavakkal fejeződött be:

„A lány éles eszű, intelligens, romlott, önző, egyáltalán nincs erkölcsi érzéke. Nyomozónk véleménye szerint semmitől nem riad vissza, hogy célját elérje. Csekély számú jó tulajdonságai közé tartozik, hogy bátor, határozott, és jó érzéke van a számokhoz. Ha éppen nincs pénze, ami a jelek

szerint ritkán fordul elő, napi néhány órás munkát vállal Joe Slesser bukmékernél, aki elismeréssel nyilatkozott róla. A lány tőle tanulta meg a számológépek és komputerek kezelését."

Papírforma szerint Ira eszményi jelöltnek látszott arra a nehéz feladatra, amelyet Edris szánt neki. Ahogy Edris a Miniben ülve szemügyre vette a lány csinos arcát, egyre inkább úgy érezte, hogy meg fog felelni.

– Érdeklődtem utánad, bébi – mondta. – Nagyon tetszik, amit megtudtam rólad. Akarsz egy kis pénzt keresni?

Amikor Edris vezetett és most, amikor beszélt, Ira ugyanolyan figyelmesen vizsgálgatta őt, ahogyan ő vette szemügyre a lányt. Ira ösztönei azt súgták, hogy ezt a kis vakarcsot komolyan kell venni.

– Az két dologtól függ: hogy mennyit lehet keresni, és hogy mit kell érte csinálnom – mondta.

Edris megveregette tömpe kezével a kormánykereket, és elmosolyodott.

– Szereted a szerencsejátékokat, bébi?

– Talán.

– Mennyi pénzt szeretnél?

– Amennyit csak lehet.

– Nem így értettem. Szoktál pénzről álmodni? Mert én igen. – Edris átvetette egyik kurta lábát a másikon. – Én mindig arról álmodom, hogy sok pénzem van. Te nem?

– De, azt hiszem.

– Mennyi pénzről szoktál álmodni?

– Sokkal többről, mint amennyit te adhatsz nekem.

– Mégis, mennyiről?

– Egymillió dollárról.

– Miért kellene ennyivel megelégedni? – mondta Edris, és vihogott. – Miért ne lehetne tízmillió… húszmillió?

A lány olcsó karórájára pillantott.

– Hagyjuk a bolondozást. Tíz perc múlva otthon kell lennem. Este randevúm van.

– Ha megmutatnám neked, hogyan lehetne ötvenezer dollárt keresni – mondta Edris halk hangon –, hajlandó lennél kockázatot vállalni?

A lány Edrisre nézett, és látta a tekintetéből, hogy komolyan beszél. Hirtelen felpezsdült a vére.

– Mit kockáztathatnék? Nincs nekem semmim.

– De van. Ugyanaz, ami nekem, és amit én is kockáztatok. A kérdés csak az, hogy neked mennyit ér. Ötvenezer dollár szép summa. És a kockázat nem túl nagy, de van. A szabadságodat kockáztatod, akárcsak én a magamét.

– Miért gondolod, hogy a szabadságom megér ötvenezer dollárt? Az én szabadságom? – A lány nevetett. – Nincs olyan, amit ennyi pénzért meg ne tennék.

Edris figyelmesen tanulmányozta a kemény, keserű mosolyt, amely a nevetés után a lány arcára fagyott, és elégedetten bólintott.

– Meg kell érte dolgoznod, bébi, ezzel légy tisztában. Nagyon neked való munka lesz, és tisztességesen kell elvégezned.

– Mi az?

– Mielőtt elmondanám, hadd mondjam el az előzményeket.

Ira ekkor szerzett tudomást a nővéréről, annak házasságáról meg arról, hogy megszökött a férjétől a kislányával, és hogy végül is strichelő kurva lett.

– A nővéred a heroin rabja – mondta Edris. – És már semmi sem segíthet rajta. Szerintem legfeljebb négy

hónapja van még hátra, nem több. Tulajdonképpen már élőhalott.

Ira előrehajolt, arcát a tenyerébe temetve, könyökével a térdén. Kék szeme befelhősödött a figyelemtől, s annyira elmerült abban, amit hallott, hogy megfeledkezett a Jesszel való randevújáról, a vasárnap esti buliról, megfeledkezett mindenről, csak a vékony, suttogó hangot hallotta, amely mérget csöpögtetett a fülébe.

Edris végül is rátért, hogy mit kíván a lánytól. Úgy hangzott, mint egy filmsztori, és Irában az a vélemény alakult ki – persze nem árulta el –, hogy a férfi őrült, nyomorék eszelős, de ahogy az egyre tovább beszélt, a lány kezdte belátni, hogy a terv sikerülhet, és ha sikerül, nagy pénz van benne.

– Devon sohasem látta a lányát – fejezte be Edris. – Tizenhat év óta nem is hallott róla. És nagy a hasonlatosság köztetek. Ezt már megállapítottam. Feltűnően hasonlítasz Murielra. Devon is ezt fogja látni. Ebből a szempontból tehát aggodalomra semmi ok. Minden kérdezősködés nélkül, azonnal el fogja hinni, hogy a lánya vagy. Ezt tudod, ugye?

Igen, Ira tudta. Az anyja is mondta, hogy szakasztott olyan, mint Muriel volt ennyi idős korában.

– És mi van a lánnyal? Akinek a szerepét el kell játszanom? – kérdezte Ira. – Vele mi van? Mi lesz, ha tudomást szerez rólam?

– Nem fog tudomást szerezni – mondta Edris, és összedörzsölte a kezét. – Meghalt. A múlt héten halt meg. Azért vagyok itt. Ha élne, nem lehetne összehozni a dolgot. Csak miután Muriel elmondta, hogy a lány meghalt, akkor támadt az ötletem. – Kutatva nézett a lány arcába, hogy vajon elhiszi-e a hazugságot. – És még így sem csinálhatunk

semmit, amíg Muriel is meg nem hal. De ez is már nemsokára bekövetkezik… Három vagy négy hónap múlva.

Ira kényelmetlenül feszengett.

– Hogyan halt meg a lánya?

– Úszás közben görcsöt kapott, és vízbe fúlt – hazudta folyékonyan Edris.

– Murielt nem lehet megmenteni?

– Nem. Máris olybá veheted, hogy halott.

Ira mozdulatlanul ült, kibámult a kocsi szélvédőjén.

– Nos? – kérdezte Edris türelmetlenül. – Vállalod? Nagyon kicsi a kockázat.

– Majd gondolkozom rajta. Ezt nagyon meg kell gondolni.

Várj meg jövő vasárnap ugyanitt, ugyanebben az időben, és majd megmondom, hogy döntöttem.

– Nem tudok még egyszer eljönni Paradise Cityből, bébi – mondta Edris. – Most éppen szabadságon vagyok. De abból élek, hogy dolgozom. – Névjegyet vett elő a tárcájából. – Itt a címem. Táviratozz, ha meggondoltad a dolgot. Csak röviden: igen vagy nem. Nem sürgős, mert úgysem csinálhatunk semmit, amíg Muriel meg nem hal. Bőven van időnk sínre tenni a dolgot, bébi, de nagyon pontosan kell sínre tenni, az biztos.

Ira erre, az Edrisszel való első találkozásra gondolt, miközben átvágott a repülőtér érkezési csarnokán az autóbusz-állomáshoz. Azóta kétszer találkozott vele. A négyhónapi várakozási idő alatt Edris sokat csiszolt a tervén. Ira úgy látta, a terv nem fulladhat kudarcba. Az apjától azzal is búcsúzott, hogy New Yorktól messze kapott munkát, ne várja őt vissza. Az apja azonban olyan részeg volt, hogy nem is érdekelte a dolog. Ira csak azt sajnálta, hogy meg kell válnia Jess Farrtól. Nem árulta el a fiúnak,

hogy mire készül. Túl sokat kérdezősködött volna. Ira azzal biztatta magát, hogy nyilván sokkal különb és izgatóbb férfiak jutnak annak a lánynak, akinek ötvenezer dollárja van. De hiába biztatta magát vele, nem hitt benne. Bosszankodva állapította meg, hogy sokkal szerelmesebb Jessbe, mint gondolta. Hiányozni fog neki.

Férfitekintetektől kísérve lépett ki a repülőtér épületének árnyékából a reggeli napsütésbe, és szállt fel a seacombe-i buszra.

HARMADIK FEJEZET

– Paradise Citybe nem arra kell menni!

Körülbelül félórája robogtak már, anélkül hogy egy szó is elhangzott volna köztük. De most Algir hirtelen lassított, és a Buickkal rátért a sztrádáról egy mindkét oldalán citrusbokrokkal szegélyezett keskeny földútra.

– Dehogynem – mondta Algir kurtán, és alig észrevehetően növelte a kocsi sebességét.

– De nem! – Riadalom csendült ki Norena hangjából. – Ismerem ezt az utat… a tengerhez vezet. Eltévedt, Mr. Tebbel.

– Mi baja a tengerrel? – kérdezte Algir maga elé meredve. Nem tudta rávenni magát, hogy a lányra nézzen. – Talán nem szereti?

Az előző héten végighajtott a 4/A jelzésű autósztrádán, s egy olyan elhagyatott helyet keresett, ahol megölheti a lányt, és eltüntetheti a holttestét. A földút, amelyen most haladtak, ehhez a helyhez vezetett. Öt napon át mindennap végigjárta, mindig ugyanabban az időben, és sohasem találkozott senkivel, sem az úton, sem a tengerparton. Erre csak szombaton és vasárnap jártak strandolók és piknikezők: úgy látszott, hétköznap senkinek sem volt ideje vagy kedve errefelé fürdőzni.

– Szeretnék minél előbb Maminál lenni – mondta a lány idegesen. – Csak az időt vesztegetjük, Mr. Tebbel, ha erre megyünk. Álljunk meg, és forduljunk vissza.

– Miért gondolja, hogy errefelé nem az édesanyjához megyünk? – kérdezte Algir. – Egy szóval sem mondtam, hogy Paradise Cityben van. Vagy igen?

– Nem ott van? Hát hol?

– A culveri kórházban – hazudta Algir. – És Culverba ez a legrövidebb út.

– De nem az! Ismerem ezt az utat. Ezen csak a dűnékhez és a tengerhez lehet jutni.

– Bízza rám, Norena – mondta Algir, és most először volt keménység a hangjában. – Tudom, mit csinálok.

Norena Algirra nézett. Mintha nem ugyanaz az ember lett volna, akivel Graham doktor dolgozószobájában megismerkedett. Az az ember kedves volt, barátságos és együttérző. Ez viszont… Norenát fagyos rémület fogta el. Hogyan változhat meg valaki ennyire és ilyen gyorsan? Mint amikor lidérces álomban megváltozik egy arc. Felrebbent egy fáról egy szürkegém, megriadt a közeledő kocsitól, és súlyos szárnycsapásokkal elrepült. Norena meglátta maga előtt a tengert.

– Ott a tenger – mondta kétségbeesetten. – Mondtam, hogy ez az út csak a tengerhez vezet.

A citrusbokrokat magas pampaszfű váltotta fel, amely baljósan hajladozott az enyhe szellőben.

– Álljon meg – könyörgött a lány. – Nagyon kérem…

Az út körülbelül százyardnyira előttük nagy, kerek térségben végződött, ahol a kocsik megfordulhattak.

Amikor Algir lassított, a lány ismét ránézett. A férfi arca feszült volt és izzadságtól fénylett. Tekintete a semmibe bámult, az ajka kemény, gonosz vonallá merevedett. Norena megrémült tőle. ösztönösen érezte, hogy a férfi meg fogja támadni. Gyakran olvasott az újságokban nők megerőszakolásáról és meggyilkolásáról. Elolvasta az ilyen híreket, de nem nagy érdeklődéssel, abban a biztos tudatban, hogy vele ilyesmi soha nem történhet meg. Az volt a véleménye, hogy a meggyilkolt nők nagy többsége csak magát okolhatta, amiért így végezte. Mert úgy öltözködött és

viselkedett, hogy azzal valósággal kihívta maga ellen a sorsot. De *őt* miért támadná meg ez az ember? Hát mit követett ő el? Hacsak nem őrült a férfi, amilyenekről néha olvasni az újságokban. Csakhogy nem lehet az, hiszen Mami ügyvédje volt. De hát volt Maminak ügyvédje? Soha nem említette. Norena ismét Algirra nézett, aki éppen megállította a kocsit, és lehúzta az indítókulcsot.

A férfi nem nézett rá, és Norenának ez nagyon nem tetszett. Ha ránézne, a tekintetéből megállapíthatná, hogy mit tervez. A férfi mozdulatai lassúak, megfontoltak voltak. A lány észrevette, hogy reszket a keze, mikor lehúzza a kulcsot.

Hosszú mérföldekre nyúlt az üres, elhagyott partrészlet dűnesoraival, sárguló, száraz fűcsomóival és a visszahúzódó tenger után maradt széles, nedves homokszalaggal. A szellő megerősödött, a laza homokot kis kupacokba fújta, amelyekből, ahogy hétre hét, hónapra hónap, évre év telt, a part lapályát megtörő dűnék alakultak.

Norena azon vette észre magát, hogy hátrahúzza az ajtó zárját. Az ajtó kivágódott, és ő már kint is volt a kocsiból.

Algir későn kapott utána. A lány érezte, hogy megmarkolja, de kitépte magát a kezéből, és futni kezdett a puha homokon, olyan gyorsan, mint még soha életében.

És tudott futni. Nemhiába hokizott és kosárlabdázott. Mint ahogy nemhiába nyert a kollégiumban, nehéz ellenfelekkel szemben, száz yardon sem. De az életéért még soha nem futott, és ahogy végigrohant a parton, a gondolat, hogy az életéért fut, olyan sebességre sarkallta, hogy a százyardos sprintje lassúnak tűnt hozzá képest.

Algir meglepődve bámult utána. Meghökkentette, hogy a lány így tud futni.

Ha megmenekül és beszélni kezd!

Kikászálódott a kocsiból, és utánaeredt. Legalább száz yard köztük a távolság, gondolta, és egyre csak nő. Ki hitte volna, hogy a kis boszorkány így tud futni? Hosszú lábaival szinte repült a homok fölött. Algir máris zihált. Minden testgyakorlása időnként egy-egy golfjátszma volt. Kifulladt a gyors futástól. De futott tovább, mert látta, hogy a lány egyre messzebb kerül tőle. Végül, egy magas dűne mögött, el is tűnt a szeme elől.

Algir futott, amíg a dűnét el nem érte. Kihagyó lélegzettel, kalapáló szívvel kapaszkodott fel a tetejére, s ott megállt, szemét csípte a veríték.

Még látta a lányt, de csak, mint távoli, sötét sziluettet az ég azúrkékje előtt. Még mindig futott, hosszú, könnyű léptekkel, de irányt változtatott. Már nem vaktában rohant előre a hosszan elnyúló parti sávon, amely jó néhány mérföld után beleveszett egy hatalmas, mocsaras cipruserdőbe. Most már befelé futott, el a tengertől. Előtte tölgyek és füzek hullámzó, zöld fala húzódott; helyenként egy-egy juharfa tört át a sűrű aljnövényzeten.

Algir néhány nappal korábban felderítette a környéket. A dimbes-dombos, fás terület kusza aljnövényzetét ösvény szelte át, és ez egy sarló alakú kanyar után abba a földútba torkollott, amelyen a 4/A jelzésű sztrádáról letérve végighajtottak.

Vajon tudja a lány, hogy az ösvény a földúthoz, az meg a sztrádához vezet? Algir azonnal látta, hogy csak egyetlen lehetősége van a szökevény elfogására.

Lecsúszott a dűnéről, és a Buickhoz rohant. Amikor a kocsihoz ért, beült a volán mögé, reszkető kézzel bedugta az indítókulcsot, beindította a motort, és kilőtt a kocsival a földút felé.

Néhány perc múlva elért az erdei ösvény és a földút T alakú kereszteződéséhez. Leállította a kocsit egy fűzfa árnyékában, aztán levetette a zakóját, a kocsiban hagyta, majd félig futva ment odáig, ahol az ösvény véget ért. Megállt egy pillanatra, visszanézett a kocsira, de a magasra nőtt pampaszfű eltakarta előle. Elégedetten bólintott, aztán néhány lépéssel beljebb ment a bozótba. Kiválasztott egy sűrű bokrot, és leült mögéje. Innen körülbelül húszyardnyira belátta az ösvényt.

Nem volt más dolga, mint várni.

Várakozás közben Ragyás Edris járt az eszében, meg az a lány, Ira Marsh, akivel a Ragyás láthatólag nagyon meg volt elégedve. Az egész terv sikere azon a lányon múlik. Ha valamilyen hibát követne el, akkor Johnnie Williamst, Muriel Marshot és Muriel lányát hiába gyilkolták meg. Talán őrültség volt ilyen tervre szövetkezni a Ragyással, de az egyre csak győzködött.

– Én láttam Irát, te nem – mondta a Ragyás. – Az isten is erre a bulira teremtette. Ne fájjon miatta a fejed, Phil. Nincs olyan, amit az a lány pénzért meg ne tenne.

Algir bolondnak tartotta a Ragyást, amiért ötvenezer dollárt ígért egy tizenéves lánynak. Miért kell annyit leadni a haszonból? Biztosan elvállalta volna a dolgot tízezerért is.

A Ragyás gonoszul elmosolyodott.

– Mit számít, hogy mennyit ígértem? Ki mondta, hogy meg is kapja a pénzt? Ne izgulj, Phil fiacskám. Mit számít egy negyedik hulla, ha már úgyis van három.

Algir megtörölte verítékes homlokát. Nem bízott a Ragyásban. Jó lesz szemmel tartani, nehogy vele kapcsolatban is eszébe jusson valami. Mert a végén esetleg még azt gondolja: Mit számít egy ötödik hulla, ha már úgyis van négy.

Algir gyanította, hogy a Ragyás nem normális. Bosszúkomplexusa van. Amióta csak a La Coquille-ban dolgozik, mesélte Algírnak, arról álmodik, hogy leszámol a gazdagokkal.

– Tudod, mit mondok? – kérdezte egyik este, amikor együtt ültek a Ragyás lakásán. Egy csütörtöki napon, emlékezett Algir, a Ragyás szabadnapján. Egyfolytában ittak, és a Ragyás már részeg volt. Az arca kipirult, a tekintete üvegesen merev volt, a homlokán veríték gyöngyözött. – Sokáig nem tudtam rájönni, hogyan fizethetnék meg azoknak a rohadt gazdagoknak. Ahhoz, hogy egyenlíthessek, legalább annyi pénzre volna szükségem, amennyi nekik van… sőt többre. Elképzelni sem tudtam, hogyan szerezhetnék ennyi pénzt, amíg el nem mentem Mrs. Forresterhez. Mert milyen lehetőségeim voltak? Nekem, a törpére sikeredett senkinek, a röhögőrőfögő gazdagokkal szemben, akik hülye tréfákkal ugratnak, lenéznek, és állandóan belém törlik a lábukat. Aztán egyik este elmentem ahhoz a vén tehénhez, és megtörtént a csoda! Már nem vagyok egyedül. Megbeszéltem a problémáimat azzal a fickóval, és ő sokkal okosabb nálam. Fogalmad sincs róla, milyen okos!

Az enyhén részeg Algir a törpére bámult.

– Ezt meg hogy érted? Ki az a fickó?

Edris ravaszul pislogott. Felfújta és tömpe kezével legyezgette felhevült arcát.

– Nem tudom ki. Látni sohasem látom, csak hallom. De itt van, nem vitás – mondta Edris, és megkopogtatta szögletes homlokát. – És beszél hozzám. Ő álmodta meg ezt a tervet. Ő mondta meg, hogy mit csináljak, ő… nem én.

Algirnak egyáltalán nem tetszett a dolog. Az volt a véleménye, hogy a Ragyás őrült, vagy ugratja őt. Akár így volt, akár úgy, Algirnak semmiképp sem tetszett.

– Ki az a Mrs. Forrester?

– Egy asztaltáncoltató. Minden csütörtök este szeánsz van nála. Összejön tíz ember, és mindegyik ad neki egy dollárt. Ebből él az öreglány. Egyik csütörtökön este én is elmentem a hecc kedvéért. Nem volt jobb dolgom, így hát elmentem, és leszúrtam azt a dollárt, – Edris– tekintete álmodozóvá vált. – Életem legokosabban és leghasznosabban elköltött dollárja volt.

– Mi történt? – kérdezte Algir, és töltött magának a Ragyás whiskyjéből.

– Leültünk egy hatalmas asztal köré, a közepén halvány, vörös lámpa égett. Valami himnuszféle szólt egy ócska lemezjátszón. Rátenyereltünk az asztalra úgy, hogy összeért a kezünk. Az öreglány transzba esett, és az asztal körül ülők elkezdték kérdezgetni. Mondhatom, elég röhejes volt. A rokonaik vagy micsodáik után érdeklődtek, akik már nem éltek. „Igen” helyett egyet mozdult az asztal, „nem” helyett kettőt. Tisztára gyerekeknek való hülyeség. Ha nem fizettem volna le a dollárt, elhúztam volna a csíkot. De azért mikor rám került a sor, megkérdeztem, fogok-e hamarosan sok pénzt keresni. Az asztaltársaim meg voltak rökönyödve. Szerintük ilyesmit nem szokás kérdezni. Még az a nyavalyás asztal is duzzogott. Meg se mozdult. Az öreglányra meg rájött valami görcs. Leesett a székről. Mindenki ott sürgött körülötte. Én meg már torkig voltam az egész hülyeséggel. Kimentem az előszobába a kalapomért. Éppen a fejembe nyomtam, amikor egy férfihangot hallottam, olyan tisztán és világosan, ahogyan a tiedet hallom. Azt mondta: „Ragyás, sok pénzhez fogsz jutni, csak légy türelemmel. Évekbe is

beletelhet, de meglesz.” Nagyon csodálkoztam, mert nem láttam az előszobában senkit. Nem is volt ott senki. Azt hittem, csak képzelődtem, de amikor hazaértem, a hang újra szólt hozzám, és akkor már tudtam, hogy nem képzelődés. – A Ragyás elhallgatott, és sandán nézett Algirra. – Most azt hiszed, hogy dilis vagyok, ugye?

– Azt hiszem, hogy részeg vagy – mondta Algir.

A Ragyás azóta nem említette a hangot, de Algir esküdni mert volna rá, hogy a törpe állandóan hallani véli. Gondban is volt miatta, de nem tehetett ellene semmit.

Egy, a füle körül zümmögő szúnyog megzavarta a gondolatait. Éppen felemelte a kezét, hogy elhessegesse a rovart, amikor megpillantotta Norenát. Nesztelenül közeledett az ösvényen, akár egy kísértet, nagy, riadt szemével jobbról balra, balról jobbra tekingetett.

Algir teste megfeszült, de mozdulatlan maradt, úgy figyelte a lányt. Napbarnított keze ökölbe szorult.

A lány megérezhette, hogy már nincs egyedül, mert hirtelen megállt, kezét a szeméhez emelte. Végigkémlelte az ösvényt, egészen odáig, ahol már benőtte a pampaszfű, és elnyomott egy feltörni készülő rémült zokogást.

Algir látta, hogy a lány arcára egyre jobban kiül a rémület. Éppen meg akart fordulni, hogy visszafusson a tengerhez, amikor Algir felemelkedett és kiugrott a bokor mögül a lány elé.

Algir láttán a lány rémülten felsikoltott. Megpróbált elszaladni, de a férfi elkapta és magához rántotta. Azt hitte, könnyű lesz elbánni vele. Mérhetetlenül bízott testi erejében, de rá kellett jönnie, hogy alig tudja fogva tartani a lányt, aki rémült kétségbeesésében rúgott, karmolt, harapott. Már nem sikoltozott. Hang nélküli, iszonyatos küzdelem volt. Algír folyton a lány orrára és szájára ütött.

Norena arca már csupa vér volt. Már gyengült. A férfi vadul vigyorogva el-elfulladó lélegzettel a lány torkához emelte a jobb kezét, és ujjait a légcsövébe mélyesztette. A lány, vesztét érezve, szinte megtébolyodott. Rángatózott, tekergett, vonaglott, és majdnem ki is szabadította magát, de a férfinak sikerült fogva tartania. Algir a földre zuhant, magával rántva a lányt, föléje került, már rajta is feküdt, és bal keze a jobbja segítségére sietett.

A lány még vergődött, de már alig volt benne élet. Algir két keze egyre erősebben szorította a torkát. A lány kapálózni kezdett hosszú lábaival, aztán a sarkaival dobolt a homokon. Ez volt az utolsó, gyenge erőfeszítése, aztán hirtelen elernyedt. A szeme kifordult, és vakon meredt a semmibe.

Algir borzongva állt fel. A nyakából vér szivárgott, ahol a lány megkarmolta. A szíve olyan vadul dobogott, hogy azt hitte, megfullad. Néhány bizonytalan lépést tett, aztán gyorsan leült, hátát egy fának támasztva. Fejét a tenyerébe fektetve mozdulatlanul ült néhány percig.

Hát megtörtént, gondolta, és dermesztő félelem kavargott benne. Ha tudta volna, hogy ilyen lesz, nem vállalkozik rá. A világ minden kincséért sem csinálta volna végig még egyszer az utolsó néhány percet. A karórájára nézett. Nyolc óra negyven percet mutatott. Algir máris késésben volt. összeszedte magát, feltápászkodott, és visszament oda, ahol a Buickot hagyta. Megállt a kocsi mellett, hallgatózott, és a földutat figyelte. Csak a tenger zúgását és a sirályok panaszos kiáltásait hallotta. Benyúlt a kesztyűtartóba, kivett egy fél üveg whiskyt, és jókora adagot leeresztett a torkán. Aztán kulccsal kinyitotta a kocsi csomagtartóját, félig nyitva hagyta, és visszament a halott lányhoz.

Anélkül hogy megkínzott arcára nézett volna, felnyalábolta és a vállára vetette a holttestet. Meglehetősen nehéz volt, Algir kicsit tántorogva ment vissza a kocsihoz. Begyömöszölte a hullát a csomagtartóba, és rácsukta a fedelét. Aztán beült a kocsiba, visszahátrált vele a földúton odáig, ahol meg tudott fordulni. Leállította a kocsit, behúzta a kéziféket, kiszállt, és kinyitotta a csomagtartót. Kiszedett belőle egy régi katonai ásót, amelyet az egyik miami áruházban vett. Aztán a vállára vette a lányt, s kezében az ásóval elgyalogolt a legközelebbi dűnéig. A lányt lefektette a homokdomb lábához, majd felemelkedett, és végignézett a több mérföld hosszan elnyúló, néptelen parton. Elégedetten állapította meg, hogy egyedül van, letérdelt a lány holtteste mellé, és elkezdte vetkőztetni. Majdnem rosszul lett, de meg kellett tennie.

A Ragyás azt mondta: – Szedj le róla minden ruhát. Biztosan bennük van az intézeti mosoda jelzése. Nem kockáztathatunk.

A harisnyatartójával alig boldogult. Halkan káromkodva, a szemébe csurgó verítéktől félig vakon küszködött vele. De végül is sikerült lehúznia róla. A lány már teljesen meztelen volt. Véraláfutásos, dagadt nyakában vékony aranyláncon kis kereszt lógott. Azt sem hagyhatta rajta. Mégis nehezen szánta rá magát, hogy hozzányúljon. Katolikus hitben nevelkedett, és bár nem lett vallásos, a kereszt emlékezetébe idézte a templomot, ahová gyerekkorában járt, a gyertyák lobogó lángját, a tömjénillatot és az orgona búgását.

A keresztet a zsebébe csúsztatta, és batyuba kötötte a lány ruháit. Aztán fogta az ásót, felmászott a dűnére, és elkezdte a homokot a meggyilkolt lány meztelen holttestére lapátolni.

Egy keselyű keringett a feje fölött, hatalmas szárnyai árnyékot vetettek a homokra. A madár még akkor is ott keringett, amikor Algir már rég befejezte hátborzongató munkáját, kocsiba ült és elhajított.

Kilenc óra negyvenötkor Fred Hess végigment a Terrell kapitány szobájához vezető folyosón. Kopogott, belökte az ajtót, és besétált a szobába.

Terrell az íróasztalánál ült, Beigler meg az ablakpárkányon. Kávéztak.

– Mi újság, Fred? – kérdezte Terrell, egy papírpoharat tolt feléje, és egy székre mutatott.

Hess leült, töltött magának kávét, csak aztán kezdte: – Minden jel arra utal, főnök, hogy a nő megölte Williamst, aztán önmagát. Lepski utánajárt, és a következőket tudtuk meg. Williams este nyolckor lefeküdt, mert csúnyán meg volt fázva. A szemközti házban lakók tíz óra tízkor mintha hallottak volna lövéseket, de ebben nem biztosak. Ordított náluk a televízió. A férj, Dixon, kinézett az ablakon. De csak Muriel Devon kocsiját látta a ház előtt. Erre Dixon tovább nézte a műsort. Éppen amikor vége lett, hallotta, hogy Muriel kocsija elindul. A La Coquille portása látta, mikor Muriel megérkezett a kocsiján. Meglehetősen részegnek találta, de mivel járni azért tudott, beengedte. Tizenegy óra körül érkezett, tehát a lakásáról nyilván egyenesen az étteremhez hajtott. Nagyjából ennyi ideig tart az út. A mixer azt állítja, hogy látta a nőt bejönni, és látta, hogy Edris beültette az utolsó bokszba. A mixer azt is állítja, hogy ő egész este ki sem jött a bárpult mögül, és az is egészen biztos, hogy senki sem járt a boksz közelében Edris kivételével, aki egy citromos whiskyt szolgált fel a nőnek. A gyilkos fecskendőn néhány elmosódott ujjlenyomat van,

ezek közül legalább egy, de lehet, hogy mind Murielé. Semmit sem találtunk, ami arra utalna, hogy nem ő ölte meg Williamst, aztán önmagát.

Terrell bólintott.

– Charmers mit mond a búcsúlevél kézírásáról?

– Odaadtam neki a lakásban talált kézzel írt cédulákat. Az írás azonos. Murielnek volt lőfegyvere is. Három évvel ezelőtt, New Yorkban váltott ki fegyverviselési engedélyt. Tény az is, hogy Williams megcsalta. Olajra akart lépni bizonyos Mrs. Van Wildennel, egy gazdag öreg spinével, aki a Palace Hotelban lakik. Elmentem hozzá, és beszéltem vele. – Hess vágott egy grimaszt. – Amikor megmondtam, hogy Williams meghalt, hisztizni kezdett. El akarta vinni magával a pasast az Antillákra, hogy az ottani birtokát kezelje. – Hess gúnyosan elmosolyodott. – A nő csak jól járt, hogy így alakultak a dolgok, de ezt nem mondtam meg neki. Lepski beszélt a szomszédokkal, akik azt mondják, hogy Williams és Muriel állandóan veszekedtek. Gondolom, ezt volt az utolsó veszekedésük… Senkit sem ért veszteség.

Terrell megitta a kávéját.

– A doki azt mondja, Muriel heroinmérgezés következtében halt meg. Ez vitathatatlan. – Kicsit elgondolkozott, aztán vállat vont. – Azt hiszem, lezárhatjuk az ügyet. Könnyű eset volt.

– Mi legyen a nő férjével? – kérdezte Beigler. – Akarod, hogy felkeressem?

– Szükségünk lesz rá a halottszemlénél – mondta Terrell, – Meg aztán ott van a lánya is. – Terrell az állát vakargatta. – Furcsa, hogy Hamilton ma még nem jelentkezett.

Hess nevetett.

– Browning beszélt a fejével. Sokat kosztolt ingyen Browningnál, s most megszolgálja. Alig pár soros hír van az újságban a lövöldözésről, és az is az utolsó oldalon.

– Ennek örülök, a lány miatt – mondta Terrell. – Nézd már meg, Joe, benne van-e Devon a telefonkönyvben.

Beigler a polchoz ment, ahol a kézikönyveket tartották, és leemelte a telefonkönyvet. Fellapozta.

– Itt van. Melville Devon, Hillside Crescent 1455. Felhívjam?

– Hívd.

Beigler tárcsázott. Rövid várakozás után női hang jelentkezett: – Itt Mr. Devon lakása.

– Rendőrség – mondta Beigler. – Beszélhetnék Mr. Devonnal?

– Nincs itthon. Ilyenkor a bankban van.

– Melyik bankban?

– Floridai Letéti Bank – mondta a nő. – Megadhatom a telefonszámot, ha vár egy pillanatig.

– Köszönöm, ne fáradjon – mondta Beigler én is megtalálom. – Letette a kagylót. – A Floridai Letéti Bankban dolgozik – mondta Terrellnek.

Terrell a homlokát ráncolta, majd pattintott az ujjával.

– Ismerem a pasast. Csak nem tudtam a keresztnevét. Golfoztam vele egyszer a klubban. Rendes fickó. A bank alelnöke. Fontos ember. Ha Hamilton ezt kiszagolja, még Browning sem tudja megakadályozni, hogy nagy sztorit kerekítsen belőle és leközölje. Gyilkosságot és öngyilkosságot követett el a Floridai Letéti Bank alelnökének a felesége! Gondoljátok csak el! Ezt az ügyet én veszem kézbe, Joe. Majd felhívom Devont.

Megszólalt a telefon. Beigler vette fel a kagylót.

– A Ragyás Edris szeretne a főnökkel beszélni – jelentette az ügyeletes.

– Várj. – Beigler Terrellre nézett. – Edris van a vonalban. Akarsz beszélni vele?

Terrell a homlokát ráncolta.

– Mit akar? – A kagylóért nyúlt. Amikor Beigler átadta neki, Terrell beleszólt: – Kapcsold, Charlie.

Az ügyeletes kapcsolta Edrist.

– Terrell kapitány úr?

– Igen. Miről van szó, Edris?

– Norena Devonról – mondta Edris sipító hangján. – Nem szívesen zavarom, kapitány úr, de szeretném megtalálni a lány apját. Mint a család barátja felhívtam az iskolát, és dr. Graham közölte a hírt a lánnyal. Már úton is van hazafelé, és rettentően fel van dúlva. Az én problémám pedig a következő. A lakásban nincs pénz. Én ugyan tudok gondoskodni róla, és fogok is, de mielőtt előtérbe tolnám magam, gondoltam, hogy beszélni kéne az apjával. Hátha ő akar gondoskodni a lányáról. Érti a helyzetemet, ugye, kapitány úr? Nem szeretnék rosszul lépni, viszont segíteni is szeretnék.

Terrell az állát vakargatva hallgatta a törpét.

– Megtudtam, ki az apja, Edris – mondta végül is. – Azonnal beszélni is fogok vele. Minél kevesebb nyilvánosságot kap az ügy, annál jobb neki is, meg a lánynak is. Ha maga csakugyan barátja a családnak, és segíteni szeretne, segíthet. Beszélek a halottkémmel. El lehetne intézni, hogy maga azonosítsa Muriel Marshot, és tegyen tanúvallomást Williamsszel való kapcsolatáról. Azt hiszem, a halottkém hajlandó lesz Norenát és az apját kihagyni a dologból. Csak magán múlik.

– Számíthat rám, kapitány úr – mondta Edris. – Boldogan segítek bármiben. Én is szeretném megkímélni a gyereket a nyilvánosságtól, akárcsak ön.

– Oké. Beszélek Devonnal és a halottkémmel. Amint megtudtam, hogyan vélekednek az ügyről, felhívom magát. Mi a telefonszáma?

– Seacombe 556.

– Rendben – mondta Terrell, és felfirkantotta a számot a blokkjára. Letette a kagylót, és hátratolta a székét. – Rajta, fiúk, végezzétek a dolgotokat, ezt én intézem el.

Miután Hess és Beigler elment, Terrell felhívta Alec Brewert, a halottkémet. Elmagyarázta neki, mi a helyzet.

– Mel Devon? – kérdezte Brewer döbbenten. – Régi barátom. Sejtelmem sem volt róla, hogy… Biztos, hogy ugyanarról a személyről beszélünk, Frank?

– A név azonos – mondta Terrell. – De még nem beszéltem vele. Lehet, hogy tévedek.

– Nézz utána. Nem tudom elhinni. Nézz utána, Frank, aztán hívj vissza.

– Talán jobb, ha odamegyek, és személyesen beszélek vele.

– Tedd azt, és légy óvatos, Frank. Mel fontos ember ebben a városban.

A Floridai Letéti Bankot 1948-ban alapította egy olyan mérhetetlenül gazdag emberekből alakult szindikátus, akik munkában töltött életük után vagy Paradise Citybe vonultak vissza, vagy évenként legalább három hónapot ott nyaraltak. Olyan abszolút biztos helyet akartak létesíteni, ahol a részvényeiket, a szerencsejátékhoz szükséges pénzüket, a feleségük ékszereit és szőrméit, valamint a különleges alkalmakkor használt ezüst és arany

étkészleteiket tarthatják. Amióta a bank megnyílt, Paradise City lekerült a floridai gazdag városok betörési statisztikájának első helyéről. Jelenleg „A legalacsonyabb bűnözési arány és a legkevesebb bűnöző városa” kitüntető címre tarthatott igényt.

A bank olyan sikeresen működött, hogy valamennyi nagy ékszerész, szálloda, a három játékkaszinó és a számos magánklub a bank széfjeiben tartotta készpénzét és egyéb értékelt. A banknak három páncélautója volt, négy-négy – volt lovas csendőr – őrrel, ezek hozták-vitték az ügyfelek értékeit, és csak egyszer támadták meg az egyik páncélautót. Hat, mindenre elszánt, fegyveres bandita kísérelte meg a támadást, de az kudarcba fulladt. Az összecsapás során öt bandita és egy őr életét vesztette. Az őröknek ez alkalommal szerzett céllövői hírneve elriasztott minden további próbálkozást.

Amikor a nyári hónapokban Paradise Cityt ellepték a texasi olajmilliárdosok, a bankot használták pénztárcaként, és az a szóbeszéd járta, hogy a bank impozáns épületében ilyenkor több a pénz, a kötvény és az ékszer, mint a világ bármelyik másik épületében.

Terrell kapitány az egyik parkolóban állította le a kocsiját, kiszállt, és felsétált a bank bejáratához vezető széles lépcsőn.

Az elegáns szürke inget, bricseszt, magas szárú csizmát, ellenzős sapkát és a derekán 45-ös automata Coltot viselő két őr szemügyre vette Terrellt, aztán tisztelgett neki.

– Jó napot, főnök – mondta az egyik. – Hivatalos ügyben?

– Nem – mondta Terrell, és megállt egy pillanatra. Mind a két embert ismerte. Többször összekerült velük a 22-es

Karabély Klub versenyein, és tudta róluk, hogy elsőrangú mesterlövészek. – Mr. Devonnal szeretnék beszélni.

– Jobbra a második íróasztal – mondta az őr.

Terrell bólintott, és belépett a márványoszlopos, virágvázákkal teli, diszkréten világított, hatalmas előcsarnokba. A kör alakú előcsarnok oszlopai közt íróasztalok álltak, mellettük a tisztviselők buzgón írtak, telefonáltak vagy ügyfelekkel tárgyaltak.

Jobbra a második asztalnál egy sovány, kopaszodó, sötétszürke tropikál öltönyös férfi ült. Az asztalán mahagóni tábla, aranybetűs felirattal: INFORMÁCIÓ.

A férfi felnézett. Megismerte Terrellt, bólintott és mosolygott.

– Mr. Devonnal szeretnék beszélni – mondta Terrell. – Sürgősen, magánügyben.

Ha csodálkozott is a férfi, nem mutatta.

– Foglaljon helyet, kapitány úr – mondta, és a telefon után nyúlt. Miközben halkan beszélt valakivel, Terrell körülnézett az előcsarnokban. Először volt az épületben, és imponált neki, amit látott.

– Mr. Devon máris fogadja önt – mondta a férfi, mikor letette a kagylót. A csarnok túlsó végében levő felvonó felé mutatott. – Harmadik emelet.

Terrell köszönetül bólintott, keresztülment az előcsarnokon, és belépett a felvonóba. Egy pillanat alatt fent volt a harmadik emeleten. Egy csinos lány várta, akinek arcát ápolt fekete haj keretezte. – Erre tessék, kapitány úr – mondta a lány, és egy széles, hosszú folyosón egy fehérre csiszolt mahagóni ajtóhoz vezette. Kinyitotta az ajtót, félreállt, és halkan bejelentette: – Terrell kapitány úr van itt, Mr. Devon.

Terrell egy nagy, levegős, fényűzően berendezett szobába lépett, amelyben az egyetlen irodai bútor egy szép íróasztal volt. A faragott fakandalló fölött egy korai Van Gogh lógott. Klubfotelek, egy bárszekrénnyé átalakított XIV. Lajos korabeli szekrény és süppedő perzsaszőnyegek egészítették ki a berendezést. A szoba négy nagy ablaka a Yacht Klub kikötőjére és a tengerre nézett.

Az íróasztal mögött ülő férfi felállt, és kezet nyújtott. Amikor Terrell megszorította, már világosan emlékezett rá.

Mel Devon harminckilenc éves volt. Magas, széles vállú, erős testalkatú. Rövidre nyírt barna haja már őszült. Arcvonásai szabályosak voltak. Bőrét barnára cserzette a pap meg a szél, a szeme kék volt és nyugodt tekintetű, a szája határozott vonalú, mosolygós. Tevékeny, okos, barátságos embernek látszott.

– Jó ideje nem találkoztunk, kapitány úr – mondta, és hellyel kínálta Terrellt. – Gyakran eszembe jut az a bizonyos mérkőzés, amelyet egymással játszottunk. Nem látom mostanában a klubban. Csak nem hagyott fel a golfozással?

Terrell leült.

– Sajnos, ritkábban jutok hozzá, mint szeretnék. Szombat délelőttönként szoktam játszani, több időm nemigen van rá.

– És hogy megy?

– Úgy, ahogy szokott, ön még mindig a hatosról indul?

Devon elmosolyodott. Láthatólag jólesett neki, hogy Terrell emlékszik rá, milyen előnyt adott.

– Már lementem a négyesre. – Szomorkásan csóválta a fejét. – Mondhatom, nem szívesen. Időnként csúnyán megvernek. – Hátradőlt a székében, nagy kezeit az asztalon pihentette. Kérdő tekintete elárulta Terrellnek, hogy örül a látogatásának, de sok a dolga.

– Mr. Devon – kezdte Terrell lassan –, egy asszony után nyomozok. Azt hiszem, ön a segítségemre tud lenni. Muriel Marsh Devonnak hívják.

Devon megmerevedett. Az ajka megfeszült, és éles, kutató tekintettel nézett Terrellre.

– A feleségemet hívják így, kapitány úr – mondta. – Csak nincs valami baj vele?

Terrell csendesen, megkönnyebbülten sóhajtott. Legalább nem kell tovább keresnie Norena apját, gondolta, de azért jó lesz tapintatosnak lennie.

– Sajnos van – mondta, és az állát vakargatta. – Meghalt. Ma éjjel… öngyilkos lett.

Devon nem moccant. Mereven nézett Terrellre, aki hirtelen megsajnálta.

– Idestova tizenöt éve, hogy külön élünk – mondta végül Devon. – Szinte gyerekfejjel házasodtunk össze. Tizenkilenc éves voltam. Alig két évig tartott a házasságunk, öngyilkos lett? Borzasztóan sajnálom. Biztos, hogy Murielről van szó?

– Van egy Norena nevű lánya – mondta Terrell.

– Úgy van. Tud róla valamit?

– Ma érkezik Seacombe-ba, még a délelőtt folyamán.

– Értem. Nagy megrázkódtatás lesz a számára. – Devon felnézett. – Nem tudja, szerette az anyját?

– Azt hiszem, igen. – mondta Terrell, egy pillanatig habozott, aztán folytatta. – Kínos ügy ez, Mr. Devon. Feltételezem, nem tudott semmit a feleségéről, amióta elhagyta önt.

Devon hirtelen nyugtalanná vált kifejezéssel rázta meg a fejét.

Röviden, de egyetlen fontos részletet ki nem hagyva mondta el Terrell mindazt, amit Muriel Marsh Devonról tudott. Johnnie Williams meggyilkolásával és Murielnek a

La Coquille étteremben elkövetett öngyilkosságával fejezte be a történetet.

Devon mozdulatlanul, merev arccal hallgatta.

Miután elmondta, amit akart, Terrell felállt, az ablakhoz ment, és lebámult a kikötőben sürgölődő yachtokra. Pár pillanat múlva Devon halkan megszólalt: – Köszönöm, kapitány úr. Nem valami szívderítő história, igaz? Biztos, hogy Norena nem tud semmit az anyja életmódjáról?

Terrell visszament a székéhez, és leült.

– Edris azt mondja, hogy nem. Sejtem, mire gondol, Mr. Devon, de ne aggódjon. Ha elég körültekintőek vagyunk, el lehet titkolni az ügyet. Már beszéltem Brewerrel, aki tudtommal önnek jó barátja. Biztos vagyok benne, hogy ő is mindent elkövet, hogy önt és a lányát megkímélje. Egyébként Browningnak is eltökélt szándéka eltussolni a dolgot, és neki nagy befolyása van a sajtóra.

Devon mintha kissé megkönnyebbült volna.

– De el lehet vajon tussolni? Az az Edris eléggé furcsa fickó, nem? Gyakran szolgált ki az étteremben. Van a lényében valami, ami nem tetszik nekem. Meg lehet bízni benne?

– Úgy látszik, őszintén kedveli az ön lányát. Azt mondta, mindent megtenne, hogy ne kerüljön a neve nyilvánosságra.

– Mit tud Edrisről, kapitány úr? Nyilván tisztában van vele, hogy ha sikerül eltussolnunk az ügyet, úgy zsarolhat meg, ahogy akar. És ha kiderül, mi történt, le kell mondanom az állásomról. Egy nappal sem maradhatnék tovább jelenlegi pozíciómban, annak ellenére, hogy tizenhét éve semmi közöm sem volt Murielhez. Túl mocskos história ez ahhoz.

– Emiatt ne aggódjék – mondta Terrell. – Semmi rosszat nem tudunk Edrisről. Sőt aszerint, amit tudunk, igen rendes ember.

– Akkor a továbbiakat önre bízom, kapitány úr, hálás köszönettel. Azt mondja, Norena ma délelőtt érkezik?

– Edristől tudom. Úgy véli, ön minél előbb találkozni óhajt majd vele.

– Természetesen. – Devon elfordult, és kibámult az ablakon. – Nehéz elhinnem, hogy van egy tizenhét éves lányom. Mindig szerettem volna Norenát magam mellett tudni. De Muriel elvette tőlem, és ez volt a legkomiszabb, amit művelt velem. Nem is tudtam neki soha megbocsátani. Mindent elkövettem, hogy megtaláljam Norenát, de nem sikerült, öt évig kutattam utána, aztán feladtam. És igyekeztem elfelejteni. – Összeráncolt homlokkal nézte a kezét. – Milyen öröm lett volna látni, ahogy felnő. Most, úgy látszik, van egy felnőtt lányom, önálló gondolkozásmóddal, a maga külön életével, amelyről én nem tudok semmit. – Felnézett Terrellre, aki időközben felállt. – Nem tud a lányomról semmit, ugye, kapitány úr?

– Csak amit már elmondtam – felelte Terrell, és a tárcájából elővette Ira Marsh fényképét, amelyet Edris helyezett el Muriel hálószobájában. Letette az íróasztalra, Devon elé. – A lánya, Mr. Devon. Gratulálok. Érdemes volt ennyi ideig várni rá.

Devon a képre bámult.

– Igen… Mennyire hasonlít az anyjára! Megadná Edris címét?

Terrell megadta a címet és a telefonszámot is.

– Talán jó lenne, ha mindenekelőtt Edrist hívná fel, és közölné vele, mik a tervei.

Devon megint a fényképet nézte.

– Hogy mik a terveim? Nyilvánvaló, nem? Azt akarom, hogy Norena hazajöjjön hozzám.

A fényképről, amelyet Edris mutatott neki, Algir azonnal felismerte a lányt. A seacombe-i busz végállomásánál ült egy fapadon, kezeit a térde közé szorítva. Mereven bámult egy távozó busz után visszamaradt olajtócsát.

Noha erős késésben volt, Algir leállította a kocsit, és az ülésen hátradőlve, néhány yardnyi távolságból alaposan szemügyre vette a lányt. Látta a fényképét, tudta, hogy csinos, de hogy ilyen izgalmasan érzéki, arra nem számított. Ahogy tovább tanulmányozta, a szája elszánt vonalából, a hanyag tartásból, ahogyan a padon ült, rájött, hogy ez a tizenhét éves lány sokkal érettebb a koránál, hogy egy Algir korú férfit öregnek és cikisnek nézne, fütyülne a jó megjelenésére, kedvességére, tapasztalatára, és százszor többre becsülné egy vele egyidős, fiatal srác hetyke életerejét.

Algir félt a fiataloktól. Irigyelte vitalitásukat, arroganciájukat riasztónak találta. Jó külseje és kedvessége volt a pajzs, amely mögé Algir a sekélyességét rejtette, de tudta, hogy e tulajdonságok nincsenek hatással a fiatalokra.

Türelmetlenül megvonta a vállát, kiszállt a kocsiból, és a padhoz sétált, ahol a lány ült.

– Helló, Ira – mondta, mikor megállt előtte. – Régen vársz?

Ira felállt, tekintete végigpásztázta a férfit a cipőjétől az arcáig, olyan gúnyos megvetéssel véve számba öltözékének minden apró részletét, hogy Algir azonnal dühbe jött.

– Nagyon régen. Késtél – mondta Ira, és elfordult tőle.

Algir mindig kijött a sodrából, ha kritizálták. Elvörösödött, de leküzdötte az ingert, hogy pofon üsse a lányt. Csak morgott valamit, megfordult, és visszasétált a Buickhoz. Beült a kormány mögé. Miután a lány is elhelyezkedett mellette, beindította a motort, és elhagyva a buszvégállomást, elindult Edris lakása felé.

A lány cigarettára gyújtott, az orrán át fújta ki a füstöt, és azt mondta: – Úgy tudtam, percre be van osztva az időnk. Mi történt veled? Elaludtál?

– Ne jártasd a szádat – mordult rá Algir. – Ha velem vagy, szokd meg, hogy én beszélek, és te hallgatod. Érted?

A lány félrehajtotta a fejét, és szemügyre vette a férfit.

– Nem hiszem, hogy tudnál olyat mondani, amit érdemes meghallgatni. De ha ez hízeleg neked, megpróbálhatom.

A férfi arcán megfeszültek az izmok. – Kuss! Nem tűröm, hogy egy taknyos kölyök így beszéljen velem!

– Ne mondd. Hát ki beszélhet így veled?

– Azt mondtam, hogy kuss, te átok, ha nem akarod, hogy én fogjam be a szád!

– Azt hittem, az ilyen süket duma már Paul Munival kiment a divatból. Sokat jársz moziba?

Algir dühtől elsötétült arccal egy trágár jelzővel illette. Azt remélte, a lány a döbbenettől el fog némulni, de az csak jót nevetett rajta.

– Állati jó szövegeid vannak – mondta. – Akár egy múmiának.

Algir kicsit gyorsított; a lányra látszólag ügyet sem vetve vezetett tovább. Közben forrt a dühtől. Ira figyelmesen tanulmányozta a férfi lángoló arcát, s a szája körüli gonosz vonást, majd közömbösen vállat vont. Sohasem félt a férfiaktól. Tudott vigyázni magára. Gyakran elgondolkozott

a félelmen, de ha őszintén magába nézett, meg kellett állapítania, hogy csak két dologtól fél igazán: a szegénységtől és az öregségtől. Szegénységben élni és megöregedni olyan lidércnyomás volt a számára, amelytől őszintén rettegett. Semmi mástól… ettől a mellette ülő nagydarab, buta meláktól aztán végképp nem.

Amikor megérkeztek a ház elé, ahol Edris lakott, Algir, anélkül hogy a lányra nézett volna, azt mondta: – Fogd azt a táskát a hátsó ülésről, és szállj ki.

Ira kiszállt, elvette a táskát a hátsó ülésről, aztán megállt, és a férfira nézett.

– Vigyázz magadra, Jack – mondta. – A te korodban jó lesz, ha lejjebb csavarod a gázt, különben megüt a guta. Nem mintha izgatna.

A fenekét riszálva sétált be a ház előcsarnokába, szemtelenül és nagyon magabiztosan magasra tartva a fejét.

Ragyás Edris lázas izgalommal várta. Amikor a lány becsöngetett, Edris türelmetlenül a kandallópárkányon álló órára pillantott. Tizenegy óra tizenöt perc volt. Algir 10.30-kor telefonált. Idegesnek tűnt a hangja, ami érthető volt, de legalább megnyugtatta Edrist, hogy addig minden a legnagyobb rendben ment.

– Nem felejtetted el a ruháit? – kérdezte Edris.

– Nem. Ne izgulj, mondom. Most megyek Iráért.

– Ne izguljak? – kérdezte Edris éles hangon, – Könnyen beszélsz! Több mint félórás késésben vagy! Telefonálnom kellett Terrellnek, mert féltem, hogy fel találja hívni az iskolát. Miért késtél?

– Nem fontos – felelte Algir kurtán. – Félóra múlva szállítom a lányt.

És most a lány itt van, csönget. Edris átrohant a szobán, ki az előszobába, és feltépte a bejárati ajtót.

– Gyere… gyere már – sürgette. – Phil hol van?

– Nem kedveltük meg egymást – mondta Ira, miközben bement a szobába. Körülnézett. – Úgy rohant el, mint aki darazsat nyelt.

– Nálad vannak a ruhái?

– A ruhái? – Ira csodálkozva bámult rá.

– Phil elhozta a lány cuccait az iskolából.

– Talán ebben vannak – mondta Ira, és meglóbálta a táskát.

– Nyisd ki, és nézd meg!

Ira letette a kanapéra a táskát, felkattintotta a zárakat. Felemelte a táska fedelét. – Igen, itt vannak.

– Ott a hálószoba. Menj be, és öltözz át. De gyorsan!

– Mi ez a fene nagy izgalom?

– Devon mindjárt itt lesz – mondta Edris, és egyik lábáról a másikra ugrált. – Vigyázz, el ne felejtsd, hogy az apád. Akire haragszol. Mert rossz volt az anyádhoz. És az anyádat szeretted. Használd az eszedet, és vigyázz a szádra. Emlékszel mindenre, amit elmondtam neked?

– Ne izgasd magad – mondta a lány. – Bízd csak rám. Kár begörcsölni. Befizettél a cirkuszba, élvezd hát az előadást.

Felkapta a táskát, besietett a hálószobába, és becsukta maga mögött az ajtót.

NEGYEDIK FEJEZET

Joy Ansley, aki három hetet a Bahama-szigeteken töltött az apjával – nyaraltak, éppen kicsomagolt. Miközben ide-oda járkált a tágas hálószobában, kicsit szomorúan állapította meg magában, hogy a nyaralás nem a legjobban sikerült. Ha egy nő olyan reménytelenül szerelmes, mint ő, gondolta, miközben feltette az utolsó kicsomagolandó bőröndöt az ágyra, ne töltsön három hetet a romantikus Bahama-szigeteken a 80 éves apjával, legyen az akármilyen fiatalos észjárású és fürge is. Joynak sokkal jobban hiányzott Mel Devon, semhogy jól érezhette volna magát.

Joy Ansley harmincegy éves volt. Magas és fekete hajú. Az arcvonásai finomak, sötét szeme gyönyörű. Olyan derűs nyugalom áradt belőle, hogy még egy emberekkel telezsúfolt szobában is azonnal felfigyelt volna rá bárki. Öt éve ismerkedett meg Mel Devonnal, és azóta is szerelmes volt belé. Tudta róla, hogy nős volt, és nagyon hamar rájött, hogy esze ágában sincs még egyszer megnősülni. Kénytelen volt belenyugodni az adott helyzetbe, és örült, ha a férfi őt kérte fel háziasszonynak, ha vendégeket fogadott, és ha őt választotta tenisz-, néha mozipartneréül és bizalmasául. Gyakran találkoztak. Az emberek pletykáltak, ahogy mindig is pletykálni fognak. Melnek eszébe sem jutott, hogy beszélhetnek róluk, Joyt meg nem izgatta. Az apja, Ansley bíró szomorúan figyelte a dolgot, de bölcsen nem szólt semmit. Úgy vélte, ez csak kettejükre tartozik. És reménykedett, hogy Mel, akit őszintén tisztek és szeretett, hamarosan dönteni fog. Joy hirtelen elunta a kicsomagolást, a nyitott ablakhoz lépett, és kinézett a kertbe. Az apja – magas, sovány ritkás hófehér hajú öregúr

– az egyik ösvényen sétált, bimbókat kutatott a rózsabokrokon.

Joy elmosolyodott a láttán, és az órájára pillantott. Majdnem négy óra volt, az öregúr délutáni teájának ideje. Kiment a szobából, és leszaladt a lépcsőn.

Éppen a hallon ment át, amikor megszólalt a telefon. Mel Devon jelentkezett. Joynak kicsit mindig elakadt a lélegzete, ha meghallotta a férfi hangját. Hazaérkezése óta most beszélt vele először.

– Mel! – mondta. – Jaj de örülök! Este felhívtalak volna.

– Hogy vagy, Joy? Jól nyaraltál?

– Remekül. Azt…

– A bíró úr hogy van?

– Nagyszerűen. Arra gondoltunk…

– Joy… találkozhatnánk hatkor? Beszélni szeretnék veled.

A férfi komoly hangja meghökkentette Joyt.

– Természetesen. Hol találkozzunk?

– Megtennéd, hogy idejössz a bankba?

– Persze, de olyan szép az idő. Ne menjünk ki inkább a tengerparti házba?

– Nem. Kérlek, gyere ide, Joy. Majd mindent megmagyarázok. Szóval látlak hatkor?

– Igen.

– Egyenesen gyere föl. Szólok Miss Ashleynek, hogy várlak. Akkor… a viszontlátásra, drágám – mondta Devon, és letette a kagylót.

Lassabban, de Joy is letette. Ott állt elgondolkozva, kicsit aggódva, kicsit izgatottan. *Beszélni szeretnék veled.* Végre talán a kettőjük dolgáról?

Átment a szobán, ki a napfényre, ahol apja türelmesen várta a teát.

Most pedig, néhány perccel hat óra után, ott ült Mel kényelmes irodájában, a retiküljét markolászta, s a szíve vadul dobogott, miközben egyre növekvő izgalommal és riadalommal hallgatta Melt.

A kimerültnek és hajszoltnak látszó Mel, miután üdvözölte Joyt, rövid bevezetőt tartott, hogy csökkentse a megrázkódtatást, amelyet okozni fog.

– Joy… mi nagyon jó barátok vagyunk, már az idejét sem tudom, mióta. Gyakran fordultam hozzád a gondjaimmal, és te mindig segítőkész és megértő voltál. Most, amíg nyaralni voltál, valami szörnyű dolog történt. Azt akarom, hogy tudj róla. Egyelőre csak kevesen tudják, és remélem, bízhatok a hallgatásukban, de ha mégis kitudódik, nagyon nagy bajba kerülök. Szeretném, ha tőlem hallanád, és nem később, valaki mástól.

A megrázkódtatás e bevezetőtől nem lett kisebb, de Joy volt olyan fegyelmezett és kiegyensúlyozott, hogy Mel ne vegye észre rajta hirtelen támadt aggodalmát. Az a gondolat, hogy valami veszélyeztetheti a férfi megszokott életét, sokkal rosszabb volt Joy számára, mintha őt magát fenyegette volna valami.

– Beszélj, Mel – mondta, és kényszerítette magát, hogy kényelmesen hátradőljön a nagy karosszékben. – Mi történt?

Mel az íróasztalánál ült, könyökét az asztal fényes lapján nyugtatva, állát a tenyerébe támasztva. Nyíltan, szépítgetés nélkül elmondott mindent Muriel Marsh Devonról, Johnny Williamsről és Norenáról.

Joy figyelmesen hallgatta, s közben azon hálálkodott magában, hogy a baj nem nagyobb. Ugyanakkor kicsit megrettent a gondolatra, hogy a szeretett férfinak van egy tizenhét éves lánya, aki egy fedél alatt él vele, és bizonyára

mindazt megteszi apja kényelme érdekében, amit Joy szeretett volna megtenni, és a jelenlétével és szeretetével egyre jobban eltávolítja őt tőle.

– Hát erről van szó – fejezte be Mel. – Piszkos egy história, igaz? És azt hiszem, előbb vagy utóbb, de ki fog tudódni. Terrellben és Brewerben bízhatok. Terrell emberei sem fognak beszélni, de az a törpe nyugtalanít. Sokkal, jobban örülnék, ha ő nem tudna a dologról.

– De ha egyszer annyira szereti a lányodat, miért keverne bajt? – kérdezte Joy.

– Igen, erre én is gondoltam, de az ösztönöm azt súgja, hogy mégse bízzam benne. – Mel idegesen megvonta a vállát. – De most ne emiatt aggódjunk. Már két hete megvolt a halottszemle. A tárgyaláson egy szó sem esett Norenáról vagy rólam. Nem tehetünk mást, mint hogy várunk és reménykedünk. – Hátradőlt, megmarkolta széke karfáját. – Csakhogy Norena… – Mel Joyra nézett, aztán tehetetlenül vállat vont. – Azt hiszem, áltattam magam. Majd megőrültem az örömtől, amikor Terrelltől megtudtam, hogy ennyi idő után ráakadtak Norenára. A gondolat, hogy visszakapom és egyedül csak az enyém lesz, fantasztikus hatással volt rám. – Szomorkásan mosolygott. – Azt hiszem, túlzottan optimista voltam. Azt természetesnek találom, hogy tartózkodó velem szemben… mondhatnám, ellenséges. Hiszen abban a tudatban nőtt fel, hogy az anyja azért hagyott el, mert elviselhetetlenné tettem az életét. Majd igyekszem helyrehozni, ha ugyan valaha sikerül helyrehoznom. Egyelőre az a helyzet, hogy bár két hete egy házban él velem, még mindig teljesen idegenek vagyunk egymás számára.

Joy megértően csóválta a fejét.

– Türelmesnek kell lenned, Mel. Én megértelek, de neked is meg kell értened őt.

– Hiszen megértem én, de annyira más, mint amilyennek a lányomat képzeltem – mondta Mel. – Őszintén szólva, ha nem hasonlítana olyan döbbenetesen Murielre, szinte el se hinném, hogy a lányom.

– Mit csinál egész nap?

– Éppen itt a baj. Úgy látszik, semmi sem érdekli. Ideje legnagyobb részét a szobájában tölti, és popzenét hallgat, amitől, bevallom, kezdek megőrülni. – Mel szomorúan mosolygott. – De hát ezt én kerestem magamnak. Adtam neki egy lemezjátszót meg pénzt, és azóta egyre-másra vásárolja azokat az átkozott lemezeket. Mondtam neki, hogy járjon a klubba, és tanuljon teniszezni, de szerinte az kockafejű nyárspolgároknak való. Szerettem volna rávenni, hogy lovagoljon, de az is a kockafejűeknek való. A golfozást már fel se mertem vetni…

– De Mel drágám, Norena nem fiú! Talán nem érdekli a sport. Sok lányt nem érdekel.

– Bizonyára igazad van. De úgy örültem volna, ha teniszezhetek, meg együtt lovagolhatok vele. Ebből, sajnos, nem lesz semmi.

– És mit csinál még?

– Vettem neki egy kocsit, és gyakran jár át Seacombe-ba. – Mel figyelmesen nézegette a kezét. – Túlságosan gyakran találkozik azzal a nyavalyás törpével. Sokkal jobban szereti őt, mint engem. Van valami visszataszító, valami beteges abban az alakban. Azt hiszem, véget fogok vetni a barátkozásuknak.

Joy felvonta sötét szemöldökét.

– És ezt hogyan akarod elérni, Mel?

– Megmondom Norenának, hogy ne járjon hozzá többet.

– És ha megkérdezi, hogy miért ne?

Mel összehúzott szemmel nézett Joyra.

– Szerinted nem kellene megtiltanom?

– Próbáld úgy nézni a dolgot – mondta Joy – hogy az a törpe jól ismerte az anyját. Pillanatnyilag ő az egyetlen biztos pont Norena életében. Hirtelen kényelembe, gazdag környezetbe került egy olyan ember mellett, akiről tudja ugyan, hogy az apja, de aki egyelőre nem sokat jelent neki. Természetes, hogy szívesen jön össze Edrisszel… így hívják?

– De értsd meg, hogy az egy törpe! Van benne valami… nem is tudom, mi, de – nagyon nem tetszik nekem! Miért akarja egy tizenhét éves lány ideje legnagyobb részét egy törpével tölteni?

– Te reggel fél kilenckor elmész hazulról, és csak este fél hétkor kerülsz haza. Nagyon hosszú lenne neki a nap, ha állandóan csak otthon ülne, és a lemezeit hallgatná. Ki máshoz szólhatna akár egy szót is?

– Ha hajlandó volna eljárni a klubba, ott bizonyára találna valakit.

– Ugyan, Mel, legyen már eszed. A klubba vagy férjes asszonyok járnak, akiknek gyerekük is van, vagy olyanok, mint én… túlságosan öregek ahhoz, hogy egy bakfissal foglalkozzanak.

Mel hátradőlt a székében, és széttárta a kezét.

– Szóval én akármit mondok, semmi se jó. Akkor talán javasolj te valamit.

– Szerintem az volna számára a kézenfekvő megoldás, ha állást vállalna. Akkor megismerkedne vele egykorúakkal. El volna foglalva, és nem érezné magát úgy, mint a szárazra vetett hal.

– De az Isten áldjon meg! Nem akarom, hogy a lányom dolgozzon. Miért kellene dolgoznia? Van annyi pénzem,

amennyi kettőnknek is elég. Az igazság az, hogy ő is említette, hogy szívesen vállalna valamilyen állást a bankban. De hát ez nevetséges. Miért temetné el magát egy ilyen bankban egy csinos fiatal lány?

– El tudnád intézni, hogy alkalmazzák, Mel?

– Nem lenne könnyű. De azt hiszem, el tudnám intézni. Mint a bank alelnöke, el tudnám intézni. De nem fogom elintézni. Nem akarom, hogy a lányom dolgozni járjon.

– Pedig jobb lenne, ha akarnád. – Joy az órájára pillantott. – Eljössz hozzánk vacsorázni? Tudom, hogy apám nagyon szeretne találkozni veled.

– Én is vele, de nem tudok elmenni. Nem hagyhatom Norenát folyton magára. Nem vagyok olyan szabad, mint voltam, Joy. Ezt nyilván megérted.

– Azt fel se vetem, hogy hozd őt is magaddal. Egy nyolcvanéves bíró meg egy középkorú vénkisasszony nem volna szórakozás a számára.

– Honnan veszed ezt a középkorú vénkisasszony-dolgot?

Joy nevetett.

– Csinálnod kell valamit, Mel. Tedd lehetővé, hogy dolgozzék itt a bankban. Biztos, hogy ezzel megoldódna a probléma. Te rendszerint meg szoktad fogadni a tanácsaimat. Nagyon kérlek, intézd el, hogy minél hamarább munkába állhasson.

– Komolyan gondolod, hogy segítene?

– Biztos vagyok benne.

A férfi rövid habozás után bólintott.

– Lehet, hogy igazad van. Majd beszélek vele. És beszélnem kell Crawsure-ral is. Ő a személyzeti főnök. Nem fog neki tetszeni a dolog, de majd latba vetem főnöki tekintélyemet.

Joy felállt.

– Ez az első estém itthon, Mel. Apám vár, mennem kell. Mikor találkozunk?

– Holnap este? Vacsorázzunk a klubban.

– És Norena?

– Biztosan elmegy valahova. Majdnem minden este elmegy.

– Miért nem hozod el őt is?

– Mert nem jönne. Szerinte a klubba is csak kockafejűek járnak.

Joy megvonta a vállát. Tudta, hogy szorgalmaznia kellene a dolgot, de nem tette. Kettesben akarta tölteni Mellel az estét.

– Valószínűleg igaza van. Akkor holnap este a klubban. Es Norenából ne csinálj gondot magadnak. Majd meglátod, hogy rendbe jön minden.

Miután Joy elment, Mel néhány percig csak ült és gondolkozott. Joy mindig épkézláb tanácsokat adott. Ha Norenának elfoglaltsága lenne, talán nem volna olyan ellenséges. Minél tovább gondolkozott, annál inkább úgy találta, hogy érdemes megpróbálkozni a dologgal.

Másnap délelőtt röviddel tíz óra után Ragyás Edris a háziköntösébe burkolózva jött ki a zuhanyozóból. Kiügetett a konyhába, bekapcsolta a kávéfőzőt, aztán a bejárati ajtóhoz ment, hogy bevegye a tejet meg az újságokat. Egy pillanatra megállt, mikor nyílt a liftajtó, és Phil Algir lépett ki a folyosóra.

– Szervusz, haver – mondta, és felkapta a küszöbről a tejet. – De friss vagy! Velem akarsz beszélni?

A szokás szerint makulátlanul elegánsan öltözött Algir benyomakodott mellette a lakásba. Mogorva volt az arca, és Edris látta, hogy majd szétveti a düh.

– Mégis mit gondoltál, ki mással? – kérdezte Algir, és ledobta a kalapját egy székre.

Edris becsukta az ajtót, és beügetett a nappaliba.

– Kérsz kávét? Most főztem.

– Fulladj meg tőle – vicsorgott Algir, és leült. Előszedett egy csomag cigarettát, és reszkető kézzel rágyújtott.

– Mit gondolsz, meddig bírom én ezt még csinálni? – kérdezte Algir, előrehajolt a székén, és szikrázó szemmel nézett Edrisre.

– Rögtön visszajövök – mondta Edris nyugodtan, és kiügetett a minikonyhába. Hamarosan vissza is tért a kávéval meg a csészékkel, és letette őket az asztalra. Leült, és töltött magának.

– Mit csinál az a dög? – vicsorgott Algir.

– Kezd gyökeret verni – felelte Edris a kávéját szürcsölgetve. – Mi bajod, Phil?

– Le vagyok égve. Neked könnyű… neked van melód. De én nem lődöröghetek pénz nélkül életem végéig! Mikor csinálunk már valamit?

– Hát ide figyelj – mondta Edris, és a hangja élessé vált. – Előre figyelmeztettelek, hogy ezt nem lehet elsietni, igaz? Elég egy rossz lépés, és megette a fene az egészet. – Előrehajolt, és tömpe ujjával megveregette az asztalt. – Öt éve álmodtam meg ezt a bulit, azóta tervezgetem. És szívesen rászánok még két évet, ha kell, csak sikerüljön. Irának be kell kerülnie a bankba! Most ezen dolgozik. Okos lány az! Halálian jól csinálja. Az egész buli sikere azon múlik, hogy Ira bekerüljön a bankba, és – hogy úgy mondjam – a bankhoz tartozzék. Azt hiszed, az ilyesmit egyik napról a másikra el lehet intézni? Ha Irának nem sikerül beépülnie a bankba, az egész bulinak lőttek. Így áll

a bál. Ha már bent lesz, és kiismerte a módszereiket, akkor kezdhetünk valamihez, de előbb nem.

– Ez még hónapokba kerülhet! Mi a francból fogok addig élni? Adnod kell egy kis dohányt, Ragyás! A szállodában már szorongatnak.

– A múlt héten adtam kétszáz dolcsit. – Edris vonásai megkeményedtek. – Azt hiszed, tojom a pénzt?

– Adj még kétszázat. Visszakapod, ha megcsináltuk a bulit.

– Százat kapsz, egy vassal sem többet. De oszd be, hogy legalább két hétig kitartson – mondta. Az íróasztalához lépett, és kihúzta a fiókját.

Algir felállt, gyorsan utánament, és akkorát lökött rajta, hogy Edris megtántorodott, ő meg belemarkolt a fiókba. Kiemelt egy köteg húszdollárost. – Kiszolgálom én magam, Ragyás – mondta vigyorogva. – Majd visszakapod.

Edris visszanyerte az egyensúlyát. Elsápadt, apró szeme villogott, mint két fekete üveggolyó. Hátrább lépett, miközben Algir kiszámolt háromszáz dollárt, – Legyen háromszáz – mondta Algir vigyorogva. – Még mindig marad itt száz, és az elég is neked, Ragyás. Egy ilyen kis vakarcsnak nincsenek akkora kiadásai, mint egy magamfajta nagynak.

Edris nekitámaszkodott miniatűr íróasztalának. Kihúzta az egyik fiókot, és kivett belőle egy kis pisztolyt, amelyben egy gumitömlő volt golyó helyett.

– Tedd vissza! – mondta halk, sziszegő hangon. – Az utolsó dollárig, a szentségit neki, Algir. Hacsak nem akarsz egy szalmiákszeszfröccsöt a pofádba.

Algir a rászegezett pisztolyra bámult, aztán Edris szemébe nézett. Moccanás nélkül állt, kezében a pénzzel, csak az ajka mozgott, ahogy hangtalanul átkozta Edrist.

– Tedd vissza! – ismételte meg Edris.

Algir bedobta a pénzt a fiókba, és odébb lépett.

– Oké, te rohadt vakarcs – morogta –, tartsd meg a pénzed.

– Meg is tartom – mondta Edris, és a pisztolyt a zsebébe csúsztatta. – Kár trükkökkel próbálkozni, Philly gyerek, tudok én vigyázni magamra. – Odament a fiókhoz, leszámolt száz dollárt, és az asztalra hajította. – Ennyit kapsz, és nem többet… Úgy vigyázz, hogy kitartson!

Amikor Algir felmarkolta a pénzt, megszólalt a bejárati ajtó csengője. Edris becsukta a fiókot, bezárta, a kulcsot a zsebébe süllyesztette, aztán kiügetett az előszobába, és kinyitotta az ajtót.

Ira Marsh állt a folyosón. Férfiinget viselt, nem gyűrte be a sötétkék farmernadrágba. Izgalomtól csillogott kék szeme, mikor belépett a lakásba.

Algir rábámult.

– Mi lesz már? – kérdezte. – Meddig akarod még semmittevéssel tölteni az időt?

A lány rá se hederített. Az asztalhoz ment, töltött magának egy csésze kávét, aztán rámosolygott Edrisre, és azt mondta: – Holnap kezdek dolgozni a bankban.

Edris elsápadt.

– Remélem, nem tréfálsz ilyen komoly dologban – mondta rekedten.

– Holnap kezdek dolgozni a bankban.

Edris mélyet lélegzett, aztán hirtelen elvigyorodott. Tapsolt egyet, hátravetette a fejét, és nagyot kurjantott. Felugrott kis íróasztalára, az íróasztalról átugrott az asztalra, majd onnan vissza a földre. Aztán elkezdett körbeszaladgálni a szobában, mint aki az eszét vesztette, és

hangosan kurjongatott, amíg Algir el nem kapta a grabancát, és be nem vágta egy fotelba.

– Fogd be a szád, te hülye állat – mondta. – Idecsődíted a zsarukat.

– Mondtam neked, ugye? Mondtam, hogy okos lány ez. Mondtam, hogy erre a bulira született. – Felugrott a fotelból, elkapta Ira derekát, és többször is körbetáncolta vele a szobát. Algir, még mindig vigyorogva félreállt az útjukból. Végül is kimerülten a heverőre roskadtak. A férfi tömpe keze közé fogta a lány arcát, és cuppanós csókot nyomott a homlokára.

Ira kuncogva lelökte magáról, és felült.

– Te gyönyörűségem, te! – kiáltott fel Edris a padlón ülve, és felbámult rá. – Hát megcsináltad! Mesélj! Hogy tudtad ilyen gyorsan nyélbe ütni?

– Könnyen. Van egy kerge öreglány, aki a szerelmével üldözi szegény papát – magyarázta Ira. – A papa minden gondját-baját elmondja neki. Miután végigrapliztam majdnem két hetet, és poplemezeket bőgettem és elviselhetetlen voltam, szegény papa elkezdett aggódni. Felhívta a csajt, és az, akár hiszitek, akár nem, pontosan azt mondta, amire számítottam. – Ira talpra ugrott, és drámai mozdulattal Edrisre mutatott. – „A lánynak elfoglaltságra van szüksége. Helyezd el a bankban, öreg fiú. Az kell annak a lánynak: elfoglaltság és korához illő társaság.” A papa megette a kefét. Azt mondta, ha igazán szeretnék a bankban dolgozni, elintézi. Ha engem az boldogít, akár holnap munkába állhatok. – Ira elhúzta a száját. – Munka! Miért dumálnak ezek a hülye kockafejűek folyton a munkáról?

Edris üvöltve nevetett.

– Hát persze, hogy boldogítani fog, bébi! Hiszen a sok gyönyörűséges pénz közelébe kerülsz. Ó, bárcsak a helyedben lehetnék! Gondold csak el! Mindennap kilenctől ötig millió és millió gyönyörű, ropogós bankó között fogsz ülni! – Felugrott, nekirohant a lánynak, tömpe karjaival átfogta a derekát, arcát a lány melléhez szorította: – Bébi, úgy szeretlek, mint saját magamat! – búgta.

Ira olyan hevesen lökte el magától, hogy Edris egyensúlyát vesztve elterült a padlón.

– Tartsd meg magadnak a kezed! – csattant fel a lány. – És tarts távolságot!

Edris pislogva nézett fel rá, majd bűnbánó mosolyt erőltetve az arcára, lassan feltápászkodott.

– Nem akartalak bántani, bébi – mondta. Odament a karosszékéhez, és beleroskadt. Az esés kicsit megrázta. – Csak bolondoztam. Ahogy már szoktam.

– De nem velem! – mondta a lány mogorván, és lehuppant a heverőre.

Algir csúfondáros mosollyal figyelte a jelenetet.

– Ha kiélveztétek magatokat – mondta –, nem beszélhetnénk végre üzletről?

– Mondta Devon, hogy melyik osztályon fogsz dolgozni? – kérdezte Edris.

Ira a fejét rázta.

– Holnap reggel kell a személyzeti főnökhöz mennem. Ő dönti el, hogy hol fogok dolgozni.

– Feltétlenül mondd meg, hogy értesz a számológépekhez – mondta Edris. – Azt akarom, hogy a letéti osztályra kerülj. – Előrehajolt ültében. – Addig nem léphetünk, amíg ki nem derítjük, hogy hol vannak a holt széfek.

– Mi az, hogy holt széf?

– Olyan széf, amelyet hosszú időn át nem használnak. És ilyen sok van a bankban. Sokszor hallottam az étteremben a vendégeket beszélni róluk. A texasi olajmágnások, amikor idejönnek nyaralni, bérelnek egy széfet, dugig tömik pénzzel, aztán hazamennek, és a pénzt itt hagyják a széfben, hogy legyen nekik, amikor legközelebb nyaralni jönnek. Ha bekerülsz a letéti osztályra, és megismerkedsz az ottani munkamenettel, megtudhatod ezeknek a széfeknek a számát. Azokkal lesz dolgunk…

– Te őrült vagy! – vágott a szavába dühösen Algir. – Még ha sikerül is megtudnunk a széfek számát, akkor sem férhetünk soha hozzájuk. Ez a világ legbiztonságosabb bankja! Napi huszonnégy órán át őrzik, és annyi benne a riasztóberendezés, mint égen a csillag!

– Ki mondta, hogy hozzájuk akarunk férni? – kérdezte vigyorogva Edris. – Majd megismered a tervem részleteit, ha itt lesz az ideje. Ez egy olyan hadművelet, amelyben minden lépést gondosan ki kell tervezni. Első lépés: Irát bejuttatni a bankba. Holnaptól bent lesz. Második lépés: megtalálni a holt széfeket. Harmadik lépés: megtudni, milyen módszer szerint adják bérbe a széfeket, mi a helyzet a kulcsokkal, az őrökkel. Lépésről lépésre… ezt a bulit csak így lehet megcsinálni.

– Hetekig tarthat, amíg Ira mindezt kiszaglássza – mondta Algir aggodalmas képpel.

– Az ilyesmihez bizony idő kell – mondta Edris könnyedén. – De még ha egy év kell hozzá, azt is érdemes kivárni.

Algir mondani akart valamit, de amikor meglátta Ira hűvös, fensőbbségesen figyelő tekintetét, felállt, és az ajtó felé indult. – Rám mikor lesz szükség? – kérdezte az ajtóban megállva.

– Talán a negyedik lépésben – mondta Edris. – Légy türelemmel, Phil, mert a rózsa, amit majd terem, gyönyörű lesz.

Algir dühösen rámeredt, habozott egy pillanatig, aztán kiment, és becsapta maga után az ajtót.

– Ennek meg mi baja? – kérdezte Ira.

Edris megvonta a vállát.

– Sosem érzi jól magát, ha nem költhet pénzt. És most éppen nincs költeni való pénze.

– Ő hogy jön ebbe az egészbe?

– Majd meglátod. Ő éppen olyan fontos része a tervnek, mint te, csak másképpen. Hogy jössz ki Devonnal?

Ira közönyösen vállat vont.

– Igyekszem nagy ívben kerülni, amennyire csak lehet. – Hátradőlt a kanapén. – Sose hittem volna, hogy ilyen dögunalom egy gazdag ember házában élni. Remélem, nem tart nagyon sokáig, mert megőrülök az unalomtól.

Edris hirtelen megkeményedett tekintettel kezdte fürkészni a lányt.

– Csak nem képzelted, hogy munka nélkül markolhatsz fel ötvenezer dollárt? Mi bajod van tulajdonképpen? Vannak ruháid, van kocsid, szép otthonod, pénzed… mi kell még?

– Ezt mind tudom… csak éppen unatkozom… és kész.

– Nem baj, unatkozz csak. Még mindig jobb unatkozni, mint éhesnek, koszosnak, csórónak lenni. Ezt ne felejtsd el, Ira. És vigyázz magadra! Eszedbe ne jusson kedvedre való szórakozás után nézni. Ha ki találsz esni a szerepedből, rakétasebességgel fogsz repülni a bankból. Az a bank olyan tiszteletre méltó, mint egy templom. Ha nem Melville Devon lánya volnál, soha be nem kerülhetnél oda. És ne áltasd magad: utánanéztek az iskolai előmeneteledenek. Mármint Norena iskolai előmenetelének. Norena kitűnő tanuló volt,

és olyan illedelmes és becsületes, mint egy apáca. Pontosan az a fajta savanyú leányzó, amilyen abba a bankba kell, és ne felejtsd el, most te vagy ő. Csak egyszer idd le magad, kezdj ki fiúkkal, vagy feküdj le valakivel, és jöjjenek rá… máris kész, végünk. – Előrehajolt. – Ha lebukunk csak azért, mert nem bírod ki, hogy néhány hétig unatkoznod kell, az újságokban nem merik majd kinyomtatni, mit csinálok veled.

Ira mozdulatlanul ült, keményen visszanézett a rászegeződő, gonoszul csillogó szempárba, majd felállt.

– Ne fenyegess, te elfűrészelt óriás – mondta megvetően. – Én is tudnék veled olyanokat csinálni, amiket nem mernének kinyomtatni az újságokban.

Edris hirtelen felnevetett.

– Bébi, te aztán bátor vagy. Imádlak, de azért ne felejtsd el, amit mondtam: csak unatkozz, és légy óvatos.

– Mától kezdve ne számíts rám gyakran – mondta Ira, miközben az ajtó felé ment. – Most már dolgozó nő vagyok. Ha mondanivalóm lesz a számodra, majd felhívlak. Viszlát, Ragyás. – Azzal kisétált a lakásból, és halkan csukta be maga mögött az ajtót.

Vasárnap délelőtt, röviddel tíz után Mel Devon lefékezett Ansley bíró háza előtt, és megszólaltatta Mercedes kabriolejának a kürtjét.

Joy, aki erre a jelre várt, lejött a lépcsőn, és kinyitotta a kaput. Fekete pulóver és fehér nadrág volt rajta, strandszatyor a kezében.

Mel kiszállt a kocsiból, megkerülte, és kinyitotta neki az utasülés ajtaját.

– Szép jó reggelt. Mehetünk?

– Igen. – Joy mosolyogva nézett a férfira. Megkönnyebbülten látta, milyen jól néz ki. Eltűnt arcáról a legutóbbi találkozásukkor látott feszültség és zaklatottság. Úgy látszott, hogy – legalábbis pillanatnyilag – nem aggasztja semmi. – Örülök, hogy látlak.

– Én is örülök neked – mondta a férfi, és besegítette Joyt a kocsiba. – Édesapád hogy van?

– Jól, köszönöm. Reméli, hogy velünk ebédelsz.

– Persze, nagyon szívesen. Norena a klubban tölti a napját. – Mel mosolyogva nézett Joyra. – Nem tudom, Joy, mihez kezdenék nélküled. Fantasztikus, mennyire meg tudod oldani minden gondomat. Lehet, hogy jó bankár vagyok, de ami a magánéletemet illeti, a te segítséged nélkül nem boldogulnék.

Joy elfordította a fejét.

– Nem biztos, Mel. Szerintem tudsz te magadról gondoskodni, de azért jólesik hallani, hogy néha hasznomat veszed.

Mel megpaskolta Joy kezét. A Parti Sétányon hajtottak végig a Paradise-öböl felé, ahol volt Melnek egy kis bungalója.

– Neked köszönhetem, hogy nincs már gondom Norenával. Tökéletesen igazad volt, hogy elfoglaltságra van szüksége. Amióta a bankban dolgozik, mintha kicserélték volna.

– Őszintén örülök neki. Mióta is dolgozik már?

– Legalább két hete… Igen, hétfőn volt két hete, hogy munkába állt. – Mel összeráncolta a homlokát, majd gyors pillantást vetett Joyra. – Fantasztikus, hogy repül az idő! Eszerint két hete nem láttalak, Joy… nagyon hosszú idő.

– Hiányoztál – mondta Joy halkan. Őt aztán igazán nem kellett emlékeztetni rá, milyen hosszú volt ez az idő.

Mindennap reménykedve várta, hogy a férfi felhívja. – Valószínűleg nagyon el voltál foglalva.

– De még mennyire! – Mel nevetett. – Megmutattam Norenának a várost. Voltunk itt, ott, mindenütt. Moziban, színházban, táncolni… rengeteg helyen!

Joy mereven nézett maga elé.

– Szóval kezdtek megbarátkozni Norenával?

– Azt hiszem. – Mel arca kissé befelhősödött. – Őszintén szólva, szerintem mindkettőnknek sokkal jobb lenne, ha vele egykorú barátokra találna, és azokkal járhatna. Rettentően öreg vagyok hozzá. Ő csak ártalmatlan és megbízható barátnak tart, akivel csak azért elégszik meg, mert nincs jobb. Ezért ragaszkodtam hozzá, hogy járjon el a bank klubjába. Eleinte nem akart, de aztán sikerült rábeszélnem. Most már a víkendjeit is ott szándékozik tölteni.

Joy kicsit megkönnyebbült.

– Vannak már barátai?

– Valószínűleg. De szerintem a fiatalok nem szeretik, ha túl sokat faggatják őket. Megmondtam neki, hogy nyugodtan meghívhat hozzánk, akit csak akar, de eddig nem hívott meg senkit. Úgy érzem, megtört közöttünk a jég, ennek ellenére nem mondhatnám, hogy Norena különösebben szerető lányom volna.

– Ne várj egyszerre túl sokat.

– Én is ezt mondogatom magamnak, de valahogy úgy látom, hiányoznak belőle az érzelmek. Mintha jégburokban élne. – Mel megvonta a vállát. – De hát még kialakulhat a dolog. Mindenesetre már megvagyunk egymással anélkül, hogy folyton nyugtalankodnom kellene miatta, és sokat beszélgetünk. Hajmeresztő nézetei vannak, és ami egy-egy elejtett szavából kiderül… Persze, csak a szája jár, mert ha

ellentmondok neki, takarodót fúj. Nagyon fiatal még, biztosan ez az oka mindennek.

– Mi derül ki, és miről?

– Az életfelfogásáról. Félek, hogy az anyja befolyására lett ilyen. Mondhatom, meglehetősen amorális nézetei vannak. Ami azért nagyon furcsa, mert dr. Graham kitűnő véleményt adott róla, amikor Crawsure beszélt vele. Norena vagy félrevezette Grahamet, vagy gyökeresen megváltozott azóta.

– Még mindig nem egészen értem, mire célzol, Mel.

– Nagyon bonyolult az egész, ne menjünk most bele. Időnként kicsúszik a száján egy és más. Például mikor újságot olvas, és véleményt nyilvánít dolgokról. Valami pasas kimentett egy gyereket egy égő kocsiból, aztán belehalt a sérüléseibe. Norena hülyének nevezte. Egy öreg hölgytől ellopták a megtakarított pénzét. Norena azt mondta, ha öregkorára sem tanult meg vigyázni rá, akkor megérdemelte, hogy ellopják tőle. Emlékszel a múlt heti nagy ékszerrablásra? Norena azt mondta a rablókról, hogy jól tették, és ezt komolyan is gondolta. Mindezek csak apróságok, de egyre több jön össze. Néha komolyan amorálisnak tartom.

– Ne mondj ilyeneket, Mel. A fiatalság manapság így beszél. Egyszerűen így fejezik ki magukat. Manapság egy fiatal, aki ad magára, kemény, cinikus és rideg. Biztosan mulattatja, ha látja, hogy meg vagy döbbenve.

– Lehet, hogy igazad van. Más gyerekétől tudomásul veszem, hogy ilyen, de az enyémtől mást várok.

– Az a fontos, hogy dr. Graham jó véleménnyel volt róla. Hogy ő miket beszél, azzal ne törődj. Bizonyára azt hiszi, hogy így tart lépést az okos papájával. Hogy boldogul a bankban?

– Ott nincs vele semmi baj. – Mel arca felragyogott. – Crawsure-t levette a lábáról. Hallani sem akart róla, hogy odavegye Norenát a bankba, és nem is vette volna a világ minden kincséért sem, ha nem az én lányom. Mindenekelőtt beszélt dr. Grahammel, csak aztán hívta be Norenát bemutatkozó beszélgetésre. Úgy látszik, Norenának tehetsége van a számokhoz. A letéti osztályon dolgozik, és Crawsure szerint kiválóan.

– Hát ez remek.

– Rám üt a gyerek – mondta Mel vigyorogva. – Nagyon komolyan érdekli a bank egész felépítése és működése. Nem hittem volna. Állandóan kérdezget… és nagyon jók a kérdései. Éppen tegnap este kétségbe vonta a jogosultságát, hogy a Világ Legbiztonságosabb Bankjának nevezzük magunkat. De miután elmagyaráztam neki a biztonsági rendszerünket, elismerte, hogy a név nemcsak üres hencegés. Olyan érdeklődést tanúsít, hogy a végén még karriert fog csinálni a bankban.

– Ne hidd. Majd szerelmes lesz – mondta Joy –, és akkor annyira fogja érdekelni a bank, mint engem.

Mel nevetett.

– Igen… Szokás szerint megint igazad van.

– Mostanában is találkozik a törpével?

– Nem. És ennek nagyon örülök. Annyi a dolga, hogy nem ér rá átmenni Seacombe-ba. És biztos, hogy nem is hiányzik neki. Amióta otthona van, és hozzá a bank meg a klub, elfelejtette a törpét.

Melt kellemetlenül lepte volna meg, ha e pillanatban látja Irát. Éppen leparkolt T. R. 4-esével a ház előtt, ahol a Ragyás lakott, és néhány perccel azután, hogy kiszállt a kocsiból, már be is csöngetett hozzá.

Edris szökellő léptekkel ment ajtót nyitni, és amikor meglátta a lányt, félreállt, hogy beengedje. De még csak nem is mosolygott üdvözlésképpen. Két rossz hét állt Edris mögött. Algir ismét pénzért nyaggatta, és ő ijedten látta, milyen gyorsan fogy megtakarított pénze. Ha nem osztott volna olyan fontos szerepet Algirra, már rég megszabadult volna tőle, de tudta, hogy ez jelenleg lehetetlen, és hogy nem mondhat és nem is tehet semmit, amivel fékezhetné Algir könnyelműségét. Ez alatt a két hét alatt nem is hallott Iráról. Többször is kísértést érzett, hogy felhívja, de nem felejtette el, amit a lány mondott: telefonál, amint van számára közölnivalója, és bár Algir nógatta, hogy lépjen érintkezésbe vele, tartózkodott tőle, hogy megtegye. Bízott a lányban. És tudta, hogy Ira nem kapkodhatja el a dolgát.

– Kezdtem már aggódni érted, bébi – mondta, miközben betotyogott utána a nappaliba. – Reméltem, hogy hamarabb fogsz jelentkezni.

Algir jött ki a hálószobából. Edrisnél töltötte az éjszakát, mert a szállodájában kellemetlensége volt rendezetlen számlája miatt.

– Na, legfőbb ideje! – kiáltotta, amikor meglátta Irát. – Mi a nyavalya van? Két rohadt hete várjuk, hogy felemeld a fenekedet, és csinálj végre valamit! Te persze jól élsz, mert felvet a pénz, de mi lesz velem? Mi a nyavalya van?

– Fogd be a szád – vakkantotta Edris. – Ülj le, Ira. Van valami újság?

A lány odasétált az egyik fotelhoz, és leült. Egy hosszú pillanatig Algirt nézte, majd megvető grimaszt vágott, és Edrishez fordult.

– Ha ez a húgyagyú nem hagy békén – mondta –, már itt se vagyok! Komolyan mondom. Csak mert ez a hülye nem

tud vigyázni a pénzére, ne próbáljon erőszakoskodni velem, mert nem hagyom!

Algir felelni akart, de Edris közbevágott: – Azt mondtam, fogd be a szád! Hagyd békén Irát. – Irához fordulva folytatta: – Oké, bébi, ne törődj vele. Hogy mennek a dolgok?

– Nagyjából mindent megtudtam, amit tudni akartál. Nem volt könnyű, és nagyon kellett vigyáznom, de sikerült. – Kinyitotta a retiküljét, és egy összehajtogatott papírlapot vett ki belőle. – Jó lesz kezdetnek?

Edris elvette tőle a papírt. Széthajtogatta, és tanulmányozni kezdte. Néhány másodperc múlva megkérdezte: – Ezek a holt széfek?

– Van köztük olyan is, azok a gazdagok bérlik, akik két kézzel szórják a pénzt. A széfek tartalmáról nincs nyilvántartás. Az ügyfelek maguk nyitják ki a széfeket, és a bank nem tudja, mi van bennük, de a kivett összegek nagyságából ítélve ugyancsak meg vannak tömve – mondta Ira. – Megtudtam, hogy a hét végén öt texasi olajmágnás készül elutazni. Súlyos ezreket nyertek a Kaszinóban. Holtbiztos, hogy a nyereményüket itt hagyják a széfjükben, és nem viszik haza Texasba. A második oszlopban találod meg az öt széf számát.

– Mi a francot érünk vele, ha tudjuk a széfek számát? – vicsorgott Algir. – Nekünk az kell, ami a széfekben van!

Ira és Edris ügyet sem vetett rá.

– Ügyes vagy, bébi – mondta Edris. – Most azt kell megtudnunk, hogyan működik a biztonsági rendszer.

– Azt is megtudtam. – Ira kinyitotta a retiküljét, és egy csomag cigarettát vett ki belőle. Rágyújtott, aztán folytatta: – Beszéltem a papával. Meg van győződve róla, hogy karriert akarok csinálni. Elmesélte, hogyan működik a biztonsági rendszer, és ha ő nem tudja, akkor senki.

Edris előrehajolt, apró szemei szikráztak.

– Hogyan működik?

– Annyit mondhatok: senki ne is álmodjon róla, hogy éjjel betörhet a bankba. Hat fegyveres őr van, s mindegyik álcázva. Válogatott legények, és rájuk támadni éppen annyira volna tanácsos, mint dinamittal labdázni. Egész éjszaka kutyák kíséretében járőröznek. A széfek a bank alatti pincében vannak, amelynek négy láb vastag betonfalait belülről háromhüvelykes páncélréteg borítja. A hivatali idő végeztével a pincét vízzel árasztják el. Reggel hatkor egy időzített szerkezet leszívja a vizet, és a helyiséget meleg levegő befúvásával kiszárítják. Tehát, ha volt is olyan ötleted, hogy éjszaka próbálsz a páncélterembe betörni, gyorsan felejtsd el.

Algir dühösen nyomta el cigarettáját a hamutartóban.

– Mondtam, hogy őrültség azt hinni, hogy hozzáférhetünk a széfekhez – vicsorgott Edrisre. – Csak az időnket vesztegetjük, és sehol semmi…

– Pofa be! – mondta Edris, rá sem nézve. – És mi a helyzet napközben, bébi?

– Az is reménytelen. Tizenkét őr van szolgálatban. A rácsot a páncélterem előtt zárva tartják, és két, automata puskával felszerelt őr áll mellette. Olyan nagydarab, vagány fiúk, hogy egy hadsereget is elijesztenének. Az egész helyiség tele van riasztóberendezésekkel. A papa azt mondja, ha húszan törnének be a bankba fegyveresen és füstbombákkal, akkor se volna semmi reményük. Egy golyóbiztos üvegtoronyban strázsáló őr minden belépőt ellenőriz. Egyszerűen képtelenség a közelébe férkőzni. Ha bármi történne, megnyom egy gombot, s ezzel automatikusan lezár minden kijáratot. A páncéltermet víz önti el, s az őrszobán megszólal a riasztócsengő. Munkaidő

alatt tehát legfeljebb csak madarak hatolhatnak be a bankba.

Edris elégedetten kuncogott, és összedörzsölte tömpe kezét.

– Ezek aztán mindenre gondoltak! Egyet mondj meg nekem, bébi. Kik mehetnek be a páncélterembe?

– Az ügyfelek.

– Más senki?

Ira elmosolyodott.

– Tűz! Tűz! De igen, még valaki. Egy tisztviselőnő, aki az ügyfeleket a széfjükhöz kíséri.

Edris bólintott.

– Hallottam róla. Megismerkedtél már vele?

– Igen. Doris Kirby a neve. Harminchárom éves, és nyolc éve dolgozik ebben a beosztásban. Egy püspököt hamarább tudnál megkörnyékezni, mint őt.

– Tudod, hol lakik?

– Nem, de megtudhatom.

Edris bólintott.

– Tudd meg, bébi, minél előbb. És amint megvan a címe, telefonáld meg. Sürgős.

– Oké.

– Miből áll tulajdonképpen a munkája?

– Mondjuk, hogy te vagy az ügyfél – Ira befészkelte magát a kanapé párnái közé –, és széfet akarsz bérelni. Elmész a bankba, és kitöltesz egy űrlapot. Beírod a nevedet, címedet, telefonszámodat, és hogy milyen gyakran akarod használni a széfet. Kapsz egy kulcsot. Ha elveszíted, a zárat fel kell törni, mert a kulcsból nincs másodpéldány. Minden széfben két zár van. Az egyiknek a kulcsát megkapod te, a másik zárhoz a banknak van kulcsa. A széfet csak a két kulccsal lehet kinyitni. A bank kulcsát a Kirby nő őrzi, s

leadja az őrnek, amikor hazamegy. Ha használni akarod a széfedet, odamész a vasrácsnál álló őrhöz. Megmutatod neki a számozott kulcsodat. Az őr ellenőrzi a számot egy nyilvántartásban, amelyből megtudja a nevedet és a címedet. Fénykép is van ott rólad. Minden kulcsnak külön jelszava is van. Ezt megmondod az őrnek, s ha az mindent rendben levőnek talál, átenged a rácson. Lent, a lépcső aljában egy íróasztalnál ül a Kirby nő. Megmondod neki a számodat, mire ő a széfhez kísér. A nála levő kulccsal kinyitja az első zárat, aztán magadra hagy, ha feltehető, hogy hosszabban fogsz ott időzni. Te aztán kinyitod a másik zárat a saját kulcsoddal, beteszed a pénzt a széfbe, vagy kiveszed belőle, aztán megnyomsz egy csengőt. A Kirby nő visszamegy, bezárja azt a zárat, amelyet neki kell bezárnia, és elkísér a rácsig. Hát így megy a dolog, s ebből áll Kirby munkája.

Edris gonoszul vigyorgott.

– Remek, bébi, remek, remek! Azt hittem, egy hónap is rámegy, amíg mindezt kiszaglászod, de te egy zseni vagy, és én imádlak.

– Ez a sok hülyeség neked remek? – Algir majd szétrobbant a méregtől. – Akkor mondd meg, hogyan jutunk hozzá a széfekben levő pénzhez. Fütyülök a rendszerükre! Azt mondd meg, hogyan jutunk hozzá a pénzhez!

– Most értünk ahhoz a ponthoz, Phil fiacskám, ahol a te szereped kezdődik. Tudom, már hascsikarásod volt a hosszú várakozástól, de a várakozásnak ezennel vége. Az első feladatod: a kis Miss Kirbyt eltávolítani az útból. Persze semmi erőszak. De legalább egy hétre betegszabadságra kell mennie. El tudod intézni?

Algir zavartan nézett rá. – Folytasd… Miért kell őt eltávolítani az útból?

– Mert ez az aranyos kislány itt, ez fogja átvenni a helyét. Igaz, gyönyörűm?

– Az volna a jó – mondta Ira –, csakhogy ez ügyben a végső szót Crawsure fogja kimondani.

– Nem, nem ő – mondta Edris vigyorogva. – Hanem a kedves papád, ő a nagy főnök a bankban. Meg fogod mondani a kedves papádnak, hogy szeretnéd, ha módod volna megismerni a fontosabb ügyfeleit. Meg fogja enni a kefét, különösen, ha hangsúlyozod, hogy a Kirby lány úgyis hamarosan munkába áll megint, és a kis tapasztalatszerzés csak használni fog neked. Magyarázd meg ezt a kedves papának, és fogadok, hogy simán megy majd minden.

Algírban felébredt az érdeklődés.

– Ira lenyomatot vesz a bank birtokában levő kulcsról? Erről van szó, ugye? – kérdezte, és előbbre ült a székén.

– Nemcsak arról a kulcsról, hanem az ügyfelekéről is… elsősorban az öt texasi kulcsáról.

– De hogyan? Hiszen épp most mondta, hogy az ügyfelek maguknál tartják a kulcsukat. Hogyan szerzi meg őket?

– Bedob egy kis szexet, és kibűvöli belőlük – mondta Edris. Negédesen mosolygott, és kinyújtotta tömpe kezét. – Ha ideadja a kulcsát, kedves Mr. Fafej, én szívesen kinyitom magának a széfet.

– A texasiak makacs fickók. Lehet, hogy elküldik Irát a fészkesbe.

– Te elküldenél egy ilyen csinos lányt a fészkesbe, Phil?

Algir kritikus szemmel nézegette Irát. A lány kiöltötte rá a nyelvét.

– Lehet, hogy van benne valami. És hogy csinál lenyomatot a kulcsokról?

– Lesz majd egy kis gitt a bal kezében. És te leszel az, aki kireszeli a kulcsot. Egyébként a legokosabb, ha

megbeszéled vele a dolgot… Mutasd meg neki, mit és hogyan csináljon.

– Nem lesz könnyű azokat a kulcsokat kireszelni. Attól függ, mennyire komplikáltak a zárak.

– Miért volnának nagyon komplikáltak, ha egyszer ilyen kiválóak a biztonsági berendezések? Fogadok, hogy egészen közönséges zárak, egészen közönséges kulcsokkal. Egyébként holnap már tudni fogod, mert holnap már neked is lesz egy kulcsod.

Algir oldalt billentette a fejét.

– Hogyhogy?

– Holnap elmész a bankba, és bérelsz egy széfet. Viszel magaddal egy vastag, lezárt borítékot, tele újságpapírral. Majd azt mondod, hogy a kártyanyereséged van benne. És hogy naponta kívánsz felvenni belőle, meg befizetni is. Meg fogsz ismerkedni Doris Kirbyvel. Jól megnézed magadnak, hogy megismerd, ha újra látod. A borítékot ott hagyod a széfben, a kulcsot elhozod magaddal. Így majd megállapíthatod, mennyire nehéz hasonló kulcsokat kireszelni. Estére pedig elintézed, hogy Miss Kirby megbetegedjék, baleset érje, kólikát kapjon, vagy akármit, amivel el tudod távolítani az útból. Te döntsd el. De egyet jól véss az agyadba: a nőnek fontos beosztása van a bankban. Ha valami különös történne vele, a biztonsági emberek gyanút foghatnak, márpedig a zsarukat távol akarjuk tartani magunktól. Hát úgy vigyázz, Phil.

Algir gondterhelten bámult a padlóra.

– Mi lenne, ha kicsit megtaszajtanám a kocsimmal? – kérdezte végül.

– Cserbenhagyásos gázolás – fuvolázta Edris. – Rendőrségi ügy.

– Egyedül lakik?

– Igen – mondta Ira. – Egy tetőlakásban. Ő mesélte.

– Ha gyalog kell felmenni az odavezető lépcsőn, akkor elég kifeszíteni egy zsinórt a lépcső tetején – mondta Algir. – Egy sima lábtörés, oké?

– Oké, csak a nyakát ne törje – mondta Edris. – Nehogy a rendőrség beleüsse az orrát a dologba.

– Szerezd meg a címét – mondta Algir Irának. – Szemügyre veszem a terepet, mihelyt megadod a címet.

Ira bólintott, aztán az órájára pillantott, és felállt.

– Akarsz még valamit, Ragyás? Azt mondtam, a klubban leszek. Megtörténhet, hogy a papa odatelefonál. És ha nem talál ott, még elkezd kíváncsiskodni.

– Egyelőre ez minden, bébi. Remekül dolgoztál. Komolyan mondom. Csak így tovább, és hamarosan annyi pénzed lesz, hogy két kézzel szórhatod. Rengeteg.

– Remélem, nem is képzelted, hogy szórakozásból csinálom a dolgot. – Ira elindult az ajtó felé. – Viszlát, Ragyás. – Algirnak csak ennyit mondott: – Hadd lám, milyen fürge tudsz lenni, Húgyagyú. Legfőbb ideje, hogy csinálj valamit a pénzedért. – Azzal távozott.

– De szeretném kézbe kapni ezt a kis riherongyot – mondta Algir, akinek vörösre gyúlt a képe. – Hallani szeretném, hogy visít, amikor széttépem.

Edris kuncogott.

– Teljesülni fog a vágyad, Phil fiam, csak légy egy kis türelemmel. Nagyon fiatal még ez a lány ahhoz, hogy annyi pénze legyen.

– Még mindig nem értem – mondta Algirnak cigarettára gyújtva –, hogy miért béreljek széfet?

– Ó, az isten áldjon meg! Használd az eszedet, pajtás. Irának az lesz a dolga, hogy a többi széfből pénzt vegyen ki, és betegye a tiédbe. Te pedig mindennap odamész, és

elhozod a pénzt, amit a bank a tiédnek hisz. Mit gondoltál, hogyan lehet másképp a páncélteremből pénzt kihozni? Hát nem érted, milyen egyszerű lesz az egész, ha már meglesznek a másodpéldányok a kulcsokról, és Ira nekünk dolgozik? Kirby távol lesz, és Irára bízzák a széfek kezelését. Tömni fogja a pénzt a széfedbe azokból, amelyeket ki tud nyitni. A holt széfekből, vagyis hónapokba fog telni, amíg a hiányt észreveszik, addigra meg mi már árkon-bokron túl leszünk.

Algir csak ült moccanás nélkül, és hosszan bámult rá.

– Júdás! – mondta végül, és iszonyat volt a hangjában.

– Hát nem édes kis terv? – Edris megölelte önmagát. – Dollármilliókat fogunk elemelni. A legszebb, leggyönyörűbb húzás lesz, amit ember valaha is kigondolt. – Hátravetette a fejét, és teli tüdőből egy nagyot kurjantott.

ÖTÖDIK FEJEZET

Másnap délelőtt negyed tízkor Mel az irodájában ült, előtte az asztalon a reggeli posta és mindenféle jelentések. Éppen a tőzsdei jelentésért nyúlt, amikor halk kopogás hallatszott a magánfelvonójához vezető folyosó ajtaján. Ritkán járt arra, szívesebben közlekedett a bank főbejáratán át, mert így alkalma nyílt szót váltani a személyzet egyik-másik tagjával.

Ezen az ajtón még soha senki sem kopogtatott. Mel csodálkozva nézett oda, azt hitte, nem jól hallott. De a kopogás ismétlődött. Ezt igazán rendkívülinek találta, s a homlokát ráncolva úgy döntött, hogy a titkárnőjének, Miss Ashleynek kell intézkednie az ügyben. A csengő után nyúlt, amikor halk hangot hallott az ajtó mögül: – Apu… én vagyok.

Mel hirtelen elmosolyodott. Felállt, és kissé aggódva nézett az előszobába vezető ajtóra. Miss Ashley megdöbbenne és méltatlankodna, ha megneszelné, hogy főnökét ilyenkor zavarja valaki. De az írógép halk kattogása elárulta, hogy titkárnője el van foglalva. Mel a bezárt ajtóhoz ment, és kinyitotta.

Ira besurrant a szobába. Kék szeméből ártatlanság, mosolyából bizalom sugárzott. Fehér galléros és kézelős palaszürke ruhát viselt, karcsú derekán széles, fekete lakkövvel. Szőke haja kifényesített rézként ragyogott a hatalmas, nyitott ablakokon beömlő napfényben.

– Tudom… tudom… – mondta, és igyekezett halkan beszélni. – Ha nem mondod, apu, akkor is tudom, hogy nem volna szabad itt lennem, és hogy Ashley ijedtében a fogsorát is lenyelné, ha tudná, de feltétlenül beszélnem kellett veled.

– Remélem, tisztában vagy vele, hogy a bank egyik legszentebb törvényét szeged meg azzal, hogy ilyenkor jössz hozzám, méghozzá ezen a bejáraton át – mondta Mel, és leült az íróasztala mögé.

Ira odébb tolt néhány iratot, elhelyezkedett az íróasztal tetején, és megigazította a szoknyáját. Mel elbűvölőnek találta, és a mosoly, amelyet a lány rávetett, nemcsak a szívéig hatolt, hanem meg is szédítette.

– Ígérem, máskor nem csinálok ilyet, de ez most nagyon fontos – mondta. – Doris Kirbyt baleset érte, és én szeretném átvenni a munkáját a páncélteremben.

Mel hátradőlt a székében.

– Honnan tudod, hogy baleset érte? Súlyos baleset?

– Odalent mindenki erről beszél – mondta Ira könnyedén. – Elég súlyos. Eltört a karja, és három bordája megrepedt. Elkövette azt a butaságot, hogy az este legurult vagy félemeletnyit a lépcsőn. Ide figyelj, apu, hagyd a sajnálkozást máskorra. Most az a sürgős és fontos, hogy én kapjam meg a beosztását. Ezért vagyok itt. Szeretném, ha szólnál az öreg Crawsure-nak, hogy amíg Doris meg nem gyógyul, addig én veszem át a munkáját. És szeretném, ha most rögtön szólnál neki, még mielőtt mást talál a helyére beosztani.

– Eszem ágában sincs… – kezdte Mel határozottan, de Ira a szájára tette a kezét.

– Édes drága apukám, ne mondj semmit, amit később esetleg megbánnál. Hallgass meg. Ha azt akarjuk, hogy a bank és te is igazán a hasznomat lássátok majd, akkor meg kell ismernem a fontos ügyfeleidet. Végül is, a lányod vagyok, ők is éppen olyan szívesen veszik majd, hogy megismerkedhetnek velem, mint én, hogy velük. Nem várhatod el tőlem, hogy komolyan érdekeljen a bank, amíg

nem ismerem az ügyfeleket, nem igaz? Ha megismerkedem velük, attól válik majd világossá a munkám. Az Öreg Crawsure úgysem találna könnyen valakit Doris helyébe. A személyzet fele szabadságon van, meg aztán a biztonsági szempont sem közömbös. Ellenem, a lányod ellen, nem lehet az öreg Crawsure-nak kifogása. Amint látod, én vagyok az ésszerű jelölt, annál is inkább, mivel kedvem van hozzá.

Mel ránézett. Éppen olyan, mint Muriel, gondolta, és hirtelen elöntötte a keserűség, amiért a házassága csődöt mondott. Norenában is megvan ugyanaz a törékeny szépség, de ugyanaz a keménység és pontosan kiszámított meggyőző erő is, amelyet Muriel mindig latba vetett, amikor a saját feje után akart menni.

– Doris munkája nem valami szórakoztató, Norena. Egész nap lent kellene ülnöd a páncélteremben. Azt hiszem, hamar megunnád.

– Egy komputer kezelése szórakoztatóbb, gondolod? – kérdezte, Ira, és felvonta a szemöldökét. – Hadd emlékeztesselek, apu: nem azért vagyok itt, hogy szórakozzam. Hanem hogy megtanuljam a bankszakmát.

– Ugyan már! – mondta Mel, és nevetett. – Mindent azért nekem se lehet bemesélni. Mondd meg, miért akarsz a páncélteremben dolgozni, Norena.

Ira rendületlen nyugalommal nézett Mel szemébe, bízva benne, hogy az ujja köré tudja csavarni ezt a nagydarab, jóképű férfit.

– Szeretnék megismerkedni a világ leggazdagabb embereivel… Ezért. Én ezt a fajtát eddig nem ismertem, Szeretném tanulmányozni, megfigyelni őket, tanulni szeretnék tőlük.

Mel habozott, aztán megvonta a vállát. Nem is rossz ötlet, gondolta, és örült, hogy a lányt ennyire érdekli a bank.

– Nem tudom, Crawsure mit fog szólni hozzá – mondta kétkedő hangon.

– Ne kérdezd meg, apu. Egyszerűen közöld vele, hogy mit határoztál. Te vagy itt a nagyfőnök. Te nem kérdezel… hanem utasítasz. – És felkapva a kagylót, azt mondta a központosnak: – Legyen szíves, kapcsolja Mr. Devont Mr. Crawsure-hoz – aztán egy kicsit diadalmas, elbűvölő mosollyal átadta Melnek a kagylót.

Ebédidőben Ira elhagyta a bankot, gyors tempóban végighajtott a széles sétányon, és mit sem törődve a férfipillantásokkal s olykor egy-egy neki szánt füttyel, fürgén kígyózott a nagy forgalomban T. R. 4-ével. A sétány végén befordult egy keskeny utcába, és megállt egy kis pizzavendéglő előtt.

Kiszállt a kocsiból, belépett a félhomályosan világított vendéglőbe, és a bárpulthoz ment.

Algir a pult túlsó végén ült, előtte egy Martini, cigaretta lógott keskeny ajka közt.

Ira leült melléje, és rendelt egy Coca-Colát, amelyet Algir zsörtölődve fizetett ki. Amikor a mixer a bárpult másik végébe ment, Ira kinyitotta a retiküljét, és kivett belőle egy kis kartondobozt. Odacsúsztatta Algírnak.

– Benne van a banknál levő kulcs lenyomata – mondta, anélkül hogy a férfira nézett volna. – Mondd meg a Ragyásnak, hogy semmi probléma. Amint sikerül a többi kulcsról is lenyomatot vennem, nyomban továbbadom neked.

Algir kinyitotta a dobozt, és megnézte a lenyomatot a gittben. Azonnal látta, hogy könnyű lesz megcsinálni a kulcsot. Bólintott.

– Oké.

Ira megitta a kóláját, és lecsúszott a bárszékről.

– Nem kell így rohanni – mondta Algir, a lány karcsú alakját nézegetve. – Fizetek neked egy pizzát.

– Fizess magadnak, nekem nem kell – mondta Ira, és gyorsan kiment a vendéglőből. Beszállt a kocsijába, és ismét végighajtott a sétányon. Megállt a bár előtt, ahol ebédelni szokott, bement, és egy rozskenyeres csirkeszendvicset rendelt. Miközben evett, egymást kergették a gondolatai.

Már egy hónapja volt távol New Yorktól. A szegénységből a gazdagságba való hirtelen átmenet nem volt olyan hatással rá, amilyenre számított. Visszatekintve az elmúlt hónapra megállapította, hogy amióta elhagyta New Yorkot, egy pillanatig sem volt igazán boldog. Azt is tudta, hogy miért. Semmi örömöt nem nyújtott a fényűző élet, a saját kocsi meg a korlátlan mennyiségű zsebpénz, ha nem oszthatta meg Jess Farr-rel. Nélküle lapos és szürke volt az élet, mint egy homályos fénykép. Hiányzott neki a testi kapcsolatuk is. Jess hetenként legalább négyszer, a dzsesszbuli után magával vitte őt koszos kis szobájába, ahol szenvedélyesen és gyakran brutálisan szeretkeztek. Ira teste vadul kívánta Farrt, miközben ott ült a napsütésben, és a szendvicsét majszolta.

Most, hogy sikerült bejutnia a páncélterembe, elhatározta, nem vár már sokáig. Az elmúlt néhány nap folyamán arra a meggyőződésre jutott, hogy fel kell ajánlania Jessnek, jöjjön utána. Aztán majd kiderül, akar-e jönni vagy sem. Ira könnyen elképzelhetőnek tartotta, hogy Jess azóta más lányt talált magának. Sohasem volt

biztos a fiúban. Tudta, hogy szívesen fekszik le és szívesen mutatkozik is vele, de egyáltalán nem tudta, mit érez iránta. Legalább most majd kiderül, ha ír neki, és megkéri, hogy jöjjön utána. Ha nem jön, tudni fogja, hogy áll a bál, de ha jön…

Veszélyt jelenthet számára a fiú itt, Paradise Cityben, mondta magának, miközben kifizette a számláját. De ezt majd megmagyarázza neki. Jess nem buta. Meg fogja érteni a helyzetét. Vigyáznia kell, nehogy Mel Devon útjába akadjon. A Ragyásnak meg Algírnak pedig sejtelme sem lehet a fiú létezéséről.

Meg kell vennie Jess számára a repülőjegyet New Yorkból Miamiba. Irának fogalma sem volt róla, mennyibe kerülhet. Azonkívül pénzzel is el kell majd látnia a fiút. Mert Jess, ha pénz kell neki, lop magának. Nem engedheti meg, hogy itt ilyesmit csináljon.

Mire beszállt a kocsijába, tudta, hogy csak bajt hoz magára, ha idehívja Jesst, még mielőtt pénzt szerezne. Majd azt küldi el neki, amihez az első széf kinyitásával jut. Ez az ésszerű megoldás.

Mégis, valamiféle kényelmetlen érzés mocorgott benne. Eszébe jutott Edris figyelmeztetése. A törpe veszedelmes, akár egy csörgőkígyó, és ő most át akarja ejteni. Kihúzta magát. Ő ugyan nem ijed meg semmiféle Hüvelyk Matyitól, mondta magának. Szüksége van Jessre, és meg is szerzi magának.

Hyam Wanassee, a hat láb magas, csupa ín és izom ember hatalmas, himlőhelyes orrával és cserzett arcbőrével, amelyet megpattant hajszálerek tarkítottak, annak látszott, ami valójában volt is: faragatlan texasi milliomosnak.

Paradise Cityben töltött hathetes nyaralásának utolsó napjához érkezett. Legnagyobb sajnálatára a feleségével együtt vissza kellett repülnie az esti járattal Texasba.

Nyomasztotta a gondolat, hogy visszatér a texasi homokviharokhoz, a szélhez és a gyomorfekélyt okozó feszültségekhez. Hatvanhárom éves korára idegölő robotnak találta az irodai munkát, az olajmezőkön töltött hosszú órákat, és unta a telefon állandó csörgését. Ha kedve szerint cselekedhetne, boldogan visszavonulna Paradise Citybe, és a fiára hagyná az olajkutakkal való bajlódást. Semmit sem szeretett jobban, mint a tengerparton üldögélve nézni a lányokat az aligbikinijükben; whiskyt inni, halat enni, esténként pedig szerencsejátékot játszani a Kaszinóban. Csontos, öregedő felesége azonban minderről hallani sem akart. „Ha egy férfi abbahagyja a munkát, huncutságokon kezd járni az esze – mondogatta elég gyakran –, és ez az, amit te nem fogsz tenni, Hyam, amíg az életnek csak egy szikrája is van bennem.” Délután háromkor Wanassee Rolls Royce-a – sofőr vezette – megállt a Floridai Letéti Bank épülete előtt. Wanassee kiszállt a kocsiból, és felbaktatott a bejárati lépcsőn.

Jól ismert figura volt a bankban, az őrök nagy tisztelettel köszöntötték.

A páncélterem előtti rácsnál álló őrök az ő esetében mindig eltekintettek az azonosítás formaságaitól. Az egyik tisztelgett, aztán kinyitotta a rácsot, és a lépcső felé intett.

– Ez az utolsó látogatásom, fiúk, jövő nyárig – mondta Wanassee, és egy pillanatra megállt. – Az idén fene gyorsan eltelt a vakációm.

Az egyik őr kifejezte abbeli reményét, hogy Mr. Wanassee kellemesen töltötte az idejét. A másik azt mondta, nagyon fog örülni, ha majd újra láthatja.

Wanassee elégedetten bólintott, aztán a jól világított lépcsőn lesétált a hatalmas páncélterem hűvösébe. Egyetlen hibát talált csak a bankban, mégpedig azt az elől-hátul deszka Doris Fene-tudja-hogy-is-hívjákot. Lent, a páncélterem csöndes, keskeny ösvényein az embernek módja volna egy kis erre-arra, ha egy csinos lány lenne ott szolgálatban, de kinek jutna eszébe bármit is kezdeni egy olyan lapos mellű, Cingár vénlánnyal, mint Doris?

De… nicsak! Nicsak! Hát ez meg kicsoda? Wanassee hirtelen lecövekelt, és kapkodva szedte a levegőt.

A főpénztáros már jelezte Irának Wanassee érkezését. Felvilágosította, hogy Wanassee rendkívül fontos ügyfél, megér vagy tizennyolc millió dollárt, és királyi fenséghez illő fogadtatás jár neki.

Ira az íróasztalánál ült, amikor Wanassee lefelé ment a lépcsőn. Felnézett rá, mosolygott és felállt. A mennyezeti lámpa fénye pontosan ráesett.

– Helló! – rikkantott Wanassee. – Hát magát honnan szalajtották ide? És mit csinál idelent egy ilyen csinos kislány teljesen egyedül?

– Jó napot, Mr. Wanassee – mondta Ira, és megkerülte az íróasztalát. – Átvettem Miss Kirby helyét körülbelül egy hétre, mert baleset érte.

– Igazán? – Wanassee Ira szép, hosszú lábait bámulta. – Baleset érte? Csak nem azt akarja mondani, hogy egy mindenre elszánt hős ledöntötte a lábáról?

Ira nevetett.

– Nem, Mr. Wanassee… Leesett a lépcsőn.

– Okosabbat nem is tehetett volna. – Wanassee kicsit közelebb lépett a lányhoz. Micsoda gyönyörű baba, gondolta. Jellemző, milyen peches ő, hogy éppen most kell elutaznia. – És maga kicsoda, gyönyörűm? Hogy hívják?

– Norena Devon.

– Devon? Mint a bank alelnöke?

– A lánya vagyok.

– Igazán? – Wanassee láthatólag elképedt. – A lánya? Megáll az ész! Idejárok ebbe a kócerájba már vagy tíz éve, és senki nem mondta, hogy Melnek lánya van. Méghozzá milyen lánya!

Ira illedelmes volt és tartózkodó. – Nemrég kerültem ki az iskolából, Mr. Wanassee. És most itt dolgozom.

– Szívesen csinálja?

– Igen. És örülök, hogy megismerhetem apu kedvenc ügyfeleit.

Wanassee vigyorgott.

– Én is köztük vagyok?

Ira ránézett. Alulról felfelé, azzal a tekintettel, amelyről tudta, hogy mindig izgalomba hozza a férfiakat… különösen az idősebb férfiakat.

– Természetesen, Mr. Wanassee. Apu azt mondta, hogy legyek különösen kedves magához.

– Ezt mondta? És ha nem mondta volna, nem lenne az?

Ira lesütötte a szemét.

– Azt hiszem, Mr. Wanassee, magához minden lány kedves lenne. Úgy néz ki, mint egy igazi western-filmsztár. Elképzelem magát lóháton.

Wanassee kidüllesztette a mellét.

– Egen… hát nem sok fickónak van az én koromban ilyen ereje, az biztos.

– A maga korában? Miket beszél, Mr. Wanassee! Hiszen maga nem öreg.

Ezután már könnyen ment minden. Ira a kezébe vette az irányítást, önmagáról beszéltette a férfit, ami nem volt nehéz, ő meg csak állt, és csodálattól ragyogó szemmel nézett fel rá. Amikor végül kinyújtott képzel elkérte a széf kulcsát, a férfi úgy adta oda, hogy egy pillanatra sem szakította félbe milliomossá válásának történetét. Szakadatlanul beszélve követte a lányt a széfjéhez vezető keskeny ösvényen. Irának semmi problémát nem jelentett, hogy belepréselje a kulcsot a bal markában rejtegetett gittbe. Saját teste takarta el a mögötte haladó férfi elől, hogy mit művel. Wanassee mást nem látott, csak Ira csinos kis fenekének riszáló mozgását.

Ira megállt a széfnél, kinyitotta mind a két zárat, és visszaadta a férfinak a kulcsát.

– Most magára hagyom, Mr. Wanassee. Ha szüksége lenne rám, csak csöngessen.

– Itt marad, ahol van, gyönyörűm – mondta Wanassee. – Egy pillanat az egész.

Kinyitotta a széfet, és hanyagul beledobta a zsebéből kihúzott vastag borítékot.

Ira szíve izgatottan megdobbant, mikor átlesett a férfi válla fölött. A széf dugig volt százdolláros bankjegyekkel. Még soha nem látott ennyi pénzt. Most is csak egy pillanatig látta, mert Wanassee már be is csapta a széf ajtaját. Ráfordította a kulcsot, és félreállt.

– Zárja be maga is, gyönyörűm – mondta, és zsebre vágta a kulcsát.

Ira a férfi mellett a széfhez lépett, és bedugta a második zárba a nála levő kulcsot. Wanassee a lány hátát nézte. Az érzéki vágy, amely nála mindig közvetlenül a felszín alatt

lappangott, most áttörte a felszínt. Ilyen alkalmat nem mulaszthatott el. Annyira megkívánta, hogy eszébe sem jutott azon gondolkozni, nem csinál-e cirkuszt a lány.

Amikor Ira bezárta a széfet, érezte, hogy Wanassee forró ujjai megmarkolják, és gyengéden szorongatni kezdik a bal fenekét. Fékezve hirtelen feltámadt ingerét, hogy sarkon forduljon és szájon vágja, nem mozdult, hagyta, hogy a férfi még egyszer megszorongassa, csak aztán nézett rá a válla fölött, tágra nyílt, csodálkozó szemmel.

– Ejnye, Mr. Wanassee, ezt nem illik. Igazán nem illik.

Wanassee hirtelen elszégyellte magát, kicsit meg is ijedt, s gyorsan ellépett a lánytól.

– Igaza van – mondta rekedten. – Nem tudom, mi ütött belém. Ne haragudjék, gyönyörűm. Tényleg nem illett ilyet csinálnom.

Ira ragyogó mosollyal fordult feléje.

– Ha már el kell tűrni, inkább magától tűröm el, mint mástól, Mr. Wanassee. Fogalma sincs róla, minek vagyok idelent kitéve. Rettenetesek a férfiak, de maga… hát igen, maga más.

Wanassee megkönnyebbülten sóhajtott. Elhagyta a józan esze, hogy így lerohanta a lányt. És ha kiabálni kezdett volna? Vagy ha bepanaszolja az apjánál?

– Rendes lány maga, Norena, biz' isten. Ezt tényleg nem lett volna szabad. Képzelem, hogy egy ilyen kislány mi mindennek lehet kitéve. – Elővette a pénztárcáját, kihúzott belőle egy százdollárost, összehajtogatta, és a lány markába nyomta. – Ne mondjon nemet egy öregembernek, gyönyörűm. Elfelejti, ami történt, ugye? Vegyen magának valamit… valami csecsebecsét, és a papának egy szót se!

Megveregette a lány vállát, megfordult, és nehézkesen elindult visszafelé.

Ira, a háta mögött, kinyújtotta rá a nyelvét.

– Vén hülye – mondta hangtalanul. – Csudára meg leszel lepve, ha majd jövőre visszajössz.

Ragyás Edris leállította a kocsiját, és fájós dereka miatt mereven kászálódott ki belőle. Kimerítette a hosszú, kemény munka a La Coquille-ban. Most, hogy közeledett a célhoz, a munka egyre nehezebbnek s a munkaidő végtelennek tűnt. Karórájára nézett. Hajnali két óra ötvenöt perc volt. Ilyenkor járni haza munkából! Felnézett a házra, ahol lakott, és meglepődve látta, hogy a nappalijában ég a villany.

Algir nem szokta ébren megvárni. Valami baj történt volna? Erőt vett magán, fürgén átügetett a járdán, fel a lépcsőn és keresztül az előcsarnokon a lifthez.

Roppantul örülne, ha Algir valami pénzhez jutott volna, gondolta, miközben a felvonó felvitte a lakásához. Cseppet sem találta szórakoztatónak, hogy Algir ott lakik nála.

Kinyitotta kulcsával a bejárati ajtót, és belépett a nappaliba.

Algir a konyhaasztal mellett ült, amelyet becipelt a szobába és munkapaddá alakított át. Egy kis, lábbal hajtható eszterga volt az asztalon, egy satu meg néhány szerszám. Az asztal egyik sarkán meg egy halom, nyerskulcs.

– Ilyen későig dolgozol? – kérdezte Edris, és a bárszekrényhez ment. – Mi újság?

– Rohadt komplikált ez a kulcs! – morogta Algir.

Edris jókora adag whiskyt töltött magának, lerúgta a cipőjét, és belehuppant a karosszékébe. Figyelmesen nézte, hogy dolgozik Algir egy finom, gömbölyű reszelővel egy

nyerskulcson. Körülbelül tíz perc múlva Algir megkönnyebbült sóhajjal tolta hátra a szókét.

– Azt hiszem, jó lesz. Négy rohadt órám ment rá, amíg sikerült. – Felállt, és whiskyt töltött magának. – Ira járt itt az este. Marha klassz lenyomatot hozott Hyam Wanassee széfjének a kulcsáról.

Edris kilöttyintette a poharából az italt.

– Wanassee! Az egyik leggazdagabb pasi! Gyakran vacsorázik a La Coquille-ban. Akkora borravalókat ad, hogy csak!

– Az esti géppel hazarepült. Ira holnap délelőtt kirámolja a széfjét. Azért dolgozom ilyen későig. Lehet, hogy annyi dohány van benne, amennyiből akár hat hónapig is vidáman élhetünk.

– És ez csak a kezdet, Phil! Holnap talán hozzájut Ira még egy kulcshoz. Csak aztán rendesen dolgozz! Semmi lazsálás! Olyan szaporán szállítsd a kulcsokat, amilyen szaporán Ira hozza a lenyomatokat. Mondtam én neked: könnyen szakíthatunk egymilliót… sőt többet is.

Algir bólintott. Ivott egy kortyot, aztán előrehajolt ültében.

– Te Ragyás, valami zavar engem. Valami, amire te talán nem gondoltál.

– Micsoda?

– Sose jutott eszedbe, hogy Ira átrázhat minket? – kérdezte Algir. – Ő rakja be a pénzt a széfembe. Aztán én odamegyek, felmarkolom és hazahozom. Mi akadályozza meg Irát abban, hogy a pénznek csak egy részét rakja be a széfembe, és a nagyját megtartsa magának?

– Hogyan hozná ki a bankból? – kérdezte Edris, és megkeményedett a tekintete. – Te azért tudod kihozni, mert a bankban azt hiszik, hogy a tiéd. Ira nem kockáztathatja

meg, hogy egy halom pénzt hozzon ki a rácsnál álló őrök orra előtt.

– Az őrök úgy tudják, hogy Devon lánya. Ha Ira egy nagy retikült visz le, jó sok pénzt kihozhat magával.

Edris elgondolkozott.

– Ha annyira bolond volna, hogy ilyen kockázatot vállaljon – mondta végül –, nem hiszem, hogy meg tudnánk akadályozni.

– Ahogy mondod. Gondoltam, megemlítem.

Edris elgondolkozva nézett rá, aztán felállt.

– Elteszem magam holnapra. – Odasétált a hálószobája ajtajához, megállt, és megint Algirra bámult. – Betetted a bolhát a fülembe, fiú. Ha *Ira* becsaphat minket, akkor *te* is becsaphatsz engem, igaz? Eldughatod egy részét a pénznek, amit Ira berak a széfedbe, és csak a maradékot hozod nekem haza, igaz?

– Sose tennék veled ilyet, Ragyás – mondta Algir, és Edris szemébe nézett. – Hiszen társak vagyunk.

– Csak úgy az eszembe ötlött. Nem volna szerencsés dolog. Ha rájövök, hogy engem becsap valaki, én azt úgy elintézem, hogy soha senkit nem csap be többé.

– Ugyan, feküdj már le – mondta Algir türelmetlenül. – Nekem még dolgom van. – Visszament az asztalhoz és leült.

Edris egy hosszú pillanatig nézte még a hátát, aztán bement a hálószobába, és becsukta az ajtót.

Másnap reggel nyolc óra ötven perckor Ira sietve lépett be a bank bejáratától körülbelül százyardnyira levő eszpresszóba. Algir ült az egyik sarokasztalnál. A presszóban ez idő tájt nem volt forgalom, és mert közel volt a bankhoz, találkozásuk nem tűnhetett fel senkinek, ezért beszélték meg itt.

Ira leült Algir mellé. Amikor a néger felszolgáló elindult feléjük, Ira egy kézmozdulattal megállította.

– Csak egy pillanatig maradok – mondta. – Nem kérek semmit.

A néger vállat vont, és visszatért a turfújsághoz, amelyet előzőleg tanulmányozott.

– Megvan? – kérdezte a lány.

– Meg. – Algir átadta neki a kulcsot az asztal alatt. – Jónak kell lennie. Tizenegyre ott leszek. Viszek magammal egy aktatáskát. Át tudod vinni tizenegyre a pénzt a széfembe?

– Azt hiszem. Hozzáfogok, mihelyt leérek a páncélterembe. Nem lesz könnyű. Wanassee széfje a terem egyik végében van, a tiéd a másikban. De ha nem jön le közben senki, nem lesz probléma. Nagyon vigyázz. Ne kockáztass semmit. Inkább várj, mint hogy elrontsd a dolgot. Másodszor nem lesz alkalmad próbálkozni.

Ira belecsúsztatta a kulcsot a retiküljébe. Algir érdeklődve nézte a táskát. Elég nagy, gondolta, szép marék pénzt kihozhat benne.

– A retikült le szabad vinned a páncélterembe? – kérdezte közönyös hangon.

Ira éles pillantást vetett rá.

– Miért ne? Egy nőnek szüksége van a retiküljére. – Felállt. – Rohanok. Nem akarok elkésni.

– Viszlát tizenegykor.

A lány bólintott, és kisietett a napsütésbe.

Beült a kocsijába, és a bank mögötti személyzeti parkolóba hajtott. Ideges volt, feszült. A retiküljében egy levél volt, előző este írta Jessnek. Nehéz volt úgy megfogalmazni, hogy a bankot ne említse benne, arra az esetre, ha ő már nem érdekelné a fiút. Egyszerűen csak

annyit írt, hogy Paradise Cityben van, hiányzik neki Jess, és szeretné, ha utána jönne. Azt még hozzátette, hogy egy kis pénzhez jutott, amiből kitelne a fiú útiköltsége, és kettesben kényelmesen megélhetnének egy ideig.

A páncélterem előtti rácsot csak 9.45-kor nyitották ki. Ólomlábakon vánszorgott a hátralevő háromnegyed óra, amit Irának ki kellett várnia. Dolgozott valamicskét a letéti osztályon, váltott néhány szót a kolléganőivel, és igyekezett nem nézni kétpercenként az órára. Végül, amikor eljött az ideje, felkapta a retiküljét, és egyenes tartással átment az előcsarnokon a rácsig, ahol a két őr tisztelgett neki.

– Jó reggelt, kisasszony – mondta Aldwick, az idősebbik. – Most nyitunk. – Erőteljes testalkatú, vöröses hajú ember volt, az arca szeplős, jóindulatú. A társa, Dodge fekete hajú volt és kemény arcvonású. Éppen csak rápillantott Irára, aztán másfelé nézett.

Aldwick átadta a második kulcsot Irának, és azt mondta, miközben Ira aláírásával igazolta az átvételt: – Mozgalmas napunk lesz ma, kisasszony. Jó néhány ügyfelünk hazautazik. Mr. Ross és az ifjabb Mr. Lanza dél körül jön be. Úgy vigyázzon rájuk, hogy a két legjobb ügyfelünk.

– Hazautaznak? – kérdezte Ira.

– Igen. Vége a szabadságuknak. Mr. Lanza visszamegy Texasba, Mr. Ross meg New Yorkba.

– Majd vigyázok rájuk. – Ira derűsen mosolygott, és lement a lépcsőn az íróasztalához.

Ott megállt egy pillanatra, és visszanézett a lépcsőre. Ebből a szögből a két őrnek csak a lábát látta. Ha mélyen lehajolnak, akkor láthatják őt, de csakis akkor, ha mélyen lehajolnak. Ira letette a retiküljét az asztalra, kulccsal kinyitotta az egyik fiókot, és kivette belőle a látogatók

jegyzékét. Letette az asztalra. Elrakta a retiküljét, az órájára nézett, és látta, hogy három perc múlva tíz.

A szíve vadul dobogott, és egy kis hányingere volt. Benyúlt a szoknyája zsebébe, és megtapogatta az Algírtól kapott kulcsot. Egy pillanatig habozott, majd miután még egy gyors pillantást vetett a lépcsőre, végigsietett a keskeny folyosón, balra fordult, és továbbment Wanassee széfje felé.

Csak ott, amikor már a széf előtt állt, vált benne tudatossá, hogy milyen veszélyes a feladat, amelyre vállalkozott. Valaki lejöhet a lépcsőn az íróasztaláig, anélkül hogy ő tudna róla. Jelenlegi helyéről nem láthatta az íróasztalát, de ha az a valaki, őt keresve, halkan eljön addig a folyosóig, ahol ő tartózkodik, megláthatja, amint kinyitja Wanassee széfjét.

Az órájára nézett. Négy perccel múlt tíz. Doris azt mondta, hogy ügyfél sohasem jön ilyen korán, de neki mégis fel kell készülnie erre az eshetőségre. Egy pillanatra cserbenhagyták az idegei, és már vissza is indult az íróasztalához, amikor eszébe jutott Jess, akit csak akkor láthat viszont, ha kinyitja a széfet, így hát erőt vett magán, és bedugta a bank kulcsát az első zárba. Elfordította. Azután elővette Algir kulcsát, és bedugta a második zárba. Először nem tudta elfordítani, de egy kis erőlködéssel sikerült. Hosszú másodpercekig mozdulatlanul állt, izzadó tenyérrel, és feszülten figyelt. Nem hallott semmit. De hátha ott áll egy ügyfél az íróasztalánál, és várja? Vajon mit fog csinálni? Meddig vár, mielőtt jelenti az őröknek, hogy nincs a helyén?

Biztosat kellett tudnia. Hangtalanul futott a folyosó végéig, és a sarkon kikukucskált az íróasztala felé. Nem várta senki. Hallotta a lassan fel-alá sétáló őrök csizmáinak

a csoszogását. Beszédhangokat is hallott, de halkan, és még halkabban írógépek távoli kattogását.

Beletörölte kezét a szoknyájába, aztán mélyet lélegzett, és visszarohant Wanassee széfjéhez. Kinyitotta az ajtaját. Amikor meglátta a szép gondosan kötegelt százdollárosok oszlopait, kiszáradt a szája. Benyúlt, és kivett egy köteget. Huszonöt bankjegy volt a kötegben… 2500 dollár! Több, mint amennyi valaha is a kezében volt. De még mindig nem elég Jess útiköltségére és itteni megélhetésére. Kivett még egy köteget, aztán felhúzta a szoknyáját, és a két köteget begyömöszölte a csípőszorítójába. Szándékosan vett fel reggel csípőszorítót és bő, rakott szoknyát. Eltartott néhány másodpercig, amíg eligazította a bankjegyeket. Végül, miután meggyőződött róla, hogy nem potyoghatnak ki, leengedte a szoknyáját.

Visszafordult a széfhez. Most át kell szállítani a maradékból amennyit csak tud, Algir széfjébe. Csakhogy rengeteg sok volt! Legalább háromszor kell fordulnia. Megint majdnem cserbenhagyták az idegei, de aztán kényszerítette magát, hogy benyúljon a széfbe, és amennyit csak meg tud markolni, kivegyen belőle. A kötegeket gondosan feltornyozta a padlón, aztán újra benyúlt a széfbe. Éppen újabb kötegeket markolt meg, amikor közeledő lépteket hallott.

Egy rövid, iszonyatos pillanatra olyan ijedtség fogta el, hogy elsötétült előtte a világ. A falnak támaszkodott, a szíve alig vert, a teste jéghideg lett a rémülettől.

Valaki lefelé jött a lépcsőn!

A pénzt a földön, a széfet nyitva hagyva vakon rohant végig a folyosón, az asztala felé.

Az asztalnál, feléje fordulva, szemöldökét rosszalló kíváncsisággal felvonva, Mel Devon állt.

Ira mozdulatlanná dermedt. A nyitott széfre és a földön levő pénzkötegekre gondolt. Melnek csak tíz yardot kell megtennie, hogy mindenre rájöjjön, és lám, már el is indult feléje!

Iszonyú erőfeszítéssel úrrá lett rémületén, és kényszerítette magát, hogy nyugodt léptekkel a férfi elé menjen.

– Nicsak, apu… – hallotta Ira a saját hangját.

Mel megállt, és megvárta.

– Mit csinálsz? – kérdezte, és kutatóan nézett rá. – Valami baj van?

– Baj? Dehogy, semmi. Az ifjabb Mr. Lanza jön délben. Megnéztem, hol a széfje, hogy ne akkor kelljen keresgélnem – hazudta folyékonyan Ira, és csodálta magát, hogy hirtelenjében ilyen jó kifogást talált.

– Én meg már el nem tudtam képzelni, hol vagy. – Megint kutató tekintettel nézett a lányra. – Biztos, hogy nincs semmi baj? Nagyon sápadt vagy.

– Nincs semmi.

Ira elhaladt a férfi mellett, és az íróasztalához lépett. Devon megfordult, és követte.

– Nem érzed jól magad, Norena?

A lány türelmetlenül fordult meg.

– Jaj, hagyj már! Ha mindenáron tudni akarod, megjött a bajom. Ilyenkor mindig így nézek ki.

Mel meghökkenve és kicsit zavartan kezébe vette a látogatók jegyzékét, és belepillantott.

– Bocsáss meg, drágám. Tapintatlan vagyok. Járt már itt valaki?

– Még nem.

– Megtaláltad Lanza széfjét?

– Meg.

Ira leült az asztalhoz, és az egyik fiókból kivett egy paksaméta könyvelési kartont.

– Ha nem akarsz mást, apu, akkor elkezdenék dolgozni. Ennyi kartont kell ellenőriznem.

– Csak lejöttem, hogy körülnézzek. Szeretem látni, hogy minden rendben megy-e. Csináld csak a dolgod. – Azzal a lány legnagyobb rémületére megfordult, és elindult a keskeny folyosón Wanassee széfje felé.

– Apu! – Éles volt a hangja.

A férfi megfordult. – Tessék?

Ira kétségbeesetten keresett valami ürügyet, hogy miért állította meg.

– Mikor hozol össze Joy Anslyvel? – bökte ki, ösztönösen érezve, hogy ha valami, akkor Joy Ansley neve tudja Melt távol tartani Wanassee széfjétől, és igaza volt. Meglepetés és öröm ragyogott fel a férfi arcán.

– Azt hittem, nem akarsz megismerkedni vele – mondta, és visszatért az asztalhoz.

– De igen, szeretnék… ha ő is akar velem.

– Ő akar. Gyakran beszélünk rólad. Ma este együtt vacsorázunk. Vacsorázz velünk.

– Jó. – Ujjaival végigzongorázott az asztal szélén. – Ugye, szerelmes vagy belé?

– Régóta ismerem – mondta Mel óvatosan.

– Feleségül veszed?

Mel a homlokát ráncolva nézett a lányra. De az nem nézett vissza rá. Mintha sokkal jobban érdekelte volna a „zongorázás”, mint a férfi válasza.

– Haragudnál érte?

A lány felnézett rá.

– Én a magam életét élem… te a magadét. Nem tartozik rám, hogy mit csinálsz.

– Ne mondj ilyet, Norena, mert nem igaz. – Mel felült az íróasztal sarkára. – A lányom vagy. Az én otthonom most már a tied is. Ha feleségül venném Joyt, és hozzánk költözne, volna ellene kifogásod?

– Szóval gondolsz rá, hogy feleségül vedd?

– Most, hogy anyád meghalt… igen, gondolok rá. Tizenhat éve élek egyedül. Volna ellene kifogásod?

– Nem.

Mel a lány kifejezéstelen arcát tanulmányozta.

– Biztos?

– Én azt mondom, amit gondolok. Ha azt mondom, hogy nem, akkor úgy is gondolom.

– Meg fogod szeretni Joyt, Norena. Kellemes társaság lesz a számodra.

– Nincs szükségem társaságra. A *te* számodra lesz társaság. Jobb, ha ezt tisztázzuk. Én egyszer majd férjhez megyek, és akkor örülni fogsz, hogy Joy melletted van. Ajánlom, essél túl rajta. Én nem vártam volna annyi ideig egy férfira, mint ő.

– Te aztán kimondod, amit gondolsz.

– Miért ne mondanám?

A férfi nevetett.

– Jó, akkor este találkozunk. Ha már megismerkedtél Joyjal, majd még beszélünk a dologról.

– Vagy szereted Joyt, vagy nem – mondta Ira felnézve a férfira. – Ha szereted, vedd el. Ha nem, akkor mondd meg neki, hadd legyen szabad.

Megszólalt a telefon. Ira felvette a kagylót.

– Úgy tudom, Mr. Devon önnél van, Miss Devon – mondta a központos. – Mr. Goldsand várja Mr. Devont.

Ira visszafogott egy megkönnyebbült sóhajt.

– Várnak az irodádban, apu – mondta, és a helyére tette a kagylót. – Valami Goldsand vagy kicsoda.

– Ja igen. Akkor viszlát otthon – mondta Mel, nagy léptekkel nekivágott a lépcsőnek, és elhagyta a páncéltermet.

Amint eltűnt a szeme elől, Ira felugrott, és Wanassee széfjéhez rohant. Felmarkolta a pénzkötegeket, visszadobálta őket a széfbe, becsapta a széf ajtaját, bezárta, lehúzta a kulcsokat, és visszaszaladt a helyére. Néhány percig mozdulatlanul ült, míg magához tért rémületéből. Majd egy kis hallgatózás után kinyitotta a retiküljét, felhúzta a szoknyáját, előszedte a lopott pénzt, és belegyömöszölte a retiküljébe. A retikült berakta az íróasztal egyik fiókjába.

Néhány perccel tizenegy előtt Algir igazolta magát a két őr előtt, akik kinyitották a rácsot, és a lépcső felé mutattak. Algírnál egy aktatáska volt, és izgatottan indult le a lépcsőn. Végre, gondolta, vége az anyagi gondoknak.

De amint meglátta Ira sápadt, feszült arcát, tudta, hogy valami baj van.

– Mi történt? – kérdezte halkra fogott hangon. – Nem jó a kulcs?

– A kulcs jó. – Ira felállt, és megkerülte az asztalt. – De majdnem lebuktam. Nem tudom én ezt egyedül megcsinálni!

– Szóval gyáva vagy ahhoz, hogy megcsináld – vicsorgott Algir, és az arcába futott a vér.

– Ugyan már! A Ragyás is meg te is őrültek voltatok, amikor azt képzeltétek, hogy egyedül meg tudom csinálni! Én meg őrült voltam, amikor elvállaltam. Wanassee széfje ott van, arra. Akárki lejöhet a páncélterembe, miközben én kiürítem a széfet, és én csak akkor veszem észre, amikor

már nyakon csípett. Devon például lejött. És majdnem rajtakapott. A pénz ki volt rakva a földre, a széf ajtaja meg nyitva.

Algir rögtön megértette a helyzetet. A lány idegességéből azt is megérezte, hogy milyen ijedelmen esett át. Az ötlet a Ragyásé volt, ő meg nem gondolta át elég alaposan.

– Igazad van. Világos, hogy egyedül nem tudod megcsinálni. De most már itt vagyok én. Megcsinálom, te meg addig őrködsz. Hol vannak a kulcsok?

A lány odaadta neki mind a kettőt.

– Hol a széf?

– Az első balra a folyosón. Az A-472-es.

– Ha lejönne valaki, akitől tartani kell, ejtsd azt a földre. – Algir az asztalon levő réz hamutartó felé intett a fejével. – Oké?

A lány bólintott.

– Sok pénz van a széfben?

– Több, mint amennyit el tudsz vinni.

– Csodálkozni fogsz, milyen sokat el tudok vinni, ha pénzről van szó.

Otthagyta a lányt, és gyorsan elindult Wanassee széfje felé.

HATODIK FEJEZET

Ira az ágyában feküdt, de képtelen volt elaludni. A nyitott ablakon besütő hold mintákat rajzolt a fehér szőnyegre. Valahol a házban éjfélt ütött egy óra. Az a gondolat tartotta ébren és gyötörte makacsul, hogy profi tolvaj lett belőle. Az apró tolvajlások, amelyeket oly sikeresen hajtott végre New York áruházaiban, egy fiatalkorú bűnöző kihágásainak számítottak, de amit most követett el, az Nagy Balhé volt, amiért hosszú időre sittre vághatják, ha lebukik! És majdnem lebukott. A szégyen dermesztő hulláma futott végig rajta, amikor elképzelte, milyen arcot vágott volna Mel, ha meglátja őt Wanassee széfjénél; Életében először szégyenkezett, és ez az érzés nem volt ínyére.

Az elmúlt néhány hét, gondolta, valami furcsa dolgot művelt vele. Kezd ellágyulni. Ezt határozottan érezte.

Nem szívesen ismerte el, de a Mellel való együtt lakás, a vele való mindennapi találkozás és Mel iránta érzett szeretetének egyre jobban erősödő tudata teljesen megzavarta. Nemcsak hogy kezdte megszokni, hanem határozottan meg is szerette jelenlegi életmódját: a rendszerességet, a naponta azonos időben való felkelést, a munkába járást és a sikerélményt. Különösen a sikerélményt s a kiegyensúlyozott életformát, amelyet kizárólag Mel oltalmának és bankbéli helyzetének köszönhetett.

Kényelmetlenül fészkelődött az ágyban. Az is aggasztotta, hogy a Joy Ansleyval való találkozása olyan jól sikerült. Elhatározta, hogy hűvös és fölényes lesz vele, de ellenségessége nem bizonyult jó fegyvernek Joy meleg, őszinte kedvességével szemben. A Strand Klubban

vacsoráztak hármasban, és Ira bizony élvezettel nézte a kivilágított medencében úszkálókat és hallgatta a kitűnő, diszkrét zenekart. Vacsora után Mel kocsin hazavitte őket Joyhoz, ahol Ira megismerkedett Ansley bíróval.

Hat héttel ezelőtt gúnyosan kacagott volna még a gondolatára is, hogy megismerkedik egy bíróval, de ez a magas, szikár, nyolcvanéves öregember a tiszta, szürke, átható tekintetével olyan benyomást tett rá, mint eddig még soha senki. Az öregúr közvetlen volt és kedves, azt akarta, hogy Ira otthon érezze magát; felvitte az emeletre, a dolgozószobájába, és megmutatta neki kicsi, de érdekes „Fekete Múzeumát", a különböző gyilkossági ügyek tárgyalásainak emlékeit. Ira igyekezett ugyan elhitetni magával, hogy mindez rendkívül nyárspolgári dolog, mégis sajnálta, amikor Mel feljött és közölte, hogy ideje hazamenniük.

– Látogasson meg máskor is – mondta a bíró. – Elhagyottnak érzem magam, ha nincsenek körülöttem fiatalok. Jöjjön el vasárnap délután, és teázzon velem. Joy a tengerparton lesz a maga édesapjával. Ha nincs jobb dolga, jöjjön el, majd elszórakoztatjuk egymást.

Már majdnem beleegyezett, amikor eszébe jutott, hogy nyilván elhülyült, ha hajlandó volna egy vén nyárspolgárt – amilyen a bíró – elszórakoztatni, ezért azt mondta, hogy már programja van a hét végére, és hirtelen elfordult.

De most, az ágyban fekve úgy érezte, jó lenne megint elbeszélgetni a bíróval.

– Csakhogy nem fogok – mondta félhangosan. – Az isten szerelmére, mi van velem? Vasárnap már itt lesz Jess. Jess!

Ebédidőben adta fel Jessnek a levelet, és külön, ajánlott csomagban küldött neki 500 dollárt is útiköltségre és egyéb

kiadásokra. A pénzt kicsit szorongva adta fel. Mi lesz, ha Jess megtartja, és nem jön el?

Mivel ha Jessre gondolt, gyorsabban keringett a vére és hevesebben dobogott a szíve, kényszerítette magát, hogy inkább a délutáni eseményekre gondoljon.

Nem volt könnyű megszereznie az ifjabb Mr. Lanza kulcsának a lenyomatát. Ez az alacsony, kövér texasi egy második Hyam Wanassee volt. Nemcsak fogdosni kezdte, de meg is akarta csókolni, és csak akkor hagyta kénytelen-kelletlen békén, amikor Ira megfenyegette, hogy szól az őröknek. A kulcsról azonban sikerült lenyomatot vennie, noha Lanza elküldte őt a széfje mellől, mielőtt kinyitotta.

A másik ügyfél, a magas, fekete hajú, rezzenéstelenül kemény tekintetű Mr. Ross egy nadrággombhoz erősített hosszú aranyláncon tartotta a széfje kulcsát. Ira ösztönösen tudta, hogy úgysem válna meg tőle, ezért nem is próbálta megszerezni.

Mindazonáltal: háromból kettő nem is rossz arány, gondolta. Edris nem panaszkodhat. Ira a bankból kijövet átment a szemközti presszóba, és átadta Algírnak az ifjabb Lanza kulcsának a lenyomatát.

– Tizenegykor majd megjelenek – mondta Algir. – Ma még nem beszéltem a Ragyással. Holnap nála találkozunk hat óra után, és elosztjuk a szajrét. Wanassee-től potom ötvenezret szakítottunk. Kár, hogy Ross kulcsát nem tudtad megszerezni. Fogadok, hogy irdatlan kupac pénz van a széfjében.

– Csodákat nem tudok művelni – mondta a lány kurtán, és miközben visszament a kocsijához, rájött, hogy örül, amiért nem sikerült Ross kulcsát megszereznie.

Miért örülök? – tette fel most a kérdést önmagának, és a mennyezetre bámult. És most vált benne tudatossá az is,

hogy nem izgatta, amikor Algir közölte, hogy ötvenezer dollárt szakítottak le Wanassee-től. Hat hete még megőrült volna az izgalomtól.

Ekkor kezdett rádöbbenni, hogy már nincs szüksége pénzre. Megvan mindene, amire vágyott: biztonság, társadalmi pozíció, otthon, kocsi és apa.

És mindehhez kockázat nélkül jutott hozzá. Valószínűleg soha senki nem fog rájönni, hogy ő nem Norena Devon. De ha folytatja a széfek kifosztását, valaki rájöhet az igazságra, és akkor pokoli bajban lesz.

Félig felült az ágyban. Mi lenne, ha nem folytatná? Mi lenne, ha azt mondaná a Ragyásnak, hogy nem tud több kulcsról lenyomatot venni?

Eszébe jutott a törpe gonosz tekintete, amikor figyelmeztette, hogy unatkozzon csak. A Ragyást nem szabad lebecsülnie. Veszedelmes ember. Nagyon óvatosan kell bánnia vele. Talán a legegyszerűbb volna megkérni Melt, hogy helyezze vissza őt a letéti osztályra. Erre a Ragyás nem szólhatna semmit.

Végül is úgy döntött, hogy nem csinál semmit, amíg Jess meg nem érkezik. Biztonságosabban fogja érezni magát, ha a fiú mellette lesz, hogy megvédje. Jess többet is tehet, mint hogy pusztán szemmel tartja a Ragyást meg Algirt. Ő meg a hét végén majd megkéri Melt, hogy helyezze őt máshová a páncélteremből. Az addig hátralevő két napon pedig megjátssza, hogy nem jutott hozzá több kulcshoz.

Miután elhatározásra jutott, megnyugodott, a másik oldalára fordult, és behunyta a szemét.

Algir másnap délelőtt tizenegy óra előtt néhány perccel érkezett a páncélterembe. Ira, aki éppen visszatért az íróasztalához, miután az egyik ügyfelet a széfjéhez kísérte,

megállt, amikor meglátta Algirt. A férfin új, krémszínű tropikál öltöny és új szalmakalap volt. Irát rossz érzés fogta el a gondolatra, hogy Algir már költekezik a zsákmány ráeső részéből, és rémülten latolgatta, vajon nyomon lehet-e követni a pénzt.

– Hello – mondta Algir vigyorogva. Csak úgy dagadt az önbizalomtól, és amikor Ira a közelébe ért, whiskyszagot érzett a leheletén. – Lássunk hozzá, bébi – mondta, és meglóbálta az aktatáskáját.

– Halkabban! – szólt rá Ira élesen. – Három ügyfél van idelent.

– Kit érdekel! Nem tudják, melyik a széfem. Gyerünk, bébi, indíts.

Ira végigvezette egy keskeny folyosón ifjabb Lanza széfjéhez.

– Helyes – mondta Algir, amikor Ira kinyitotta a második zárat. – Mehetsz vissza az asztalodhoz.

Amikor Algir elővette a zsebéből az előző este készített kulcsot, Ira ott hagyta Algirt. Az asztalánál egy újonnan érkezett ügyfelet talált, akit elkísért a széfjéhez. Amikor megint visszatért az asztalához, Algir éppen kilépett a folyosóról, ahol Lanza széfje volt. Arca sötét volt a dühtől, és gonoszul villogott a szeme.

– Mi baj? – nézett rá Ira.

– Nincs benne semmi! – vigyorgott Algir. – Csak részvénykuponok és kötvényigazolások. Hiába dolgoztam, az istenit neki!

Ira megkönnyebbülést érzett.

– Nem tehetek róla.

– Jó lesz, ha gyorsan szerzel még néhány kulcslenyomatot! Délre feltétlenül szerezz egyet! A szemközti presszóban várlak.

– Megteszem, amit tudok.

A férfi gyilkos tekintettel nézett rá.

– Annál többet tegyél, nagyon ajánlom! – mordult rá, és elment.

Ira leült az íróasztalához. Ideges volt: íme, újabb jele annak, gondolta, hogy kezd ellágyulni. Egy hónappal ezelőtt leköpte volna Algirt, ha fenyegetni merészeli, s most a dühtől eltorzult arc láttán megijedt.

Aztán eszébe jutott, hogy az íróasztal egyik fiókjában több kulcsot is látott, új ügyfeleknek szánt üres széfek kulcsait Csinál majd róluk három-négy lenyomatot! Algir egy ideig el lesz foglalva velük. Honnan tudhatja ő, hogy egy széf üres-e vagy sem?

Délben, amikor átsétált a presszóba, Algirt a szokott asztalánál találta. Mikor a férfi meglátta, azonnal felállt.

– Hoztál valamit? – kérdezte. Ira lázas türelmetlenséget érzett a hangjában.

Bólintott.

– Kettőt – mondta, és átadta Algirnak. a kis dobozt, amelybe két üres széf kulcsának a lenyomatát tette.

– Kiknek a széfjei?

– Mr. Cruinkshanké és Mrs. Rhindlanderé – hazudta Ira. A neveket abban a pillanatban találta ki. – Mind a ketten gazdagok, és mind a ketten ma este utaznak el.

– Belenéztél a széfjükbe?

– Nem.

Algir gyanakodva nézett rá. Irának kényszerítenie kellett magát, hogy szembenézzen a férfival.

– Akkor hogyan jutottál a lenyomatokhoz?

– Én zártam ki a széfeket, de az ajtót már nem előttem nyitották ki. Meg vagy elégedve?

– Remélem, a te érdekedben, hogy ezekben több pénz lesz, mint annak a rohadt Lanzának a széfjében!

– Hát tehetek én róla, ha egy széf üres? – mondta Ira dühösein. – Én azt csinálom, amit a Ragyás mond. Csodákat tenni nem tudok.

Algir figyelmesen nézett rá.

– Ezt már hallottam egyszer. Hatkor találkozunk a Ragyásnál. – Elsietett a lány mellett, és kivonult a presszóból.

Ira nem szívesen ment el a Ragyáshoz, de nem mert nem elmenni. Fel fogják osztani egymás között Wanassee pénzét.

Ira azon gondolkozott, hogy mit fog csinálni az ő részével. Ha vissza tudná rakni Wanassee széfjébe, megtenné, csakhogy Algir magánál tartotta a kulcs másolatát. Elhatározta, hogy megkéri a Ragyást, tegye el az ő részét, mivel neki nincs biztonságos rejtekhelye. Ha baj lesz, legalább bizonyítani tudja, hogy ő hozzá sem nyúlt a pénzhez.

Amikor néhány perccel hat után eljött a bankból, meglátta Melt, aki éppen keresztülment az előcsarnokon. Megállt, és rámosolygott.

– Milyen napod volt? – kérdezte Mel, karon fogta és lesétált vele a lépcsőn a személyzeti parkolóhoz.

– Ó, tűrhető.

– Nem hangzik valami lelkesen. – A lányra nézett, és amikor az vállat vont, folytatta: – Unod már odalent? Légy nyugodt, már csak két hetet kell még kibírnod.

Ira megmerevedett, hirtelen megállt.

– Két hetet? De én nem akarok olyan sokáig ott maradni! Még *a hét végén* vissza akarok menni a letéti osztályra.

Mel mosolyogva nézett rá.

– Légy szíves, vedd komolyan a munkádat, Norena. Most, hogy Miss Kirby legalább két hónapig távol lesz, Crawsure szerint itt a jó alkalom, hogy egy férfit állítsunk a helyére. A New York-i fiókunk egyik tisztviselője fogja átvenni a munkakörét, de csak a hó végén tud jönni. Addig neked kell ott maradnod.

Ira tiltakozni kezdett, de abbahagyta, amikor látta, hogy Mel milyen furcsán néz rá.

– Végül is te akartál odakerülni, Norena. Én figyelmeztettelek, hogy unalmas lesz. Most viszont nem tudunk nélkülözni. – Mel mosolygott. – Rendben?

Még két hét! – gondolta rémülten Ira. Két hétig nem tudja Algirt és a Ragyást az orránál fogva vezetni, de Melnek sem mondhat nemet! Aztán az eszébe jutott Jess és a délután kapott távirat. Jess este érkezik. Ha Jess mellette lesz, biztonságban érezheti magát.

Vállat vont.

– Azt hiszem, igen.

– Nagyszerű. Éppen Joyhoz készülök, hogy megkérjem a kezét – mondta Mel. – Nem akarsz velem jönni, és elbeszélgetni egy kicsit a bíróval?

Ira a fejét rázta.

– Ma este nem, apu. Mindenféle dolgom van. – Elindult a kocsija felé, aztán megállt, és ránézett Melre. – Sok szerencsét.

Mel figyelmesen nézte, amint Ira a kocsijához ment, beszállt és elindult. Nagyot lélegzett.

Kezd alakulni a dolog, mondta magának. A lány nemcsak megállapodott valamelyest, hanem már vele is kezd megbarátkozni.

Ira gyors tempóban hajtott Seacombe-ba. Megérkezett a bérház elé, ahol Edris lakott, kiszállt a kocsiból, és belépett az épületbe.

Érezte, hogy a szokottnál gyorsabban ver a szíve, és hogy ideges.

Miközben a lift felvitte a legfelső emeletre, azt mondogatta magának, hogy nincs mitől félnie. Algir csak holnap fogja felfedezni azt, amiből baj lehet, hogy a két széf üres, de addigra már itt lesz Jess, és Jess majd vigyáz rá.

Megállt Edris ajtaja előtt, érezte, hogy a szíve még mindig sebesen ver. Mindig ösztönösen megérezte a veszélyt, és most veszélyt érzett. Habozott, de aztán összeszorította a fogát, és megnyomta a csengőt. A következő pillanatban már ki is tárult az ajtó, és Edris nézett fel rá. Az arca sápadt volt, apró szeme kifejezéstelen, mint az üveg.

– Hát megjöttél – mondta. – Késtél. Gyere be.

A lány habozott. A nyitott ajtón látta, hogy Algir az ablaknál áll, mindkét keze zsebre vágva, s cigaretta lóg keskeny ajkai közül.

– Gyere már be – mondta Edris, és Ira érezte a hangjában a nehezen visszafojtott türelmetlenséget.

Besétált a nappaliba, és Edris becsukta az ajtót. Ira szíve nagyot dobbant, mert tisztán hallotta, hogy a zárban megfordul a kulcs. De továbbment a szoba közepéig, s ott megállt.

És ekkor hirtelen egy brooklyni sikátor légkörében érezte magát megint. Már nem félt, mint ahogy egy veszélyt szimatoló párduc sem fél. A ki nem mondott, de érezhető fenyegetés hatására lehámlott róla az utóbbi hetekben rárakódott lágy burok.

Három gyors lépéssel a legközelebbi falnál termett, szembefordult Edrisszel és Algírral, a szeme szikrázott, a szája keskeny vonallá szűkült.

– Megállj, te rohadt dög – szólalt meg Algir dühtől rekedten. – Most megkapod a magadét. Erre várok, amióta csak megismertelek. Most végre lenyúzom a bőrt a nyavalyás hátadról!

Amikor a nadrágszíjához nyúlt, hogy kicsatolja, Ira gyorsan körülnézett valamilyen fegyver után. Egy nehéz hamutartó volt a közelében, s mire felkapta, Algir már ki is húzta a szíjat a bújtatókból.

– Ha csak egy lépést is teszel felém, te mocsok – mondta Ira nyugodt hangon, sápadt, de határozott arccal – kivágom ezt az ablakon. Aztán magyarázkodhatsz a zsaruknak, ha jönnek, hogy mi történt.

– Állítsd le magad! – szólt rá Edris éles hangon Algirra. – Majd én elintézem a dolgot. Nem megmondtam? Majd én elintézem.

Algir habozott, vadul Irára nézett, aztán dühös vakkantással a kanapéra dobta a nadrágszíjat.

– Rendben van – mondta Edris, a karosszékéhez ment, és leült. – Ülj le, Ira. Phil fiam, te is leülhetsz.

Ira előbb Edrisre, majd Algirra nézett, aztán a hamutartót a kezében tartva, leült egy egyenes hátú székre a fal mellett. A szája kiszáradt, a szíve vadul dobogott. Mi lehet a baj? – kérdezte magától. Edristől jobban félt, mint Algírtól. A törpe baljóslatú nyugalma sokkal veszélyesebb volt, mint Algir kirobbanó dühe.

Algir dörmögött valamit, és leült.

Edris Irára nézett.

– Azt hittem, okosabb vagy – mondta halkan. – Olyan egyszerű lett volna Philnek valóságos neveket mondani, de

te, amilyen buta vagy, kitaláltál két nevet. A te Mr. Cruinkshanked és Mrs. Rhindlandered nem ügyfelei a banknak. Utánanéztem.

Ira erőlködött, hogy az arca kifejezéstelen maradjon. Igen, gondolta, valóban butaságot csinált, de ki hitte volna, hogy ez a kis vakarcs még őrá is gyanakszik?

– Mit képzeltél? – folytatta Edris. – Azt is tudtad, hogy Lanza széfjében nincs pénz?

– Nem tudtam – mondta Ira.

– A két kulcs, amit ma adtál Philnek… kinek a kulcsa?

Ira kicsit habozott, aztán úgy határozott, hogy nyílt kártyával fog játszani. A leszámolás előbb következett be, mint szerette volna, de ezek csak nem merik bántani itt, Edris lakásán. Zene hallatszott fel az alattuk levő lakás tévékészülékéből. Tehát nincs egyedül az épületben. Kivághatja a hamutartót a csukott ablakon, még mielőtt a közelébe érnének, és sikíthat is. Nem, itt biztosan nem merik bántani.

– Senkié – mondta csöndesen. – Üres széfek kulcsai.

Algir egy trágár jelzővel illette. Látszott rajta, hogy a legszívesebben rávetné magát Irára, de Edris intett neki, hogy ne mozduljon.

– Elhagyott a bátorságod, Ira? – kérdezte Edris. Tömpe lábát keresztbe vetette, szeme gonoszul csillogott.

– El. Kiszállok a buliból. Találjatok ki valami egyebet, amin meggazdagodhattok, és engem hagyjatok ki a számításból.

– Tudtam, hogy ilyesmi megeshet, de nem hittem volna, hogy éppen veled esik meg. Azt hittem, te pontosan erre a bulira vagy teremtve. És így is van, Ira, csak te nem tudod.

Ira nem szólt egy szót sem.

– Folytatni fogod, amit elkezdtél – mondta Edris csöndesen. – Holnap átadsz Philnek legalább két kulcslenyomatot olyan széfekről, amelyekben van pénz. Értetted? Elintézed szépen, és én elfelejtem ezt a kis botlást.

– Kiszálltam a buliból – mondta Ira. – És ennél maradok.

– Hadd vegyem kezelésbe ezt a rohadékot – robbant ki Algírból. – Én majd…

– Csönd! – förmedt rá Edris, de a szemét nem vette le Iráról. – Te megkaptad, amit akartál, ugye, Ira? Van otthonod, pénzed és apád. Erről van szó, igaz? Már nem sarkall a pénz utáni vágy, mi?

– Igen, erről van szó, és te ezen nem tudsz változtatni, Ragyás.

– Igazán? – Edris mosolygott – Csakhogy engem az a vágy mindig sarkall, bébi. Mert én még nem kaptam meg, amit akarok.

– Akkor rajta, szerezd meg, de engem hagyj ki belőle!

– Nem, bébi, benne vagy, és benne is maradsz.

Ira egy hosszú pillanatig némán nézett rá, aztán felállt.

– Én most elmegyek. Ha akármelyikőtök nem értene egyet vele, kivágom ezt az ablakon – mondta, megemelve a hamutartót.

– Ne siess annyira, bébi – mondta Edris nyájasan. – Szeretném megmondani neked, hogy miért maradsz velünk. Azért maradsz velünk, mert nem szállhatsz ki a buliból. Szereted Devont, ugye?

Ira nem mozdult.

– Szeretem? Miért szeretném?

– Ugyan már – mondta Edris, és nevetett. – Azt hiszed, nem látom, mennyire megváltoztál? Devon jó apuci, igaz? Megad neked mindent, amit csak akarsz. Egészen más, mint a régi apuci, volt, nem?

Ira hirtelen fázni kezdett.

– Kíváncsi volnék, mit szólna Devon, ha a részeges apucid besétálna a bankba, és bejelentené, hogy igényt tart rád – folytatta Edris. – Rengeteget kéne magyarázkodnod, bébi. Sőt nem is hiszem, hogy ki tudnád magyarázni magad. És még valami: ha kiderülne, hogy nem Devon lánya vagy, hanem a sógornője, és hogy hetek óta egy lakásban éltek, micsoda bűzt árasztana ez a hír ebben az édesen illatozó városban! No meg a sajtó Muriel múltjában is elkezdene kapirgálni. Mit gondolsz, meddig maradna meg Devon az állásában, ha ez a sok mocsok kiborul a vödörből? Akkor már nem lenne többé csupa öröm az életed, bébi.

Ira még mindig nem szólt semmit. Megdöbbenéséből Edris azonnal látta, hogy amit mondott, telibe talált.

– Szóval felejtsük el az egészet – folytatta. – Ez a Phil fiú holnap délelőtt a presszóban lesz, hogy átvegyen tőled legalább két kulcslenyomatot, bébi. Feltétlenül csináld meg őket, bébi, hacsak nem akarod az igazi apucidat viszontlátni. És még valami. Addig nem kapod meg a részed, amíg el nem végezted a rád bízott munkát, bár gondolom, ez nem nagyon izgat, hiszen ott van Devon, aki pátyolgat és pénzzel töm, igaz?

Ira hosszan ránézett, aztán letette a hamutartót, kizárta az ajtót és elment.

Edris Algirra nézett, és kacsintott.

– Sohase erőszakoskodj, pajtás, a pszichológiai módszerek mindig sokkal eredményesebbek. Ez az ostoba liba majdnem hogy szerelmes Devonba. Holnap megkapod a kulcsokat. Akarsz rá fogadni?

Amikor Ira belépett a miami repülőtér érkezési csarnokába, a hatalmas falióra pontosan este negyed kilencet mutatott. Jess gépére még tíz percet kellet várnia.

A kocsiban, Edris lakásától idáig, folyton azon járt az esze, hogyan is szabadulhatna a csapdából, amelybe belesétált. Nagyon ügyesen kitervelt csapda volt, mivel Edris tudta, hogy Ira nem szabadulhat tőle anélkül, hogy önmagát is bajba ne keverné. Edris arra is rájött, hogy Ira jobban szereti Devont, mint maga is tudta volna, de most már tisztában volt vele. Képtelen volt elviselni a gondolatot, hogy Devont olyan botrányba keverheti, amelynek következtében az elvesztheti a pozícióját. De az a gondolat is elviselhetetlen volt a számára, hogy ő meg elvesztheti új otthonát és mindazt, ami azzal jár. Kell, hogy legyen kiút ebből a csapdából, mondogatta magának, de semmit nem tudott kitalálni. Egyetlen reménye Jess volt. Jess mindig tele volt ötletekkel. Ha elmagyarázza neki, milyen helyzetben van, biztosan talál valamilyen megoldást. Ira nem akart emlékezni rá, hogy a fiú addigi ötletei általában gyerekesek és eredménytelenek voltak. Mint ahogy azt sem akarta beismerni, hogy Jess aligha járhat túl a tapasztalt Edris eszén és ravaszságán. Egyre csak azt mondogatta magában, hogy Jess majd kitalál valamilyen kiutat. Egészen biztos!

A hangosbemondó bejelentette a New York-i gép érkezését, és Ira a panorámaablakhoz lépett.

Néhány perc múlva már látta is a hatalmas gépet, amint a leszállópályán az épület felé gurul, majd megáll. Rövid várakozás után az utasok kiözönlöttek a gépből, és elindultak az érkezési csarnok felé.

Megpillantotta Jesst, és megdermedt. Hirtelen összeszorult a szíve. Küldött neki pénzt ruhára, és azt

remélte, elfogadható öltözékben fog mutatkozni, de elfelejtette, hogy Jess sohasem törődött a külsejével. Ugyanazt a fakókék, szorosan a testéhez simuló farmernadrágot és ugyanazt a fekete bőrdzsekit viselte, amelyben utoljára látta. Mexikói fazonú csizmája repedezett volt, a sarka félretaposott. Koszos, narancssárga vászontáskát cipelt a vállára vetve.

Jess magas volt, és sovány, a válla keskeny, vörös lapátkeze és vékony gólyalába volt. Zsíros, fekete haja a dzsekije gallérjáig ért, a homlokán meg a szemébe lógott. Szabályos arcvonású és egészen jóképű fickó lett volna, csak a szája volt túl kicsi és keskeny. Sápadt volt, és a jobb arcán mély forradás emlékeztetett egy régen, még kezdő bandavezér korában üvegekkel vívott csatára. Jess úgy nézett ki, mint aki napok óta nem mosakodott, és a borotválkozás is erősen ráfért volna.

Ira elnézte, amint pökhendi járással közeledett a betonon a sok jól öltözött, értelmes arcú üzletember és a feleségeik között. A fiúra vetett pillantásaik elárulták megütközésüket és bosszankodásukat a hippi útitárs láttán.

Ira a fiút figyelve rémülten döbbent rá, hogy ő maga mennyire megváltozott az utóbbi hetek folyamán, és hogy új környezete mennyire megváltoztatta életfelfogását és külsejét. Megdöbbenve tette fel a kérdést önmagának, hogy valóban szerelmes tudott-e lenni ebbe a piszkos külsejű csavargóba? Tényleg ez volna az a Jess, akiért harcolt, hogy az övé lehessen, és akinek a kívánságait szolgai módon teljesítette? Újra elöntötte a szégyen forró hulláma, és hirtelen elfogta a vágy, hogy tűnjön el, még mielőtt a fiú észrevenné.

De összeszedte magát. Végül is ő hívta ide Jesst, és Jess most megérkezett. Nem szökhet meg előle. Jess tudja a címét, és ha nem találja őt a repülőtéren, elmegy hozzá a lakására, és mit szólna akkor Mel? Elhatározta, hogy Jesst mindenáron távol tartja Meltől. De hová vigye? Valahogyan rá kell vennie, hogy tisztálkodjék meg, és szerezzen más ruhát. Eszébe jutott Mel tengerparti háza. Az lesz a megfelelő hely. Jess ott töltheti az éjszakát. Ő meg szerez neki más ruhát. Mel vasárnap előtt nem megy ki a házba.

Egy oszlop mellett állva figyelte az érkezési kijáraton tóduló utasokat. Aztán meglátta Jesst, sovány álla szüntelenül mozgott, ahogy a rágógumit őrölte, arcán rosszkedvű kifejezés ült. Átvágott a tömegen, mit sem törődve vele, hogy kit taszigál félre az útjából, majd amikor kiszabadult az emberáradatból, végül is megállt.

Ira elszánta magát, és odament hozzá.

– Helló, Jess! Tehát megjöttél.

A fiú kifejezéstelen tekintetéből látta, hogy először meg sem ismeri, aztán csak bámul rá, döbbenten a lányon végbement változástól, de gyorsan összeszedte magát.

– Mi a manó! Nicsak, ki van itt! – kiáltott fel. – Jól kinyaltad magad, ahogy elnézlek.

Irának nem volt ideje átöltözni, és tudta, hogy hivatali ruhájában túl elegáns, túl nyárspolgári és minden egyéb, amit Jess mélységesen megvet. Csinos, fehér galléros és kézelős szürke ruhája, fekete harisnyája és körömcipője annak a társadalmi rétegnek az egyenruhája volt, amelyet Jess a legjobban gyűlölt. – Nyomorult rohadékok, akik nyalják a kockafejűek fenekét – mindig csak így beszélt róluk.

– Ez csak álca – mondta védekezőn. – Gyere, Jess, rengeteg mondanivalóm van, de előbb keveredjünk ki innen.

– Igazán? És ha nekem nincs kedvem meghallgatni? Mit képzeltél, hogy engem csak úgy pofára lehet ejteni, ahogy te csináltad? A legszívesebben jól szájon törülnélek, itt helyben.

– Ugyan, viselkedj már felnőtt módjára – csattant fel Ira, és hirtelen rettentően dühös lett rá. – Ha nem tudsz, akkor inkább menj haza! – Sarkon fordult, és kisietett az épületből, egyenesen a kocsijához.

Jess a meglepetéstől csak hápogott, aztán a vállára vetette a táskáját és utánament. Akkor ért oda, amikor a lány beült a volán mögé.

Ira látta, hogy zavart, irigy kifejezéssel az arcán veszi szemügyre a kocsit.

– Ez a tiéd?

– Az enyém.

– Azannya! – A fiúnak elakadt a lélegzete. – Mi ez az egész? Komolyan mondod, hogy a tiéd? – Jess úgy meg volt döbbenve, hogy Ira majdnem elnevette magát.

Kinyitotta az utasülés ajtaját.

– Szállj be, Jess.

A fiú megkerülte a kocsit, beült a lány mellé, és becsapta az ajtót. Most, hogy a közelében volt, Ira érezte rajta a mosdatlanságot és a ruhájából áradó áporodott izzadságszagot. A szag hirtelen felelevenítette előtte saját mocskos otthona, részeg apja, a piszkos, poloskás környezet képét. Megborzongott.

– Te ezt tudod vezetni? – kérdezte a fiú, és kerekre nyílt szemmel bámulta a műszerfalat.

– Hát persze. Joe kocsiját is vezettem már, ha hagyta, és az kétszer ekkora volt.

Jess megvakarta a fejét, korpa hullott a gallérjára. Amikor Ira megnyomta az önindítót, megkérdezte: – Honnan a francból szerezted a rengeteg pénzt, amit küldtél?

– Hosszú történet. Majd elmondom – felelte Ira, és elindította kocsit. Elégedettséggel töltötte el, hogy Jess kényelmetlenül érzi magát, és kezd leereszteni az önbizalma. – És te, Jess? Mit csináltál, amióta eljöttem?

– Mit csináltam? – Jess megint ellenséges volt. – Azt csináltam, amit szeretek csinálni… Semmit!

Buta megjegyzés, gondolta Ira. Nem változtál, Jess. Most látom csak, milyen idétlen tahó vagy. Te nem változtál, de én igen.

– Mi van a bandával? – kérdezte, hogy mondjon valamit.

– Mit érdekel az a rohadt banda.

– Csak megkérdezhetem, nem?

– A bandával minden oké. De minek ez az egész felhajtás? Vissza kell mennem. A banda nem tud meglenni nélkülem.

– Hát aztán! Te meg tudsz lenni nélkülük, nem?

Jess fészkelődni kezdett. – Ezt hogy érted?

– Ne törődj vele. Miért nem vettél magadnak valami rendes ruhát, Jess? Küldtem elég pénzt.

– Mi a francnak nekem ruha?

– Itt nem New Yorkban vagy. Itt begyűjthetnek a zsaruk, ha így nézel ki.

– Szarok a zsarukra.

– Mit csináltál azzal a sok pénzzel? Elvesztetted?

– Még van belőle… De mi közöd hozzá? Az enyém, nem?

Ira vállat vont, és ijedten eszmélt rá, hogy mennyire a terhére van ez a csavargó. Már a 4/A sztrádán haladt, és a

vezetésre összpontosította minden figyelmét, kis kocsijával könnyedén suhant el a nagy Cadillacek, Buickok és Fordok mellett, vigyázva, hogy át ne lépje a megengedett sebességet. Nem akarta, hogy meggyűljön a baja a zsarukkal, amíg Jess a kocsiban van.

– Ennél gyorsabban nem tudsz menni? – kérdezte Jess boldogan, hogy valamiben kifogást találhat. – Hadd vegyem át én… Megmutatom, hogyan kell kocsit vezetni.

– Elég gyors ez. Errefelé a zsaruk nem ismernek tréfát.

Jess morgott valamit, aztán megkérdezte: – Hová megyünk?

– Olyan helyre, ahol beszélgethetünk.

Jess feszengve nézett a lányra, nem tudta, hogyan viselkedjék vele. Egy teljesen új Irával állt szemben. Zavartan cigarettára gyújtott, és mogorván hallgatott.

Valamivel több mint egyórai, gyors tempóban megtett út után értek a tengerparti házhoz. Már sötét volt, a part elhagyatott.

A fényűző, háromszobás, fenyőfából épült ház három pálmafa árnyékában állt, tisztes távolban a többi, sötétségbe borult háztól. Aznap éppen Klub-nap volt, és éjszakára senki sem jött ki a nyaralójába.

– Megérkeztünk – mondta Ira, és kiszállt a kocsiból. – Éhes vagy?

– Na mit gondolsz? – Jess kiszállt, s bizalmatlanul, gyanakodva vette szemügyre a házat. – Fel akarod törni?

– Kulcsom van hozzá. – Ira előrement, kinyitotta az ajtót, felgyújtotta a villanyt, és intett Jessnek, hogy lépjen be.

A fiú egy ismeretlen helyre tévedt macska óvatos, gyanakvó mozdulataival lépett be a tágas nappaliba. Ira az ablakhoz sietett, és behúzta a függönyöket.

– Mi az isten! – kiáltott fel Jess, és körbebámult. – Ez aztán kégli. Kié?

– Majd azt is elmondom – felelte Ira. – Érezd otthon magad. Hozok valami ennivalót.

Miközben a jól megrakott hűtőszekrényből összeállított egy hidegtálat, azon gondolkozott, hogy mennyit mondjon el a fiúnak. Tudta, hogy veszélyes lenne bevallani neki, hogy Edris szerint mennyi pénzt lophatnak ki a bankból. Kevesebbet fog mondani, de a többit, ha segítséget vár tőle, tudnia kell. Már megbánta, hogy idehívta Jesst, de segítségre volt szüksége, és Jess volt az egyetlen, akitől segítséget remélhetett.

Vacsora közben elmesélte neki az egész történetet. Jess figyelmesen hallgatta, nem szólt közbe, és úgy tömte magába a hideg csirkét, mintha napok óta nem evett volna. Amikor mindent elpusztított, hátradőlt a székében, és némán szívta a keskeny ajkai közt lógó cigarettát, amíg Ira be nem fejezte a történetet.

– Hát ez van – mondta Ira. – Őrültség volt belemennem, és most nem tudok kimászni belőle. Mit csináljak?

– Miért akarsz kimászni belőle? – kérdezte a fiú.

– Nincs szükségem a pénzre. Mindenem megvan, ami csak kell, minden kockázat nélkül. Hát nem érted? Ha továbbra is lopok a bankból, előbb-utóbb rájönnek, és akkor bajban leszek.

– Mennyi néz ki neked ebből a bank-buliból?

– Körülbelül ötezer – hazudta Ira. – Edris ennyit ígért. Akkor még azt hittem, egy vagyon… de most… Szóval nem tartana sokáig, és megint csóró lennék.

Mohóság és számítás volt Jess tekintetében.

– Edris mennyit kap a szajréból?

– Húszezret… vagy így valahogy. Nem tudom pontosan.

– Igazán? Na ne mondd! Ne akard nekem bemesélni, hogy ennyi kockázatot vállal húsz rongyért. Átver téged. Fogadok, hogy Algir minden alkalommal nagy pénzt visz ki a bankból.

– Csak egyszer vitt, akkor is csak ötezer-hatszázat – mondta Ira, és rossz érzés fogta el, amikor látta, milyen mohó fény villan Jess szemében.

– Ha mindennap kivisz ennyit, akkor is: sok kicsi sokra megy. Hidd el, hogy átvernek. Azt kell csinálni…

– Nem, érdekel, ha át is vernek! – vágott a szavába Ira kétségbeesetten. – Ki akarok szállni! Nekem elég annyi, amennyi van! Segíts nekem, hogy megszabaduljak tőlük, Jess.

Jess az orrát kezdte piszkálni, és bambán bámult rá. Látszott rajta, hogy nem arra figyel, amit Ira mond.

– Jess! Hallottad, mit mondtam?

– Fogd már be a szád. Hagyd gondolkozni az embert.

Ira figyelte a fiút, és türelmetlenül várt.

– Muszáj ezt csinálnod? – kérdezte Ira az orrpiszkálás miatt viszolyogva.

– Pofa be! – Jess szeme gonoszul villant. – Nem mondom még egyszer! – A zsebéből egy csomag cigarettát vett elő, és rágyújtott. – Tudod, mit? Marha jó az ötlet. Van esze annak az Edris fiúnak.

– Milyen ötlet?

– A holt széfekkel. Óriási buli! Bolond vagy, ha ki akarsz szállni.

Ira sóhajtott. Sejthette volna, gondolta keserűen.

– Jess, hát nem látod, mekkora a kockázat? Évekre lecsukhatnak!

– És ez miért csak most jutott az eszedbe? – Jess összeszűkült szemmel nézett rá.

– Mert könnyen akartam pénzhez jutni, és elvesztettem a fejemet. Már nincs szükségem pénzre. Nem vagyok ráutalva, hogy kockázatot vállaljak. Hányszor mondjam még?

Jess megszívta a cigarettáját, lassan eresztette ki a füstöt az orrán.

– És mi néz ki nekem ebből a buliból? Ha kilépsz, nem kapok semmit. Igenis Edris mellett maradsz, és aztán felezünk.

– Túl cikis ez a buli nekünk, Jess. Ha segítesz kimászni belőle, szerzek neked pénzt. Szerzek valamennyit.

– Mennyit?

– Nem tudom. Attól függ. Csak Devontól szerezhetek. Talán három vagy négyszázat, Jess.

– Ne beszélj hülyeségeket! Most mondtad, hogy Edris ötezret ígért. Tovább csinálod a bulit Edrisszel! Értetted? Nem viccelek! Ha át akarna verni, akkor kezelésbe veszem, de nem fog átverni, ha azt csinálod, amit mond, és te azt fogod csinálni! Ha azt hiszed, hogy hagyok öt rongyot kicsúszni a kezemből csak azért, mert te betojtál, akkor sürgősen kezdj el valami mást hinni.

Ira elsápadt. Féktelen düh öntötte el.

– Nem te fogod nekem megmondani, hogy mit csináljak – kiáltotta. – Nem vagyok…

A fiú sebesen meglendülő kezét Ira nem tudta elkerülni. Jess tenyere akkorát csattant az arcán, mint egy szétpukkanó papírzacskó. Ira megtántorodott, és elterült a földön.

Kábán próbált feltápászkodni. A fiú gyűlölködve belerúgott a csizmája orrával a combjába.

Ira szikrázó szemmel odébb gurult, és nagy nehezen talpra állt. Jess is felállt a székről, a szemében feszült

figyelem, két keze ernyedten lógott az oldala mellett; Ira gyakran látta ilyen figyelő-várakozó helyzetben az utcai verekedések során. Tudta, hogy gyorsan és gyilkosan üt, ezért leküzdötte ösztönét, hogy nekiugorjon.

– Takarodj innen – kiáltotta, és az ajtóra mutatott. – Minek is hoztalak ide! Semmi közöm hozzád többé… Soha többé. Takarodj!

– Majd ha végeztem. – A fiú levetette bőrdzsekijét, és egy székre dobta. – Kaphatsz még egyet, ha ilyen nagy a pofád. Jess bátyó vagyok, elfelejtetted? Vetkőzz. Mész a gőzkalapács alá!

Ira szikrázó szemmel nézett szembe vele.

– Takarodj! Nem félek tőled, te rohadék! Hülye voltam, hogy azt hittem, egy ilyen rongy alak, mint te, segíthet rajtam! Hordd el magad.

Jess három gyors lépést tett a lány felé, fejét félrerántva elkerülte az arcának irányított, karmolásra görbült ujjakat, aztán ököllel gyomorszájon vágta a lányt, beleadva az ütésbe teljes erejét.

Az iszonyatos ütéstől Ira térdre esett. A fiú ököllel a halántékára sújtott. Ira kábultan, lélegzet után kapkodva hanyatt esett. Érezte, hogy a fiú ujjai beleakaszkodnak ruhája gallérjába. Erőtlen kísérletet tett, hogy belekarmoljon a kezébe. Aztán hirtelen rántást érzett, és a ruha végigrepedt rajta. Megpróbált odébb gurulni, de a fiú állon vágta. Elkábult…

Halkan káromkodva, fújtatva tépte le róla Jess, ami még rajta volt.

Lassan tudatossá vált benne, hogy a fiú teste ránehezedik, és hogy fájdalmat érez, de kábultságában nem is törődött vele. Egy idő múlva megszabadult a ránehezedő tehertől.

– Oké, bébi – hallotta Jess hangját valahonnan távolról. – Majd találkozunk. Addig is azt fogod csinálni, amit Edris mond, vagy megint elkaplak egy fordulóra. Hallod?

Ira mozdulatlanul, csukott szemmel feküdt, sajgott a feje, az oldala, az ágyéka. Hallotta, hogy a fiú ide-oda járkál a szobában, de nem volt ereje, hogy megnézze, mit csinál. Forró könnyek csurogtak le az arcán, könnyek, amelyek meglepték, mert mindig azt hitte, sokkal keményebb annál, semhogy sírni tudjon.

A fiú hozzá lépett, és gyengén belerúgott sajgó bordáiba.

– Elvettem a pénzedet, bébi – hallotta a hangját. – Te tudsz még szerezni magadnak. Én nem. Viszlát.

Ira hallotta, hogy a fiú végigmegy a szobán, kinyitja az ajtót, és kilép az éjszakába, becsapva maga mögött az ajtót.

Csönd borult a házra, csak Ira halk, kétségbeesett zokogása törte meg.

HETEDIK FEJEZET

Majdnem egy óra is beletelt, mire a pálmafák árnyékában rejtőzködő Jess meglátta, hogy Ira kilép a házból. Most hosszúnadrág és vászondzseki volt rajta. Jess elvigyorodott. Figyelte, ahogyan a lány bezárja az ajtót, és a kulcsot az egyik tetőtartó szarufára teszi. Aztán lassan, megkínzottan a kocsijához megy, beül és elhajt.

Jess felállt, és nagyot nyújtózott. Jóllakott volt, lusta és elégedett önmagával. A házhoz sétált, elvette a kulcsot a rejtekhelyéről, kinyitotta az ajtót, és bement a nappaliba. Meggyújtotta a villanyt, koszos táskáját a heverőre dobta.

Úgy érezte, szüksége van egy italra. A bárszekrényhez lépett, és jókora adag tiszta whiskyt töltött egy pohárba. Aztán kiment a konyhába, jeget vett ki a hűtőszekrényből, majd visszatért a nappaliba, és belezöttyent egy fotelba.

Jess, öregfiú, gondolta, érezd otthon magad. Fantasztikusan príma helyzetbe pottyantál, de észnél légy, hogy ki is használd. A csajnak megmutattad, hogy még mindig te vagy a góré. Annyi pénzt ad majd neked, amennyit csak akarsz. Ha nem, egyszerűen csak megfenyegeted, hogy beszélsz azzal a hülye Devonnal.

Lenyelte a whiskyt, sóhajtott egyet, és a poharat a szőnyegre ejtette.

Akár itt is maradhatnék éjszakára, gondolta. Lássuk, milyen a hálószoba.

Halkan dúdolva átment a hálószobába. Kényelmesen berendezett szoba volt, franciaággyal. Egész csinos, gondolta, levetette a dzsekijét, és egy székre dobta. Aztán odament a beépített szekrényhez, kinyitotta, és szemügyre vette a benne levő nyári öltözékeket. A ruhák túl nagyok

voltak cingár alakjára. Utálkozó grimaszt vágott, és teljes figyelmét a fiókos szekrénynek szentelte.

A benne talált ingek, zsebkendők és harisnyák nem érdekelték. Kinyitotta az utolsó fiókot, és megmerevedett. Egy fürdőlepedő alól félig kilátszott egy 38-as Colt automata pisztoly. Előbb csak hosszan nézte a fegyvert, aztán óvatosan a kezébe vette, és megbizsergett az izgalomtól.

Amióta a Mokasszin banda vezére lett, minden vágya az volt, hogy saját pisztolya legyen. Ez volt az álma és legfőbb célja. Keskeny orrlyukain sípolva fújta ki a levegőt, miközben a fegyvert vizsgálgatta. Néhány másodperc alatt rájött, hogyan kell kinyitni a tárat, és látta, hogy öt töltény van benne. Leült az ágyra, az egyik kezében a tár, a másikban a fegyver, és üres tekintettel bámult a szemközti falra.

Sokáig mozdulatlanul ült, csak az agya dolgozott, majd végül ravasz vigyor jelent meg az arcán, és bólintott. Már tudta, mit fog csinálni. Egy fegyver, gondolta, bárkivel egyenlővé teszi. Akár el is felejtheti a piszlicsáré ötletet, hogy Irából csikar ki pénzt. Most már semmi akadálya egy gyors, nagyszabású bulinak.

Visszahelyezte a tárat, a fegyvert az ágy melletti asztalkára tette, lerúgta csizmáját, és végigfeküdt az ágyon. Még mindig vigyorgott, mikor a kapcsolóhoz nyúlt és eloltotta a villanyt.

Mel éppen befejezte a reggelijét, amikor Ira belépett a szobába. A férfi kicsit csalódott volt előző este, amikor nem sokkal tizenegy óra után arra ért haza, hogy az egész ház sötét, és Ira már lefeküdt. Legszívesebben felkeltette volna, hogy elmondja neki a nagy újságot, de aztán lemondott róla. Ira legnagyobb megkönnyebbülésére ő is lefeküdt. Ira

ugyanis hallotta Melt hazajönni, és azon imádkozott, hogy ne jöjjön be a szobájába. Álmatlanul töltötte az egész éjszakát, az agya zakatolt, a teste sajgott. Vajon mit akar Jess csinálni, kérdezte magától újra és újra. Abban biztos volt, hogy New Yorkba nem megy vissza. Átkozta magát, amiért olyan bolond volt, és mindent elmondott neki. Ezzel teljesen a kezébe adta magát. Hogyan tudta valaha is szeretni? Megpróbált nem Jessre gondolni, inkább Edrisen törte a fejét. De nem talált megoldást ebben a kérdésben sem. Még megszökni sem tud. Mel azonnal riasztaná a rendőrséget, és ha megtalálják, kitudódik az egész história.

Amikor Ira belépett a szobába, Mel megdöbbenve látta, milyen sápadt.

– Helló – mondta, és leengedte az újságot, amelyet éppen olvasott. – Kicsit a szokott formád alatt vagy. Későn feküdtél le az este?

– Nem. – Ira leült, és töltött magának egy csésze kávét. Az arca közönyös volt. – Semmi bajom. Ne foglalkozz velem. – Erőt véve magán a férfira nézett, és megkérdezte: – Na, mit mondott Joy?

Mel boldogan mosolygott.

– A hónap végén összeházasodunk. Akkor lesz egy kis időm, hogy elmenjünk nászútra. Nem baj, ha négy hétre itt maradsz egyedül?

Ira azonnal rájött, hogy ez számára a nagy lehetőség. Ha Mel nem lesz itthon, ő majd azt fogja mondani Mrs. Sterlingnek, hogy egy barátnője meghívta, és szép csöndben eltűnik Paradise Cityből. Mire Mel visszaérkezik, ő már árkon-bokron túl lesz. Hogy hová megy, arról még fogakna sem volt, de hogy elmegy, az biztos.

– Nem, dehogy baj. Tudjátok már, hova mentek?

– Olaszországba, Velencébe. Azt mondják, ideális hely nászutasoknak.

Ira kiitta a kávéját.

– Hát… nem rossz. Gratulálok, apu.

– Köszönöm. – Mel felállt, és odament Irához. Kezét könnyedén a vállára tette. – Te meg Joy nagyon jól ki fogtok jönni egymással. – Lehajolt, és megcsókolta az arcát.

Ira megmerevedett, olyan heves érzelmi hullám öntötte el. Hirtelen felállt, és az ajtóhoz ment.

– Mennem kell, apu. Viszlát este – mondta, és gyorsan elhagyta a szobát.

Mel zavartan nézett utána, aztán megcsóválta a fejét. Amikor felvette az aktatáskáját az asztalról, felbúgott az induló kis T. R. 4-es motorja.

Nem sokkal tizenegy óra után egy magas, elegánsan öltözött nő lépkedett lefelé a páncélterem lépcsőjén. Mrs. Marc Garland volt, a milliomos acélmágnás felesége. Az egyik őr már előzőleg figyelmeztette Irát az érkezésére.

– Ő meg az öregúr ma délután utaznak vissza New Yorkba – mondta az őr. – Az este jól megkopasztották a bankot a Kaszinóban. Gondolom, anyuci a nyereséget akarja naftalinba tenni. Vigyázzon vele, mert nagyon kellemetlen tud lenni, ha akar.

Ira felállt, amikor Mrs. Garland leért a lépcsőn.

– Jó napot, Mrs. Garland – mondta udvariasan.

– Mel lánya vagy, ugye? – kérdezte Mrs. Garland mosolyogva. – Sokat hallottam rólad. – Leült a látogatók számára ott álló székre. – Valamikor ismertem az anyádat, Norena. – Figyelmesen nézte Irát. – Nagyon hasonlítasz rá. Hallom, Mel nősül. Mit szólsz hozzá?

– Nagyon örülök neki, Mrs. Garland. Nagyon.

– Természetesen ismered Joyt.

– Persze.

– Helyes lány, ugye?

– Én nagyon szeretem.

– Sajnálom, hogy nem találkoztam már előbb veled. Nálunk mindig tele van a ház fiatalokkal. Jövőre meg kell, hogy ismerkedj a fiammal, ha majd idejön nyaralni. – Kinyitotta hatalmas retiküljét, és kivett belőle egy lepecsételt borítékot. – Volnál olyan kedves betenni ezt a széfembe? Itt a kulcs.

– Nagyon szívesen, Mrs. Garland – mondta Ira, és vadul kezdett dobogni a szíve. Átvette a borítékot és a kulcsot. Aztán megkerülte az íróasztalt, kinyitotta a fiókot, és kivette belőle a banknál levő kulcsot. Egy pillanatnyi habozás után kivette a kis darab gittet is, amelyet a fiókban tartott. A gittet a markában rejtegetve végigsietett a keskeny folyosón, jobbra fordult, és elért Garlandék széfjéhez. Óvatosan lenyomatot vett a kulcsról, mielőtt kinyitotta volna a széfet.

Egy pillanatra megállt. Minek bajlódni a lenyomattal? Hiszen csak a csípőszorítójába kell rejtenie a borítékot, és máris megkímélte Algirt a kulcsreszelés fáradalmaitól.

De csak hadd reszelje, gondolta. Így csak hétfőn fog hozzájutni a pénzhez. Amikor a borítékot betette a széfbe, egy pillantással felmérte annak tartalmát. Jó néhány ékszerdoboz volt benne és több ahhoz hasonló vastag boríték, amilyet most tett be. Becsukta, majd bezárta a széf ajtaját.

Amikor megfordult, észrevette, hogy Mrs. Garland elsétált a folyosó végéig, és szórakozottan figyeli őt. Irának hideg futott végig a hátán. Hajszálon múlt, hogy le nem bukott, gondolta elgyengülve. Ha nem tette volna be a borítékot a széfbe, Mrs. Garland rajtakapta volna a lopáson.

– Ha New Yorkban jársz – mondta Mrs. Garland, amikor Ira odaért hozzá –, keress fel minket. Apádat mindig próbálom rávenni, hogy jöjjön el hozzánk, és maradjon ott egy ideig, de sohasem ér rá.

– Én boldogan mennék – mondta Ira, és vigyázott, hogy nyugodtnak tűnjék a hangja –, de nem hiszem, hogy egyhamar eljutok New Yorkba.

– Ha mégis, jussunk eszedbe. Isten veled, Norena – mondta Mrs. Garland, és elsietett.

Ebédidőben Ira átment a presszóba, ahol Algir várta.

– Nos? – kérdezte, amikor a lány csatlakozott hozzá.

Ira szó nélkül átadta neki a kulcslenyomatot tartalmazó dobozt.

– Kinek a széfje?

– Mrs. Marc Garlandé.

– Van benne pénz?

– Igen… rengeteg.

– Oké. Ugye, nem is kell mondanom, mi vár rád, ha hazudsz? – mondta Algir, és zsebre vágta a dobozt. – Több dobásod nem lesz, te kis rohadt… ezt el ne felejtsd!

Ira sarkon fordult, és kiment a presszóból. Annyira elfoglalták a gondolatai, hogy észre sem vette Jess Farrt az utca túloldalán egy ütött-kopott bérelt Fordban. Algir sem vette észre, amikor a Buickján elhajtott.

Jess, keskeny ajkai közt lógó cigarettával, beindította a Fordot, és követte Algirt a házig, ahol Edris lakott.

Fred Hess nekivetette a hátát a homokdűnének, kényelmesen elfészkelte magát, és elégedetten böffentett. Az imént fogyasztotta el a magukkal hozott kitűnő ebédet, melegen sütött a nap, enyhén fújdogált, a szellő, álmosítón duruzsolt a tenger.

Hosszú idő óta először szabadult el egy hétvégére a kapitányságról, és ezen a szép szombat reggelen elhatározta, hogy kihozza Mariát, a feleségét, és Fredet, a fiát a tengerpartra, kedvenc strandolóhelyükre, és ott töltik az egész napot.

Egyetlen légy van csak a levesben, gondolta Hess, amikor összekulcsolta a kezét a pocakján: Öcsi. Hess szerette a mások gyerekeit, de a sajátjáért nem tudott lelkesedni. Az a baj, gondolta gyakran, hogy el van kényeztetve a kölyök. Maria, az elvakult anya, de zord feleség nem engedi, hogy akár egy ujjal is hozzányúljon, pedig ha létezik gyerek, akinek rendszeresen ki kellene porolni kövér fenekét, akkor az ifjabb Fred Hess az.

Pillanatnyilag azonban békesség uralkodott. Maria levitte Öcsit a tengerhez, ahol az szorgalmasan paskolta a vizet anyja fehér ruhájára, és remekül szórakozott.

Hess bejelentette, hogy szundikálni szeretne. Öcsi azt akarta, hogy labdázzon vele. Heves vita alakult ki köztük, és Maria, férje vérnyomását féltve, kézen fogta Öcsit, és elhurcolta olyan messzire, ahová már nem hallatszott el Hess színes, gazdag szókincsről tanúskodó elmefuttatása.

Ez aztán az élet, gondolta Hess, amikor behunyta a szemét. Kívánhat többet egy ember? Jólesett maga elé képzelni a kapitányságon, a nyomozók fülledt szobájában izzadó kollégáit. Joe Beigler volt az ügyeletes, és most bizonyára tőle telhetően udvariasan igyekszik válaszolni az érdeklődők képtelen kérdéseire vagy a bejelentésekre, miszerint elveszett a kutyájuk, vagy ellopták a kocsijukat. Hát csak hadd csengjen a telefon Joe-nak. Hess boldogan dörmögött, és hagyta, hogy elnyomja az álom.

Tizenöt percet alhatott, amikor dühösen felébredt, mert megérkezett Öcsi. Kicsit enyhítette a mérgét, hogy Maria

aggodalmasan nézegette fehér ruháját. Úgy kell neki. Minek hagyja, hogy a kölyök befröcskölje?

– Menj innen – szólt rá a fiára, a kövér kisfiúra, aki szögletes állával és határozott vonásaival kiköpött mása volt az apjának. – Hadd lássam, milyen messzire tudsz szaladni anélkül, hogy összekuszálódna a lábad.

A gyerek rá se hederített. Felkapta homokozólapátját, és az anyjához fordulva azt mondta: – El akarom ásni a papát.

Maria leült az árnyékban. Nagydarab, kellemes arcú, harmincöt éves nő volt. Nem kimondott szépség, de erős jellemű és kedves, Hess tízévi házasság után sem cserélte volna el senki másért.

– Rendben van – mondta Maria –, csak csöndesen csináld. A papa fáradt, és pihenni szeretne.

– Hé – mondta Hess felháborodva. – Hagyj békén! Te csak ne ásss el engem.

– El akarom ásni a papát – mondta Öcsi, és előretolta akaratos állát.

– Ugyan már, Fred – csitította Maria a férjét. – Tudhatnád, hogy gyerekek szeretnek elásni valakit.

– Igazán? Akkor ásson el *téged!* – Hess is előretolta az állát. – *Engem* nem fog elásni!

– Én a papát akarom elásni! – ordította Ifjabb éles hangon.

– De nem engem akar elásni, drágám – hívta fel Maria a lényegre a férje figyelmét. – Téged akar elásni.

– Nem vagyok süket. Ha a közelembe mer jönni, kap egy fülest.

– Hogy lehetsz ilyen önző, Fred? Öcsit is éppúgy megilleti egy kis szórakozás, mint téged – mondta Maria. – Nem értem, miért zavar, ha egy kis homokot szór rád. A gyerekek szeretik az ilyesmit.

– Tojok rá, hogy mit szeretnek a gyerekek. Én nem szeretem! – mondta Hess, és kivörösödött az arca.

– Fred Hess! Szégyellem magam, hogy ilyen kifejezéseket használsz a saját gyereked előtt! – kiáltott fel Maria, és őszintén fel volt háborodva.

– Tojok rá! Tojok rá! Tojok rá! – kiáltozta Ifjabb, és fél lábon ugrált örömében, mert tudta, hogy ezúttal az apja tett rossz fát a tűzre, és ezt ki akarta használni.

– Hagyd abba, Öcsi! – szólt rá Maria szigorúan. – És ezt többet ki ne ejtsd a szádon!

– Miért ne? A papa is kiejtette – mondta Ifjabb, és ravaszul nézett az apjára.

– Elég rosszul tette – mondta Maria.

– Szófogadatlan papa! Szófogadatlan papa! – kántálta Ifjabb, és táncolt örömében. – Nem volna szabad azt mondania, hogy tojok rá, mégis mondja.

– Látod, mit csináltál? – mondta Maria, és mérgesen nézett a férjére.

Hess jól mulatott magában, de sikerült megőriznie komolyságát.

– Egyszer rendet kell hogy tanuljon a kölyök – mondta fölényesen. – És most kopj le, öcsi. Aludni szeretnék.

– El akarom ásni a papát – mondta Ifjabb sírós hangon. Hosszú szünet következett. Maria kétségbeesetten nézett a férjére.

– Ha békességet akarsz, Fred, hagyd, hogy elásson. Ismered a fiadat. Ha nem hagyod, egész délután emiatt fog nyaggatni.

– *El akarom ásni a papát!* – visította Ifjabb teli torokból, mert győzelmet szimatolt.

– Talán ha lekevernék neki egyet – mondta behízelgő hangon Hess. – Egy egészen icike-picike kis fülest. Nem is

fájna neki nagyon. Csak éppen beléfojtaná a szót. Mit szólsz hozzá?

– Fred Hess! – mondta Maria vészjósló hangon.

Hess vállat vont.

– Kérdezni csak szabad. Vagy, már azt sem?

Ifjabb, aki biztonságban érezte magát apja súlyos kezétől, amíg az anyja ott volt, egyre jobban kivörösödött arccal bömbölte, hogy el akarja ásni az apját.

– Hé, öcsi – mondta Hess, mert hirtelen ötlete támadt –, mondok én neked valamit.

Ifjabb abbahagyta a bömbölést, és gyanakodva nézett az apjára.

– Mit?

– Látod ott azt a nagy homokdombot?… Azt a nagyot? – kérdezte Hess, és egy magas dűnére mutatott, tőlük körülbelül százyardnyira.

Ifjabb odanézett.

– Látom.

– Mondok róla valami érdekeset, de előbb ígérd meg, hogy nem árulod el senkinek. Mert nagy, nagy titok.

Ifjabbat kezdte érdekelni a dolog.

– Milyen titok?

Hess magához intette a gyereket.

– Gyere közelebb. Nem akarom, hogy meghallja valaki.

A kíváncsivá tett Ifjabb odament az apjához, és letérdelt melléje. Hess ellenállt a kísértésnek, hogy pofon legyintse.

Halkra fogta a hangját, és azt mondta: – Egy öreg bácsi ott feküdt le aludni az este. Egy kedves öreg bácsi. Nagyon szereti a gyerekeket. Mindig sok húspástétom van nála, hogy szétosztogathassa köztük.

Ha létezett ennivaló, amit Ifjabb a többinél is jobban szeretett, úgy a húspástétom volt az, és Hess ezt tudta. A gyerek arca felragyogott.

– És mi történt vele? – kérdezte, miközben a homokdűne felé nézett.

– Betemette a homok – mondta Hess. – Ott van az alatt a nagy homokdomb alatt. Amíg aludt, nagy szél kerekedett, és betemette a homok, őt is… meg a pástétomokat is. Menj, és ásd ki.

– A pástétomok is ott vannak?

– Persze hogy ott – mondta Hess. – Szép, nagy pástétomok, finom, omlós vajas tésztából, rengeteg zaftos töltelékkel. – Ékesszóló előadásától hirtelen nagyon megéhezett. Őszintén remélte, hogy Maria hozott magával néhány húspástétomot, s lesz mit bekapni a délutáni teához.

– Hűha! – mondta Ifjabb kerekre nyílt szemmel. – És mi van a bácsival? Nem halt meg a homok alatt?

– Nincs semmi baja. Örülni fog, ha kiásod. És biztosan neked adja, ahány pástétoma csak van. Menj csak, majd meglátod.

Ifjabb habozott. Nem tudta eldönteni, hogy apja komolyan beszél-e vagy ugratja.

– Segítesz nekem kiásni a bácsit? – kérdezte.

– Nagyon szívesen – mondta Hess, és úgy tett, mintha fel akarna tápászkodni. Számított a kérdésre, és felkészült rá. – De ha segítek neked, akkor osztozunk a pástétomokon. És én kapom a nagyobbik részt, mert nagyobb vagyok, mint te.

Ifjabb összeráncolta a homlokát.

– Nem értem, miért jár neked több, mint nekem.

– Pedig világos. Mert nagyobb vagyok és éhesebb.

Ifjabb elgondolkozott.

– Akkor kiásom én egyedül – jelentette ki, felkapta az ásóját, és elszaladt.

– Szégyellem magam miattad – mondta Maria, és igyekezett nem nevetni. – Így összevissza hazudni! De megkeserülöd még. Meglátod, mi lesz itt, ha rájön, hogy pástétom sehol.

Hess mosolygott, és még egyszer kényelmesen elhelyezkedett.

– Mire rájön, már éppen indulhatunk haza – mondta. – És most alszom egyet. – Arrafelé, nézett, ahol a fia lázasan ásott, boldog mosoly terült el az arcán, és lehunyta a szemét.

Legfeljebb tíz perce alhatott, amikor Ifjabb izgatott visítozására ébredt. Feltápászkodott fektéből, az arca vörös volt a méregtől.

A fia izgatottan ugrált, és vadul integetett.

– Papa! Gyere gyorsan! – kiáltotta. – Nem az öreg bácsi van itt! Hanem egy lány, és büdös!

Dr. Lowis nagy léptekkel közeledett a helyszínhez, mikor a rendőrségi fotós befejezte a munkáját.

Terrell, Beigler és Hess a magas homokdomb közelében ácsorgott, miközben a gyilkossági csoport tagjai óvatosan igyekeztek kiemelni az Ifjabb által talált hullát nem túl mély sírjából.

– Most már a magáé – mondta Terrell Lowisnak. – Gyors véleményt kérünk, doki. Én úgy nézem, megfojtották.

Lowis bólintott, és a hullához lépett.

– Nahát – mondta Hess, és kidüllesztette a mellét. – Zseniális zsaru lesz a kölykömből. Csakis neki

köszönhetjük, hogy ez a hulla nem maradt itt az utolsó ítéletig.

– Az apjára üt a kicsi – mondta Beigler széles vigyorral.

– Aha. Mert olyanra neveltem – mondta Hess elégedetten.

– Rajta, fiúk – mondta Terrell. – Lássunk munkához. Rendelj ide még néhány embert, Fred. Vizsgáljanak át minden talpalatnyi helyet a környéken.

– Olyan állapotban van az arca – mondta Beigler rosszkedvűen –, hogy nehéz lesz azonosítani, főnök. S a ruháját a gyilkos vagy elvitte, vagy elásta valahol.

– Nem jelentették fiatal lány eltűnését az utóbbi hat hétben? – kérdezte Terrell.

– A mi körzetünkben nem.

– Várjuk meg, mit mond a doki, aztán menj vissza a kapitányságra. Add le a személyleírást a reggeli lapoknak, a rádió meg a tévé pedig még ma közölje. Rád bízom a dolgot, Joe.

– Oké. – Beigler elgondolkozva nézte, hogyan kerget a szellő homokcsíkokat a parton. – Ez a homok nem nekünk dolgozik. Nem valószínű, hogy bármiféle nyomot is találunk. A gyilkos kocsin hozhatta ide a lányt, és előre készült a tettére. Túl kemény itt a homok ahhoz, hogy csupasz kézzel kapart volna gödröt a holttestnek. Biztosan volt nála ásó.

Terrell bólintott.

– Igen, és nem akarta, hogy a holttestet azonosítani lehessen. Egy közönséges kéjgyilkos nem viszi el a nő ruháit. Ez a gyilkos tudta, hogy ha megállapítjuk a nő személyazonosságát, eljuthatunk hozzá, ami azt jelenti, hogy ismerték egymást.

A földúton megjelent egy mentőautó, ós leparkolt a rendőrségi kocsik mellett. Két betegszállító sietett át a

homokon egy hordággyal. Hess befejezte a rövidhullámú rádión folytatott beszélgetést, és csatlakozott Terrellhez és Beiglerhez.

– A fiúk már úton vannak – mondta, majd a gyilkossági csoport három emberéhez fordult, akik négykézláb állva, óvatosan turkáltak a sírhely laza homokjában.

A betegszállítók megvárták, amíg dr. Lowis befejezi a holttest sebtében végzett vizsgálatát, aztán amikor intett, kinyitották a hordágyat, ráemelték a holttestet, letakarták egy lepedővel, és a mentőautóhoz siettek vele.

Terrell és Beigler odament dr. Lowishoz, aki éppen becsukta a táskáját.

– Nos doki?

– Gyilkosság… Megfojtották, némi erőszakoskodás után – mondta habozás nélkül Lowis. – Körülbelül hat hete halt meg. Az oszlás igen előrehaladott. A lány viaskodott a gyilkosával. Ami az arcából megmaradt, tele van zúzódással, karmolással. Bővebbet majd aztán tudok mondani, ha beértem a hullaházba.

– Megerőszakolták? – kérdezte Terrell.

– Nem.

Terrell és Beigler egymásra nézett, aztán *errell megvonta a vállát. Most aztán nekiláthatnak keresni a gyilkosság indítékát.

– Hány éves lehetett, doki?

– Tizenhét és tizenkilenc között.

– Különös ismertetőjel?

– Nincs.

– Természetes szőke?

– Igen.

– Minél előbb kérem a jelentést, doki. Nem volt másállapotban? – Terrell még mindig remélte, hogy rábukkan az indítékra.

– Szűz volt. – Dr. Lowis bólintott, aztán elindult a kocsija felé.

– Rajta, Joe, láss neki – mondta Terrell. – Kérdezd meg Miamiban, nem tűnt-e el onnan hasonló korú lány. Ha nem tudnak semmi érdemlegeset, nagyobb területre kell kivetni a hálót. Szabadítsd rá a sajtót a dologra, mozgósítsd a rádiósokat meg a tévéseket. Szeretném, ha az ügy minél nagyobb nyilvánosságot kapna. Csak így van rá reményünk, hogy megállapíthassuk a lány személyazonosságát.

Beigler elindult, Terrell meg csatlakozott Hesshez.

– Mi a véleményed, Fred?

– Nem itt ölték meg – mondta Hess, és felnézett. Guggolva vizsgálgatta a talajt. – Biztosan folyt az orrán-száján a vér, de itt vérnek semmi nyoma. Mihelyt megjönnek a fiúk, megnézetem velük azt a bozótost. – Hess odamutatott. – Lehet, hogy ott fojtották meg.

– Ma este már nem sokra megyünk – mondta Terrell, és felnézett a sötétedő égre. – Egy óra múlva már az orrunkig sem fogunk látni. Na, mindegy, rád bízom, hogy mit csinálsz. Én visszamegyek a kapitányságra.

Négy órával később Terrell, aki még mindig az íróasztalánál ült, felhívta a feleségét, Caroline-t.

– Ma későn megyek haza, drágám – mondta. – Még jó pár órányi dolgom van. – Röviden beszámolt az eseményekről. – Gubancos ügy lesz.

– Hagyok neked valami vacsorát a sütőben, Frank – mondta Caroline. – Tudjátok, ki a lány?

– Éppen az a baj, hogy nincs semmi, amin elindulhatnánk. – Mialatt beszélt, Beigler lépett a helyiségbe. Terrell felvont szemöldökkel, kérdőn nézett rá. Beigler a fejét rázta. – Le kell tennem, édesem. Valamikor majd hazavetődöm – mondta, és letette a kagylót. – Semmi? – kérdezte Beigler-től.

– Egyelőre semmi. Miamiból és Jacksonville-ből nem tűnt el senki. Most a környező falvakat ellenőrzik. Megjött már a doki jelentése?

– Igen. Itt van. – Terrell felemelt az asztaláról néhány géppel teleírt lapot. – De ettől sem lettünk sokkal okosabbak. Igen nagy erővel fojtották meg. A porcos gégefő össze van zúzva, a nyelvcsont eltörött. Az orrcsontja szintén. Akárki végzett is vele, súlyos ökle volt. Az áldozaton sem műtéti heg, sem anyajegy nem található. Jó családból való lehetett. A haja meg a körme ápolt volt.

– A fogai?

– Azzal sincs szerencsénk. Hibátlan a fogsora. Fogorvosi beavatkozásnak semmi nyoma.

Beigler kávét töltött magának az asztalon álló kannából.

– Fredtől semmi hír? – kérdezte Terrell, és ő is töltött magának.

– Még mindig a helyszínen van. Rávette a tűzoltókat, hogy világítsanak neki ívlámpákkal. – Beigler elnevette magát. – Ismered Fredet. Ha egyszer ráharap egy gyilkosságra, addig nem nyugszik, amíg ki nem derít valamit.

– Aha. – Terrell maga elé húzta Lowis jelentését, és újra tanulmányozni kezdte. Beigler megitta a kávéját, rágyújtott egy cigarettára, és ellökte magát a faltól, amelynek támaszkodott.

– Megyek én is a szobámba, dolgozni.

– Várj csak, van itt valami. – Terrell felnézett a jelentésből. – Nem mintha sokat segítene rajtunk. A lányt alig egy órával azután ölték meg, hogy megreggelizett. Tehát a gyilkosságot nappal követték el.

Beigler dörmögött.

– Mit keresett olyan korán a tengerparton?

– Lehet, hogy későn kelő volt, és későn reggelizett.

– Aha. – Beigler a vállát vonogatta. – A helyemen leszek, főnök, ha kellenék – mondta, és kiment a szobából.

Terrell kényelmesen elhelyezkedett a székében, de az agya szorgalmasan dolgozott. Amint eszébe jutott valami, feljegyezte az előtte levő blokkra. Egy idő múlva eltolta maga elől a blokkot, felkelt az asztaltól, és átsétált a nyomozók szobájába.

Beigler egy jelentést olvasott. Lepski az írógépet püfölte, Jacoby telefonon beszélt valakivel. A falióra huszonegy óra öt percet mutatott. A három nyomozó felnézett Terrellre.

– Hazamegyek – mondta Terrell Beiglernek –, de pár óra múlva visszajövök, aztán te mehetsz el. Ma este már nem sokat tehetünk. Lehet, hogy a tévé vagy a sajtó hoz valami fordulatot reggel. Talán látta valaki a lányt, bár hat hét nagy idő. – Megfordult, hogy elmenjen, amikor nyílt az ajtó, és Hess lépett be rajta. Kövér arca izzadságtól fénylett, a szeme csillogott.

– Megtaláltam a helyet, ahol a lányt leütötték, főnök – mondta. – És még valamit találtam. – Egy kék műanyag keretes szemüveget tett le Hess asztalára. Hiányzott belőle a jobb lencse, és a bal szára le volt törve. – Egy bokor alatt találtam, körülbelül háromlábnyira onnan, ahol a lány meghalt.

Beigler felállt az asztaltól, és a szemüvegre bámult. Lepski ugyanezt tette.

– Kezdd az elején, Fred – mondta Terrell, felült az asztal sarkára, és kezébe vette a szemüveget.

– Bevettük magunkat a bozótba – mondta Hess. – A lámpák sokat segítettek, egészen jól láttunk. Kis idő után egy keskeny ösvényre értünk, amely a 4/A autósztrádára vezető földútba torkollik. Az ösvény végén a fű le volt taposva, a homok meg feldúlva, mintha dulakodtak volna. A homokon meg egy bokor levelein is vér volt. A bokortól nem messze, a sűrű cserjésben egy férficipő sarkának a nyomát találtuk. Jack majd behozza a gipszlenyomatot, mihelyt megkötött. Úgy látszik, a gyilkos a cserjésben elrejtőzve várta a lányt, aztán rávetette magát. Valószínűleg már az első ökölcsapással leverte a szemüvegét.

Terrell átnézett a lencsén.

– Erősen nagyít. Lepski, szaladj át vele a laboros fiúkhoz. Ha egy kis szerencsénk van, akkor nem mindennapi lencse. A keretről is állapítsanak meg mindent, amit csak tudnak. – Hessre nézett. – A másik lencse darabjait nem találtad meg?

– Itt vannak. – Hess odaadta a zsebéből előhúzott borítékot Lepskinek, aki elsietett vele.

– A szobámban leszek – mondta Terrell, és szomorúan gondolt a „valami vacsorára”, ami a sütőben várja. – Gépeld le a jelentésedet, Fred, amilyen gyorsan csak tudod – mondta, és visszament az irodájába, hogy felhívja Caroline-t.

NYOLCADIK FEJEZET

Ragyás Edris kinyitotta a szemét, és az ágy melletti órára pillantott. Nyolc óra harminc perc volt. Ragyogó reggeli napsugár ostromolta a behúzott függönyöket.

Hálószobája ajtaján át hallotta Algir horkolását. Algir még fenn volt, és a kulcson dolgozott, amikor Edris, nem sokkal hajnali három után, hazaért a La Coquille étteremből.

Edris megbizsergett az izgalomtól, amikor a kulcsra gondolt. Véletlenül meghallotta, amikor Garland egyik barátja, aki az étteremben vacsorázott, elmondta, hogy Garlandék az elutazásuk előtti estén több mint százezer dollárt nyertek a Kaszinóban. Ha Mrs. Garland a nyereségnek csak a felét tette is félre, a kulcs akkor is bőven megéri a fáradságot, amelyet Algir belefektetett.

Behunyta a szemét, néhány percre elszunnyadt, de lázasan dolgozó agya nem hagyta aludni, hát ledobta magáról a takarót, és kikászálódott az ágyból.

Halkan átment a nappaliba. Algir a kanapén aludt. Álmában fészkelődni kezdett, amikor Edris bement a fürdőszobába.

Tíz perc múlva, miután megborotválkozott és lezuhanyozott, Edris a bejárati ajtóhoz ment, hogy bevegye a tejet és a reggeli újságot.

Algir megmozdult és felült, amikor Edris belépett a nappaliba.

– Csinálsz kávét? – kérdezte reménykedve, és nagyot nyújtózott.

– Aha. – Edris kiment a minikonyhába, és bedugta az elektromos kávéfőző zsinórját a konnektorba. Aztán a falnak támaszkodva széthajtogatta az újságot.

Elállt a lélegzete, amikor meglátta az első oldalon a nagybetűs főcímet. Megbűvölten bámulta, reszkető kezében zizegett az újság. A szája kiszáradt, vadul, kihagyásokkal dobogott a szíve.

ISMERETLEN,
MEGFOJTOTT SZŐKE NŐ HOLTTESTE
A KORALL-ÖBÖLBEN.

Nem törődve az éppen főni kezdő kávéval, Edris elolvasta, hogyan akadtak rá a holttestre, szemügyre vette Hess kövér kisfiának a fényképét, majd kikapcsolta a kávéfőzőt, és merev léptekkel átment a nappaliba. Olyan düh és döbbenet lett úrrá rajta, hogy meg tudta volna ölni Algirt.

Algir az ágyon ült. Könnyű köntös volt rajta, ásítozott, és a fejét vakarta. Amikor meglátta Edris sápadt arcát és dühtől szikrázó szemét, mozdulatlanná dermedt.

– Mi van?

Edris szó nélkül átnyújtotta neki az újságot.

Algir elolvasta a nagybetűs címet, s a vér kifutott az arcából. Bizonytalanul felállt.

– Az istenit! – hápogta. – Megtalálták! – El akarta olvasni a cikket, de annyira remegett a keze, és a szeme előtt a félelemtől úgy elhomályosodtak a betűk, hogy szinte egy sort se tudott elolvasni. Káromkodva földhöz vágta az újságot. – Mit írnak?

Edris a bárszekrényhez ment; és nagy adag whiskyt töltött két pohárba.

– Azt kérdezem, mit írnak! – üvöltötte Algir.

– Pofa be! – vicsorgott Edris. – Nesze, idd meg.

Algir kikapta a kezéből a poharat, és ledöntötte az italt a torkán. Újra töltött magának.

– Eltűnök innen! – motyogta. – Az istenedet, Ragyás! Miért is dőltem be a rohadt ötletednek? Én…

– Kuss! – mondta Edris gyilkos hangon. – Te vagy az oka az egésznek. Mondtam, hogy rendesen, jó mélyre temesd el. Hülye állat! Szerinted rendesen volt eltemetve, ha egy gyerek ki tudta ásni?

Algir megitta a whiskyjét, és még egyet töltött magának. Az ital átmelegítette, és az idegei is kezdtek megnyugodni. Leült, és felvette a földről az újságot.

– Rendesen eltemettem. Mit csináljak, ha pechem volt?

– Peched? Meg tudnálak ölni, te nyavalyás! – Edris ugrált dühében. – Most fújtak miattad a világ legcsodálatosabb bulijának. A fene enne meg! Miért is nem csináltam egyedül?!

Algir már biztosabb kézzel tartotta az újságot, és elolvasta a cikket. Aztán azt mondta: – Úgy látszik, nem tudják, ki a lány, és azt írják, hogy nincs semmi nyom. Amíg Ira jól játssza a szerepét, honnan a fenéből jönnének rá, hogy Norenát találták meg?

Edris igyekezett fékezni a dühét. Kikapta Algir kezéből az újságot, leült, és újra elolvasta a cikket.

– Igen – mondta végül. – Még tető alá hozhatjuk a dolgot. Talán sose fognak rájönni, kiről van szó.

– Nem! – Algirt megint elfogta a félelem. – Én kiszállok ebből a buliból. Már nem biztonságos. Ismerem a zsarukat. Nem mondanak el mindent az újságoknak. Lehet, hogy máris tudják, ki a lány.

– Valószínűleg sohasem fognak rájönni – mondta Edris. – Nincs semmi nyom, amiből kiindulhatnának. Azt írják, hogy a hangyák elpusztították az arca egy részét, és ami megmaradt belőle, az felismerhetetlen. Azt is írják, hogy nincs rajta semmiféle ismertetőjel, s egyetlen kezelt foga sincs! Akkor hogy a fenébe állapíthatnák meg a személyazonosságát?

Algir elgondolkozott a dolgon, de nem volt meggyőzve.

– Hátha mégis találtak valamit, csak titokban tartják?

– Mit találhattak? – vicsorgott Edris. – És ha találtak volna, azt megírnák! Hiszen azonosítani szeretnék, nem?

Algir felfújta az arcát. Kiitta, ami még a poharában volt, aztán, mivel kicsit részegnek érezte magát, elkezdett fel-alá járkálni a szobában.

– Mindegy, én akkor is továbbállok, Ragyás. Van húszezer dollárom, abból kijövök egy darabig. Megpróbálok feljutni egy kubai gépre, még ma délután.

Edris akármibe beleegyezett volna, csak abba nem, hogy Algir elmenjen. Nélküle nem remélhette, hogy megkaparinthatja Garlandék pénzét. Nagy nehezen nyugalomra kényszerítette magát, felvette az asztalról Garlandék széfjének kulcsát, és Algir orra elé tartottá.

– Ez a kulcs száz nagy lepedőt ér! – kiáltotta éles hangon. – Ennyi pénzt csak úgy kidobnál az ablakon?

Algir megingott.

– Legkorábban holnap lehet megcsinálni a dolgot, és addigra talán már tudni is fogják, hogy ki a lány. Ha pedig már tudják, elmennek az iskolába, és az az igazgató pontos személyleírást fog adni rólam. Utána már egykettőre elkapnak. Nem, a fene egye azt a pénzt! Elmegyek, amíg nem késő!

– A fene egyen ötvenezer dollárt? Megőrültél? – kiáltotta Edris, és felugrott. – Mit gondolsz, meddig lesz elég a húszezer? Ide figyelj, Phil; csináld azt, amit én. Holnap délután mind a ketten lelécelünk. Veled megyek Kubába, de magunkkal visszük a Garland-pénzt is.

Algir rábámult.

– A fenét jössz te velem! Egy lépést se! Egy ilyen vakarcsot az ország bármelyik zsaruja kiszúrhat! Akkor már egyszerűbb, ha táblát akasztok a nyakamba, hogy én vagyok a tettes!

Edris olyan dühös volt, hogy alig jutott lélegzethez. Patakokban csorgott az arcán az izzadság, de valahogyan sikerült fegyelmeznie magát.

– Rendben van – mondta fojtott hangon. – Akkor elválnak útjaink, de előbb megszerezzük a Garland-pénzt.

– Én ugyan nem! – mondta Algir. – Én ma délután elmegyek.

Edris nézte egy hosszú pillanatig, apró szeme izzott a gyűlölettől, aztán rájött, hogy feltétlenül rá kell vennie ezt a gyáva alakot az együttműködésre, és úgy döntött, hogy a kapzsiságát fogja meglovagolni.

– Rendben van, ha így akarod. Akkor felmarkolom én az egész pénzt.

Algir abbahagyta a járkálást, és Edrisre bámult.

– Hogyhogy?

– Igaz, hogy társak vagyunk, de ha faképnél hagysz, akkor jogom van az egész pénzhez, ami Garlandék széfjében van.

– De nem tudod kihozni, te bolond! Nélkülem nem juthatsz hozzá.

– Gondolod? Tévedsz. Kihozatom Irával. Egy vastag borítékban van. A borítékot egyszerűen bedugja a

bugyijába, és kisétál vele. És meg is fogja tenni, vagy velem gyűlik meg a baja.

– Ide hallgass, te hülye állat – mondta Algir, és félelem látszott a tekintetében. – Holnap reggelre a zsaruk elkaphatják a frakkodat. Hát nem érted? Ha rájönnek, hogy Ira nem Norena… és rá fognak jönni… Ira beszélni fog, és te nyakig leszel a szarban.

– Én mondom neked, hogy nem fognak olyan gyorsan rájönni – mondta Edris nyugodt hangon. – Ilyen rengeteg pénzért hajlandó vagyok ennyi kockázatot vállalni. Ismerem Terrellt. Valóban jó zsaru, de lassú. Még akár egy hétig is itt maradhatnék a lakásomban, és biztonságban lennék.

Algir újabb adagot töltött magának. Az arca már elgondolkozó volt, és Edris, aki figyelmesen nézte, látta, hogy kezdi már bekapni a horgot.

– Komolyan gondolod? – kérdezte Algir, és Edrisre nézett.

– Persze hogy komolyan. Csak nem képzeled, hogy a nyakamat kockáztatnám, ha nem volnék biztos a dolgomban?

Algir magába öntötte az italt. Közben azt gondolta, hogy bolond lenne, ha átengedné Edrisnek mind a száz lepedőt, mikor a fele jogosan az övé.

– Hát lehet, hogy várok holnapig – mondta lassan. – Holnap délután is elrepülhetek.

– Ha ideges vagy, akkor menj csak el ma – mondta Edris, és már élvezte a játékot. – Különben is, tudom használni a részedet, Phil fiam. Nyugodtan menj, csak el ma.

– Fogd be a szád, te átok! – vicsorgott Algir. – A pénz fele az enyém, és be is fogom zsebelni!

– Na jó, ha már nagy keservesen elszántad magad – mondta Edris, kiment a konyhába, és megint nekilátott a kávéfőzésnek.

Feltétlenül szüksége van Algirra, gondolta, de elátkozta a napot is, amikor *őt* választotta. De Algirnak igaza volt. Mihelyt a zsebében lesz a pénz, azonnal el kell tűnnie neki is Paradise Cityből. A zsaruk nagyon könnyen elkaphatják. Elég, ha kiteszi a lábát az utcára, hogy felismerhesse, aki esetleg látja. Bár még mindig lehet, hogy a rendőröknek nem sikerül azonosítaniuk a lányt. Akkor is jobb, ha elmegy szépen a városból, és valahol vár. És néhány hónap múlva visszajön, ha addig nem történik semmi. Ira még akkor is ott lesz a bankban. Algir helyett pedig majd keres valaki mást. Mégsem esett teljesen kútba a terve!

De hová menjen, ahol biztonságban lehet? Mexikóba? Nem is rossz ötlet. Kitöltötte a kávét két csészébe. Szerencsére nincs szűkében a pénznek. Kellemesen eléldegélhet Mexikóban. És ha Algir komolyan azt hiszi, hogy megkapja a részét, akkor majd meglepődik.

Algir semmi egyebet nem kaphat a bátorságáért, mint egy golyót a hátába.

Egyeseknek lassan telt ez a forró vasárnap, másoknak gyorsan.

Ira úgy érezte, sohasem lesz vége a napnak. Röviddel délelőtt tíz után Mel elment, hogy Joyjal találkozzék. A tengerparti házban szándékoltak tölteni a napot. Mel hívta Irát is, hogy tartson velük, de Ira nem akart.

– Ti szerelmesek szívesebben vagytok egyedül. Nekem meg így is jó – mondta jókedvűen, bár jókedvnek nyomát sem érezte. – Majd elmegyek a Klubba.

Miután Mel elment, Ira felment a szobájába, és leült a nyitott ablak elé. Tizenkét napot kell még itt töltenie. Még mindig nem tudta, hová fog menni. De nem félt a jövőtől. Értette a módját, hogyan álljon meg a lábán, de keservesen sajnálta, hogy meg kell válnia Meltől, a háztól meg a szobájától.

Cigarettára gyújtott, a lábát feltette az ablakpárkányra. Bosszantotta, hogy Edris és Algir megléphet a pénzzel, amelyhez ő segítette őket, de semmit sem tehetett ez ellen anélkül, hogy önmagát bajba ne keverné. Azzal, hogy elmegy, legalább azt megakadályozza, hogy még több pénzhez jussanak. A hátralevő tizenkét nap alatt azonban továbbra is kénytelen ellátni őket kulcslenyomatokkal, és ez nyugtalanította.

Hosszas gondolkozás után végül is eldöntötte, mit fog csinálni, ha Mel és Joy elmegy nászútra. A legokosabb, ha kocsiba ül, kihajt a tengerparti házba, ott átöltözik abba a ruhába, amelyben Paradise Citybe érkezett, sötétre festi a haját, ott hagyja a kocsit, és nekivág gyalog az országútnak, ahol elkaphat egy Miamiba menő Greyhound-buszt. Miamiból majd egy másik busszal továbbutazik Texasba. A félretett pénze bőven elég lesz addig; ha egyszer Texasban lesz, majd csak talál valami munkát.

Lassan telt Algir napja is. A rádió mellett ült, meghallgatta, ahányszor csak híreket mondtak, félt kimenni az utcára, és elátkozta magát, amiért valaha is szóba állt Edrisszel.

Tíz óra körül felhívta a repülőteret, és helyet foglalt a másnap délutáni kubai gépre, összecsomagolt. Aztán, más dolga nem lévén, megint leült a rádió elé, kényszerítette magát, hogy ott is maradjon, és újra meg újra elolvasta az

újságban a tudósítást Norena holttestének a megtalálásáról.

Edris sokkal inkább ura volt az idegeinek. Akkor ment el hazulról, amikor Algir felhívta a repülőteret. Kocsiján a La Coquille étteremhez hajtott, ahol a *maitre d'hôtel* éppen az esti étlapot állította össze. Edris közölte vele, hogy New Yorkba kell utaznia, ahol egy régi barátja haldoklik és látni kívánja. Louis azt mondta, hogy elmehet, ha muszáj, de a távolléte idejére ne számítson fizetésre.

– Semmi vész – mondta Edris, és a legszívesebben arcul köpte volna Louist, de hát megfogadta, hogy a látszatot mindvégig megőrzi. – Érthető. Igyekszem visszajönni, amilyen gyorsan csak tudok, de megtörténhet, hogy tíz nap is beletelik. Sajnálom, Mr. Louis, hogy kénytelen vagyok cserbenhagyni.

A *maitre d'hôtel* irodája előtt trágár mozdulattal beintett a karjával, mielőtt elindult volna a parkolóban álló kocsijához. A repülőtérre hajtott, ahol helyet foglalt a másnap délután induló mexikói járatra.

Már dél volt. Visszahajtott Paradise Citybe, leparkolt a Minivel, és bement a legközelebbi bárba. Rendelt egy dupla whiskyt jéggel meg egy csirkés-sonkás szendvicset. Miközben evett, Bert Hamilton, a *Sun* riportere sétált be a bárba.

– Helló – mondta Hamilton, és letelepedett Edris mellé. – Hogy van az én udvari bolondom?

– Prímán. És uraságod?

– Szarul. – Hamilton whiskyt rendelt, tisztán. – Majdnem egész éjjel talpon voltam a miatt a gyilkosság miatt. Olvasta?

– Persze. – Edris megitta a whiskyjét, és még egyet rendelt. – A maga riportjait mindig elolvasom, Bert. Mi újság?

– Eddig még semmi. Senki sem tudja, ki a lány. Köztünk legyen mondva, nem hiszem, hogy valaha is ki fogják deríteni, de ne mondja, hogy ezt én mondtam. Akárki volt is, nyilván messziről került ide. A zsaruk már végigkérdezték egész Floridát, de ilyen személyleírású lány eltűnését sehonnan sem jelentették. Most aztán nagyobb területre vetik ki a hálót. A lány New Yorkból is jöhetett… vagy akárhonnan.

– Terrell kapitány okos ember – mondta Edris. – Ha valaki, akkor ő ki fogja nyomozni. – Kérdőn nézett Hamiltonra. – Még mindig semmi nyom?

Hamilton, aki nem tudott a szemüvegről, a fejét rázta.

– Semmi… se sebhely, se kezelt fog, se ujjlenyomat, ami segítene, se anyajegy… egyáltalán semmi.

Edris megitta az italát, és lecsúszott a bárszékről. Megkönnyebbült, hirtelen minden gondja elszállt.

– Nekem mennem kell. Viszontlátásra, Bert. – Bólintott, és szökdécselve kisietett a bárból.

Jess Farr számára ólomlábon járt az idő. Egyedül töltötte a napot a tengerpart egy elhagyott részén. Gondosan ügyelt rá, hogy senki meg ne lássa. Biztonságosabb lesz, gondolta, ha senki sem fog emlékezni rá, miután végrehajtotta, amit másnap szándékozott végrehajtani. Nem felejtette el azt sem, amit Ira mondott neki, hogy a zsaruk ilyen öltözékben könnyen begyűjthetik. Márpedig azt el kell kerülnie, ha csak lehet.

Tehát úgy határozott, hogy a tengerparton marad, és a bérelt kocsiban alszik. Ennivalót hozott magával. Úszott,

dohányzott, és nagyon sokat ivott. Utált egyedül lenni. Úgy érezte, sohasem lesz vége a napnak.

A gyilkossági csoport tagjai számára túlságosan gyorsan múlt az idő. A főkapitányság minden elérhető emberét arra állították rá, hogy információkar szerezzen a törött szemüvegről. A laborosok elég sok hasznos felvilágosítással szolgáltak ahhoz képest, hogy milyen kevésből kellett kiindulniuk.

Hét óra negyvenötkor Terrell még az íróasztalánál ült. Beigler és Hess is vele volt. Mindhárman kávéztak és cigarettáztak. Terrell harmadszor olvasta át a labortól kapott jelentést. Megpróbált többet kifacsarni belőle, mint amennyit valójában tartalmazott. A laborosok megállapították a törött szemüveg két lencséjének dioptriáját. Közölték, hogy a szemüveg tulajdonosa akut szemtengelyferdülésben szenvedett, és állandóan viselnie kellett a szemüveget. A jobb szeme sokkal gyengébb volt, mint a bal.

Ebből már el lehetett indulni, és ez reményt keltett Terrell-ben.

Már ki is küldte három emberét, hogy kezdetnek száz mérföldes körzetben járjanak végig minden látszerészműhelyt.

– Ne törődjetek vele, hogy vasárnap van. Tudjátok meg, hol lakik a főnök, és ha megtaláltátok, nyittassátok ki vele az üzemet – mondta Terrell. – Tudni akarom, kinek készültek ezek a lencsék, és még ma akarom tudni!

Jacobyt megbízta, hogy sorra hívja fel a kórházakat és a telefonkönyv szaknévsorában szereplő valamennyi szemorvost.

Három másik ember azt az üzemet próbálta felkutatni, ahol a szemüveg műanyag kerete készült. Ez megint csak nem volt könnyű feladat, hiszen a hétvégére minden üzem bezárt, de Terrell nem hallgatott meg semmiféle ellenvetést.

Aztán a Korall-öbölben talált cipősaroknyom gipszlenyomatáról készült jelentést vette a kezébe. A jelentés rövid volt, de érdekes. A keresett férfi majdnem hat láb magas és 190 font súlyú volt. 10-es méretű cipője majdnem teljesen új. Paradise City egyik elegáns üzletében, a Férfiak Boltjában vásárolták. Egy nyomozó máris úton volt, hogy megkeresse a kiszolgálót, aki ilyen cipőt mostanában eladott.

Terrell letette a jelentést. – Mi lesz a következő lépésed, Fred?

– Azt hiszem, kimegyek a Korall-öbölbe, és megnézem, mit csinálnak a fiúk. Már elég világos van ahhoz, hogy alaposan körül lehessen nézni. Rendben, főnök?

Terrell bólintott, s miután Hess elment, újra megtöltötte kávéval a papírpoharát, és Beiglerhez fordult.

– Azt hittem, lesz valami reagálás a tegnap esti rádióhírekre.

– A szombat este nem jó időpont. Kevesen vannak otthon. De öt perc múlva megint bemondják. Megyek is vissza az íróasztalomhoz – mondta Beigler, és az ajtó felé indult.

Miután elment, Terrell törülközőt és borotvakészletet vett elő a fiókjából, és kiment a mosdóba.

Beigler Lepskit találta a nyomozók szobájában, cigarettázott és bóbiskolt. Jacoby telefonált.

Beigler éppen leült és rágyújtott, amikor Jacoby letette a kagylót, és nagy lendülettel megfordult a forgószékkel.

– Dr. Hunsteinnak két páciense is van, aki a megadott dioptriájú lencsét hordja – mondta. – Az egyik egy huszonhárom éves, a másik egy huszonöt éves lány. Mind a kettő szőke. Mind a kettő helybeli lakos.

– Tudd meg, hogy nem tűntek-e el, és hogy volt-e valaha kék műanyag keretes szemüvegük – mondta Beigler, aztán Lepskire nézett, amikor Jacoby tárcsázni kezdett. – Lehet, hogy a szemüvegnek semmi köze a hullához. Erre nem gondoltál?

– Téged fizetnek azért, hogy gondolkozz, őrmester – mondta Lepski vigyorogva. – Engem csak azért, hogy a lábmunkát végezzem.

Jacoby tíz percig telefonált, és megtudta, hogy egyik lány sem tűnt el, és egyiknek sem volt soha kék műanyag keretes szemüvege.

– Akkor csináld tovább – mondta Beigler, és áthúzta dr. Hunstein nevét.

Megszólalt a telefon. Beigler sóhajtott egyet, és felvette a kagylót. Ezzel kezdetét vette a rádió felhívására megindult és az egész délelőtt folyamán áradó, ellenőrzést igénylő, haszontalan információk özöne. Beigler jegyezte fel őket.

Ebédidőben Terrell evett egy szendvicset, aztán elhatározta, hogy kimegy a Korall-öbölbe, és megnézi, mit csinál Hess. Amikor beszállt a kocsijába, megállapította, hogy a délelőtt villámgyorsan eltelt, és semmivel sem jutottak közelebb a lány kilétének megállapításához, mintha otthon, kényelmes semmittevéssel töltötték volna az időt.

Két teljes órát töltött odakint Hess-szel. A bozótban és környékén minden talpalatnyi földet átvizsgáltak, de semmiféle nyomra nem bukkantak.

– Nehéz eset – dünnyögte Hess, és megtörülte verítékes arcát. – Visszamegyek veled, főnök. Hátha azóta kiderült valami a szemüvegről.

A kapitányságon Beigler. az éppen beérkezett nevek és címek listájával foglalkozott.

– Akár hiszed, akár nem, harminckét olyan tizenöt és huszonöt év közötti lány van, aki olyan dioptriájú szemüveget visel, amilyenről szó van – mondta Terrellnek. – Három közülük itt lakik helyben. Tíz Miamiban. Tizenkettő Jacksonville-ben. Három Tampában, a többi szétszórva a Part mentén. Egyikről sem jelentették, hogy eltűnt volna, de az még nem jelent semmit, Terrell morgott. – Állítsd rá Maxot. Tudja meg, nincs-e köztük a szemüveg gazdája.

Beigler átadta a listát Jacobynak, aki rezignált arckifejezéssel ment a telefonhoz.

– Útban van ide egy pasas, aki esetleg érdekes lehet – folytatta Beigler a beszámolóját. – Azt állítja, hogy látott egy férfit meg egy lányt a Korall-öböl felé tartani egy kocsiban, múlt hó 17-én, reggel 8 óra körül… Vagyis körülbelül hat héttel ezelőtt.

Terrell arca felderült.

– Nagyszerű! Ha megjött, hozd be hozzám. – Látva, hogy Lepski éppen cigarettára akar gyújtani, rászólt: – Te segíts Maxnak, aki azzal a listával bajlódik. Mozgást akarok látni!

Amikor kiment, Lepski felvonta a szemöldökét.

– Kezd izgatott lenni az öreg? – kérdezte.

– Én kezdek izgatott lenni! – csattant fel Beigler. – Mozdulj már! Csinálj valamit!

Lepski leült Jacoby mellé, és maga elé húzott egy telefont. Végigfutott a neveken és címeken, aztán megszólalt: – Te Joe, láttad, hogy a Devon lány is rajta van a listán?

Beigler ránézett, ingerült volt a tekintete.

– Igen. Tudok olvasni. Hát aztán? Tudjuk, hogy nem tűnt el. Akkor mi van?

Lepski elnyomta a cigarettáját, rágyújtott egy másikra, csak aztán felelt: – Az, hogy ő nem visel szemüveget.

– Na és? – csattant fel Beigler. – Csináld a dolgod, Tom, az isten szerelmére! Az a baj veled, hogy jobban szeretsz dumálni, mint dolgozni.

– Azt mondtam, Joe, hogy a Devon lány nem visel szemüveget – ismételte meg Lepski türelmesen. – Négyszer vagy ötször is láttam, amikor kocsit vezetett… *Nem visel szemüveget!*

Beigler rábámult, hirtelen érdeklődés villant a szemében. Felvette az asztalról a laboratóriumi jelentést a lencsékről. Aztán megint Lepskire bámult.

– Lehet, hogy szeretek dumálni – mondta Lepski szárazon –, de marha jó zsaru vagyok. Leesett már a tantusz, Joe?

– Itt az áll, hogy a szemüveg tulajdonosa kénytelen volt állandóan viselni a szemüvegét – mondta Beigler a homlokát ráncolva. – Azt mondod, hogy a dr. Weidmantól kapott nevek közt ott van a Devon lány neve is, de ő nem visel szemüveget?

– Csudára megy neked a gondolkozás, Joe. Csak vigyázz, hogy agyvérzést ne kapj az erőlködéstől.

Beigler felállt az asztalától, és odament Lepskihez. A kezébe vette a névsort, és tanulmányozni kezdte.

– Stimmel. Norena Devon, Graham Kollégium, Miami. – Megdörzsölte az állát. – Tévedés is lehet. Beszélek Weidman-nal.

Visszament a saját asztalához, és felhívta dr. Weidman rendelőjét Miamiban.

Az asszisztensnő, aki felvette a telefont, azt mondta, hogy Weidman doktor elment hazulról, és kilenc óráig nem is jön vissza. Egy kis neheztelés érződött a hangjában, amiért valakinek ilyen szép, verőfényes vasárnap délután jut eszébe keresni az orvost.

– Itt a Paradise City-i rendőrség – mondta Beigler. – A doktor úr egyik pácienséről szeretnék felvilágosítást kérni.

– Sajnálom, de a doktor úr egyik pácienséről sem adhatok telefonon felvilágosítást – mondta az asszisztensnő kimérten. – Szíveskedjék személyesen felkeresni a doktor urat – mondta, és letette a kagylót.

– Ostoba liba! – mondta Beigler, és lecsapta a kagylót. – Hé, Tom, emeld fel a fenekedet, menj át Miamiba, és kerítsd elő Weidman doktort. Nem várhatunk addig, amíg hazamegy. Beszélj vele. Tudod, hogy mit akarunk.

Lepski felugrott. Bármilyen munka csak jobb lehet, mint itt ülni a nyomozók meleg, fülledt szobájában.

– Oké, őrmester, előkerítem – mondta, és elsietett.

Megszólalt a telefon.

Charley, a recepciós őrmester jelentkezett. – Joe, Mr. Harry Tullas van itt. Azt mondja, hogy beszélni akarsz vele.

Tullas volt az, aki telefonált, és azt állította, hogy látott egy lányt meg egy férfit a Korall-öböl felé hajtani.

– Küldd fel, Charlie – mondta Beigler.

Harry Tullas magas, termetes férfi volt, olcsó, de gondosan vasalt öltönyben. Beigler, aki felállt az asztalától és kezet fogott vele, valamiféle kereskedőnek tippelte, és igaza is volt.

– Köszönöm, hogy eljött, Mr. Tullas – mondta. – A főnök szeretne beszélni önnel. Volna szíves velem jönni?

– Készséggel – mondta Tullas. – Remélem, hogy nem hiába veszem igénybe az idejüket.

Beigler bekísérte Tullast Terrell irodájába, és bemutatta.

– Foglaljon helyet, Mr. – Tullas – mondta Terrell, és egy székre mutatott. – Úgy értesültem, hogy segíteni tud nékünk.

– Hallottam ma reggel a rádiófelhívást… és eszembe jutott az a lány. Gondoltam, nem fog ártani, ha felhívom magukat.

– Bár mindenkiben volna ennyi felelősségtudat – mondta Terrell őszintén. – Parancsol kávét?

– Köszönöm, nem élek vele.

Terrell intett, mire Beigler kávét töltött két papírpohárba, Terrellnek és önmagának. Mindketten jobban tudtak dolgozni, ha ott állt egy pohár kávé a kezük ügyében.

– Nos, Mr. Tullas…

– A Mellor-cég képviselője vagyok, kapitány úr – mondta Tullas. – Fűszeráru. Sorra járom a kisebb áruházakat Miamitól Key Westig. Múlt hó 17-én korán indultam útnak. Reggel hét harminckor hagytam el Miamit…

– Egy pillanat, Mr. Tullas – vágott a szavába Terrell. – Menjünk sorjában. Ugye, nincs meg nálunk a címe?

– Miami Street Biscayne 377.

– Köszönöm. És most folytassa.

– Elindultam a 4/A autósztrádán Seacombe felé, ahol fel kellett keresnem néhány üzletet – folytatta Tullas. – Elég nagy volt a forgalom. Egy lehajtott tetejű Buick kabriole haladt előttem. Egy férfi vezette, mellette egy szőke lány ült. A kocsioszlop körülbelül 50 mérföldes óránkénti sebességgel haladt. A pasas váratlanul indexelt, jelezve, hogy jobbra fordul. Elég gyorsan kellett fékeznem, mert nem számítottam rá, hogy jobbra fordul.

– Miért nem? – kérdezte Terrell.

– Minden kocsi Seacombe felé haladt. Az út, amelyikre a pasas befordult, a Korall-öbölhöz vezető földút volt. Hét közben soha senki nem megy a Korall-öbölhöz. Márpedig az az út csakis oda vezet. A Korall-öböl hétvégi kirándulóhely. Én is voltam ott néhányszor vasárnap a gyerekeimmel.

– Hány órakor volt ez?

– Röviddel nyolc óra után. És a két ember nem úgy volt öltözve, mintha strandra készülne. Kicsit furcsának is találtam a dolgot. Aztán mikor meghallottam a rádiófelhívást, gondoltam, telefonálok önöknek.

– Jól tette, hogy telefonált. Szóval befordultak a földútra, és eltűntek a szeme elől.

– Igen, de a férfit később láttam Seacombe-ban.

– A lányról beszéljen. Tudna róla személyleírást adni?

– Tizenhét-tizennyolc évesnek néztem. Fehér blúz volt rajta és kis fekete kalap. Ja, igen… és kék keretes szemüveget viselt.

Terrell és Beigler egymásra nézett.

– Azt mondja, hogy később újra látta a férfit?

– Igen. Befejeztem a látogatásaimat Seacombe-ban, és a buszvégállomás melletti benzinkútnál tankoltam. A pasas a közelemben állt meg. Megismertem a kocsit, és megismertem a pasast is. Kiszállt a kocsiból, és odament a padhoz, amelyen egy lány ült.

– Egy pillanat, Mr. Tullas. És a másik lány?

– Az akkor nem volt vele.

Terrell és Beigler megint egymásra nézett.

– Azt mondja, felszedett egy másik lányt?

– Igen. – Tullas vigyorgott. – Nős ember vagyok, kapitány úr, három gyerekem van, de azt a lányt még én is megnéztem magamnak. Azt hiszem, ugyanezt tette minden férfi a közelben. Ennek szexisebb volt még a kisujja is, mint

sok cicababa egész teste, akinek a képét a magazinokban látja az ember. Szóval a pasas odament a lányhoz, és mondott neki valamit. Aztán a lány is mondott valamit. Akármi is volt, a pasas irtón dühbe jött tőle. Elvörösödött, sarkon fordult, és visszament a kocsijához. Sose láttam még valakit ilyen hirtelen dühbe jönni. Persze hogy érdekelt a pasas, hiszen reggel egy lánnyal láttam befordulni a földútra, most meg itt volt egy másikkal. Szóval, mint már mondtam, nagyon dühös lett, és egy pillanatig azt hittem, hogy a szépség kiadta az útját, de nem, mert az felállt a padról, a pasas után ment, és beült a kocsiba. Elhajtottak Paradise City felé. Többet nem láttam őket.

– Megjegyezte a kocsi rendszámát?

– Nem én. A kocsi nem érdekelt. Egy Buick kabriole volt. Ez minden, amit mondani tudok róla.

– A színe?

– Kombinált. Piros és kék.

– Új kocsi volt?

– Kábé egyéves.

– És a férfi? Le tudná írni?

– Hogyne. Ügyvédnek látszott. Legalábbis én annak néztem, vagy esetleg banktisztviselőnek. Kábé hat láb magas, széles vállú, a súlya, gondolom, úgy kétszáz font lehet. Jóképű, szőke, napbarnított. Rövidre nyírt bajsza van. Barna szalmakalapot és őzbarna öltönyt viselt, rettentően divatos volt.

Beigler hirtelen előrehajolt. Valami motoszkált az emlékezetében.

– Mr. Tullas, hány éves lehet a pasas?

– Úgy harmincnyolc… negyven.

– Mást nem vett észre az arcán, valami különöset?

Tullas a homlokát ráncolta.

– Nem tudom, mit ért azon, hogy különös… gödrös álla van, attól olyan jóképű… hogy is mondjam… olyan, mint egy filmsztár.

Beigler felkapta a telefont. Terrell kíváncsian nézett rá.

– Max? – szólt bele a kagylóba Beigler. – Hozd be nekem Phil Algir fényképét, amit a New York-i rendőrség küldött át… Tudod… az a szélhámos.

– Algir? – kérdezte Terrell, és felvonta bozontos szemöldökét.

Beigler letette a kagylót.

– Lehet, hogy tévedek, de a leírás ráillik. Mire kiadták ellene a letartóztatási parancsot, meglépett New Yorkból. Nincs kizárva, hogy ő az.

– Míg a fényképre várunk… tudna személyleírást adni arról a második lányról? – kérdezte Tullastól Terrell.

– De mennyire hogy tudok! Akkor láttam először, amikor leparkoltam, hogy bemenjek egyik ügyfelemhez. A miami reptéri buszról szállt le, egy padhoz sétált, és leült. Azért figyeltem fel rá, mert nagyon izgalmasan riszálta a fenekét. – Tullas elvigyorodott. – De volt is neki mit riszálni, nekem elhiheti, kapitány úr! Monroe óta nem láttam ilyet.

– Hány éves lehet?

– Úgy tizennyolc… tizenkilenc. Körülbelül öt-hat láb magas, jó alakú. Sötétzöld antilop dzsekit és szűk, fekete nadrágot viselt. A haját fehér sállal kötötte le.

– A reptéri buszról szállt le?

– Igen. És amikor kijöttem az ügyfelemtől, még mindig ott ült a padon. Aztán megjelent a pasas…

Jacoby lépett be, letett egy dossziét az asztalra, és kiment.

Beigler kivett a dossziéból egy rendőrségi fényképet, és Tullas elé tette.

– Ő volt az? – kérdezte.

Tullas a képre bámult, aztán bólintott.

– Igen… ő!

Miután Tullas elment, Terrell azt mondta: – Úgy látszik, itt a várt fordulat. Vesd magad Algir után, Joe, Lehet, hogy még itt van, bár nem tartom valószínűnek. És küldd be Hesst.

Hess pár perc múlva belépett Terrell irodájába. A kapitány röviden elmondta neki, amit Tullastól hallottak.

– Nem tudom, ki a lány, akit Algir felszedett, de kerítsd elő. Lehet, hogy általa eljutunk Algírhoz. A reptéri buszról szállt le, röviddel reggel negyed kilenc után. Biztosan a New York-i járattal érkezett. Nézz utána, Fred.

Hess belépett a Miami Repülőtér Forgalmi Irodájába. Egy lány abbahagyta a gépelést, ós kérdőn nézett rá.

– Paradise City Rendőrség – mondta Hess, és megvillantotta a jelvényét. A lány gyorsan felállt, és a helyiséget kettéosztó pulthoz lépett. Hess meg folytatta: – A múlt hó tizenhetedikén, reggel hét harminckor érkezett New York-i gép utaslistáját szeretném látni.

– Kérem, uram. Semmi akadálya.

A lány elment a listáért, Hess meg leült egy padra, és várt. Amikor eljött Terrelltől, az éppen a New York-i rendőrséggel beszélt telefonon. Általános hajtóvadászatot szerveztek Algir ellen. Hess csak azt nem értette, miután elolvasta Algir priuszát, hogyan lett ebből az emberből gyilkos. Hosszú bűnlajstromában nyoma sem volt erőszaknak. Csöndesen, elegánsan, simán dolgozott. Nem volt szüksége erőszakra.

A lány visszajött az utaslistával.

– Megtarthatja, uram – mondta, mikor átadta Hessnek.

Hess végignézte a bárminőkét nevet. Az egyik név láttán megmerevedett, és összeráncolta a homlokát.

Ira Marsh.

Ez átkozottul furcsa, gondolta. Marsh? Véletlen volna? Muriel Marsh… Ira Marsh… Rokonok vajon?

– Van valami adatuk erről a nőről… Ira Marshról? – kérdezte a lánytól, aki érdeklődéssel figyelte őt.

– Megvan a jegyének a másolata, ha azzal segíthetek.

– Igen… mutassa.

A lány egy iratszekrényhez lépett, és kisvártatva átadta Hessnek a jegymásolatot. Hess ebből megtudta, hogy Ira Marsh egyedül utazott, és hogy New Yorkban, az East Battery Street 579. alatt lakik.

– Köszönöm – mondta Hess, elhagyta az irodát, és a repülőtér rendőrségi kirendeltségére ment.

Másfél óra múlva ismét a kapitányságon volt, és jelentést tett Terrellnek.

– A lányt, akit Tullas a seacombe-i buszvégállomásnál látott, Ira Marshnak hívják – mondta, miközben kávét töltött magának. – A kollégák a repülőtéri kirendeltségen emlékeztek rá. Úgy látszik, sok férfira tett mély benyomást. Ira Marsh a New York-i járattal érkezett. A repülőtérről busszal ment Seacombe-ba. A kérdés: ki ez az Ira Marsh? A címe megvan. Mi volna, ha megkérnénk New Yorkot, hogy próbáljanak minél többet megtudni róla?

– Kérd meg – mondta Terrell –, méghozzá gyorsan. Tudd meg, nem rokona-e véletlenül Devon feleségének. Lehet, hogy a temetésre jött ide, de mi köze van Algírhoz?

Alig ment el Hess, belépett Beigler és Lepski.

– Tom rájött valamire, ami fontos lehet, főnök – mondta Beigler. – Norena Devon neve is szerepel azoké között, akik azt a bizonyos dioptriájú szemüveget viselik. Lepski az

utóbbi hetekben négyszer vagy ötször is látta őt, kocsit vezetett, de, nem viselt szemüveget. Elküldtem Tomot, hogy beszéljen dr. Weidmannal, aki a szemüveget felírta. A többit mondd el te, Tom.

– Nos, beszéltem a pacákkal – mondta Lepski. – Nincs tévedés. Norena Devon akut szemtengelyferdülésben szenved. A jobb szeme rosszabb, mint a bal. Megmutattam a dokinak a lencsét, és azt mondta, hogy ő írta fel. Megadta, a szemüveget elkészítő optikus címét is, de a pasas elment valahová víkendezni. Kedden reggel jön vissza.

Terrell a tarkóját dörzsölgette, és a homlokát ráncolva nézett Lepskire.

– Nem értek valamit. Miért pazarolod az idődet erre, amikor tudjuk, hogy miss Devon nem tűnt el.

Lepski egyik lábáról a másikra állt.

– Mert furcsának találom. Miss Devon nem visel szemüveget.

– Úgy érted, hogy soha?

– Azt nem merném állítani, de a doki szerint az orráig sem lát, ha nincs mindig rajta.

– Nem tudod, hogy a lányok nem szívesen viselnek szemüveget? – kérdezte Terrell türelmetlenül. – Ő is inkább úgy járkál, hogy az orráig sem lát. A lányok már ilyenek.

– Kocsit is szemüveg nélkül vezet.

– Jó, jó, majd beszélek az apjával, ha lesz egy kis időm. De most már, az isten szerelmére, Tom, foglalkozzunk végre olyasmivel is, ami fontos. – Az órájára nézett. – Kilenc óra elmúlt, elmulasztottuk a rádióhíreket. A holnap reggeli hét harmincas hírekben mondasd be Algir személyleírását. És fogd a fényképét, és járd sorra a szállodákat, hátha itt van még valahol a városban. Indíts!

Lepski fogta a fényképet, váltott egy pillantást Beiglerrel, és kiment.

Terrell Beiglerhez fordult. – Te pedig, Joe ne küldözgess ki embereket fölösleges megbízásokkal, amikor mindenkire szükségünk van, hogy Algirt előkerítsük. Igazán több eszed is lehetne, mint hogy Mel Devon lányával foglalkozz.

– Igenis, főnök – mondta Beigler elszontyolodva. – Csak furcsának találtam, hogy…

– Jó, a többit majd levélben! – csattant fel Terrell. – Hívd fel a törpét, Edrist, és tudd meg, hogy Muriel Devon tett-e neki valaha is említést erről az Ira Marsh nevű lányról?

– Ilyenkor a törpe az étteremben van.

– Akkor ott hívd fel.

Beigler visszament az íróasztalához. Hess éppen a helyére tette a telefonkagylót.

– Kiküldenek valakit az East Battery Streetre, aztán majd visszahívnak minket – mondta, ásított, felállt, és nyújtózkodott. – Úgy látszik, ma is hajnalig fogunk itt ülni.

Beigler dünnyögött valamit. Felhívta a La Coquille éttermet. Rövid várakozás után Louis, a *maître d'hôtel* vette fel i a kagylót.

– Rendőrség. Edrisszel szeretnék beszélni – mondta Beigler.

– Nincs itt.

– Hát hol van?

– New Yorkban. És csak tíz nap múlva jön vissza. Egy haldokló barátját ment meglátogatni.

– Na, legalább egy barátja van – mondta Beigler, és letette a kagylót.

– Tudod – mondta Hess –, engem az piszkál, hogy Algírból miért lett gyilkos. Szélhámosok ritkán szoktak

gyilkolni. Mi volt az indítéka? Valami nagyon nagy dolognak kellett lennie.

Beigler eléje tolta a telefont.

– Ezen törd csak te a fejed – mondta. – Nekem megvan a magam baja. – Felhívta a General Motors éjszakai szervizét. Amikor felvették a kagylót, azt mondta: – Itt a Paradise City-i rendőrség. Egy lehajtható tetejű Buick kabriolét keresek. Kombinált színű: kék és piros, valószínűleg tavalyi modell. Mit tud mondani nekem?

– Pillanatnyilag három is áll belőle itt a garázsban – felelte a férfi, aki felvette a kagylót.

– A tulajdonosa hat láb magas, erős testalkatú, kék szemű, szőke, és nagyon elegánsan öltözik.

– Persze! Ismerem, Mr. Harry Chambers. Látogatóban van a városban.

– Az ő kocsija nincs éppen maguknál? – kérdezte Beigler, aki már csak a szék peremén ült.

– Nincs. A kocsi múlt héten volt itt. Azóta nem láttuk Mr. Chamberst.

– Nem tartozik maguknak?

– Nem tudom. De megnézem. Tessék tartani a vonalat.

Beigler hátracsúszott a széken, és Hessre kacsintott.

– Elsőre megtaláltam. Ki meri mondani, hogy nem vagyok mesterdetektív?

– Mázlid van – mondta Hess fanyarul.

A férfi visszajött a telefonhoz.

– Nem tartozik. Kilencedikén mindent kifizetett. A könyvelőnknek az volt a benyomása, hogy elutazni készül.

– A címét tudja?

– A Regentben lakott.

– Nem emlékszik véletlenül, nem gödrös álla van ennek a Mr. Chambersnek?

– De igen. Akkora a gödör, hogy egy kugligolyó beleférne.

– Kösz – mondta Beigler, és boldogan mosolyogva tette le a kagylót. – A Regentben lakik vagy lakott, szegény Tom meg térdig lejárja a lábát, hogy megtalálja.

Hess a telefonért nyúlt. Felhívta a rádiósokat, és megkérte őket, hogy sürgősen lépjenek kapcsolatba Lepskivel, és irányítsák a Regent Hotelba.

Lepski a sétányon hajtott végig, amikor megkapta az üzenetet. Nyomban befordult egy mellékutcába, és elindult a Regent Hotel felé.

Tíz perc múlva felhívta Terrellt.

– Algir kilencedikén kiköltözött a Regentből, nem hagyta meg, hogy hová távozik. Úgy látszik, elutazott a városból.

– Lehet, hogy csak a pénze fogyott el. Nézz utána az olcsóbb helyeken – mondta Terrell. – Hátha itt van még Paradise Cityben.

– Igenis, uram – mondta Lepski, letette a kagylót, és nyögött egy keserveset.

KILENCEDIK FEJEZET

Ragyás Edris kilépett a konyhájából, kezében egy kancsó kávéval, amelyet letett az asztalra. Rosszul aludt, és ingerült volt. Fél éjszaka ébren feküdt a sötétben, és bizonytalanná vált jövőjéről elmélkedett. Irtózott a gondolattól, hogy el kell hagynia a lakását, mégpedig azért, mert Algir felelőtlen, megbízhatatlan gazember. Miközben kávét töltött két csészébe, Algírra pillantott, s szeméből szinte leplezetlenül sütött a gyűlölet.

Algir a fotelban ült, és cigarettázott, ő is rosszul aludt, sötét karikák voltak a szeme alatt. Folyton az órára nézett, türelmetlenül várta a hét harmincnégyes híreket a rádióban.

– Még nem hozták meg az újságot? – kérdezte, mikor a kávéjáért nyúlt.

– Nem! – Edris a bárszekrényhez ment, és jókora adag brandyt töltött a kávéjába.

– Én is kérek – mondta Algir.

Edris odaadta neki az üveget, Algir töltött magának, és megint az órára nézett. Hét óra huszonhét perc volt. Megállt volna az óra? Ellenőrizte az időt a karóráján, és türelmetlenül dörmögött.

– Ne légy már úgy berezelve – „mondta Edris ingerülten. – Hidd el, hogy nincs baj. Hamilton azt mondta, a zsaruk nem találtak semmi nyomot, amin elindulhatnának. Szerinte sohasem fog kiderülni, ki a lány.

– Mit ért hozzá az a seggfej? – Algir kortyolt a kávéjából, aztán előrehajolt, és bekapcsolta a rádiót.

A két férfi türelmetlenül várta ki egy szving szám végét és még türelmetlenebbül a politikai híreket. Aztán

dermedten hallgatták, mikor a bemondó így folytatta: – Új fejlemény van a Korall-öbölben történt gyilkosság ügyében. A rendőrség keresi Phillip Algir, *alias* Harry Chamberst – utolsó ismert lakhelye: Paradise City, Regent Hotel –, aki feltehetőleg a segítségükre tudna lenni a nyomozásban. Algir személyleírása a következő: hat láb magas, 190 font súlyú, széles vállú, szőke, keskeny bajusza van, kék szeme és erősen gödrös álla. Amikor utoljára látták, őzbarna öltönyt és csokoládébarna szalmakalapot viselt piros szalaggal. Kék-piros színű Buick kabrioléja van, a kocsi rendszáma NY 4599. Aki bármilyen felvilágosítással tud szolgálni a keresett személy tartózkodási helyéről, kérjük, haladéktalanul hívja fel a Paradise 0010-es számon a rendőrkapitányságot.

A két férfi bénultan ült körülbelül harminc másodpercig, miközben tánczene töltötte meg a köztük ásító csendet. Aztán Algir hirtelen feléledt. Káromkodva Edrishez vágta a kávéscsészéjét. A csésze szilánkokra tört Edris mellén, a kávé az arcába loccsant.

– Te hülye állat! – üvöltötte Algir, és talpra ugrott. – Ezért megöllek! Te átkozott! Kitekerem azt a rohadt nyakadat!

Edris lecsúszott a heverőről, amikor Algir rárohant. Fürgén, mint a gyík, kikerülte Algir fojtogatásra görbült ujjait, berohant a hálószobájába, bevágta maga mögött az ajtót, és kulcsra zárta.

Algir káromkodva vetette neki a vállát az ajtónak. Az recsegett-ropogott, de nem engedett. Algir hátralépett, lihegett, dühösen az ajtóra meredt, mindkét keze ökölbe szorult, majd elernyedt. Hirtelen teljes egészében felfogta a rádióhír jelentőségét, és majdnem hányni kezdett. Leült, nyelte az epét, jeges veríték lepte el a testét, az arcát, vacogott a foga.

Mivel Edris tudta, hogy Algir megöli, ha a keze közé keríti, a félelemtől eszét vesztve rohant a hálószobában a fiókos szekrényhez, kirántotta a legalsó fiókot, és lázasan keresni kezdte a 25-ös automata pisztolyt, amelyet ott tartott. Nem találta. Miután mindent kidobált a fiókból, meggyőződött róla, hogy a fegyver nincs ott. Biztosan Algir vitte el, gondolta. Senki más nem vihette el, csak Algir. Reszketni kezdett a lába, gyorsan leült az ágyra, és úgy bámult az ajtóra, mint rémült madár a kígyóra.

Húsz percbe is beletelt, mire Algir – miután megivott fél üveg brandyt – lassan visszanyerte önuralmát.

Egyelőre még nem fogták el, mondta magának. Nagy bajban van, de még kivághatja magát belőle, ha használja az eszét. A zsaruk nyilván figyelik a repülőteret és a vasútállomást. És lesik a kocsiját az országutakon. A havannai repülőút ugrott. Még ha nem figyelnék is az utakat, akkor se merné használni a Buickot, amely pillanatnyilag biztonságosan rejtve van a kíváncsi tekintetek elől Edris garázsában.

Az az átkozott törpe juttatta ekkora slamasztikába, hát most szabadítsa is ki belőle!

Felállt a fotelból, és a hálószoba ajtajához ment.

– Rendben van, Ragyás – mondta. – Gyere ki. Nem nyúlok hozzád. De meg kell beszélnünk a dolgot. Gyere ki!

– Nem megyek – felelte Edris. Éppen száraz inget vett föl. – Nem bízom benned.

– Ne hülyülj! Kár az időért. Mind a ketten benne vagyunk a szarban. Meg kell beszélnünk a dolgot.

Edris habozott. Algir hangja már nem volt dühös. Tudta, hogy Algir éppoly gyorsan meg szokott nyugodni, mint ahogy begerjed, mégis szerette volna, ha nála van a pisztoly. Másik öltönybe bújt, aztán amikor Algir újra kiabálni

kezdett, hogy jöjjön ki, megfordította a kulcsot a zárban, és óvatosan kinyitotta az ajtót.

Algir a szoba közepén állt. A jobb kezében, földre szegezett csővel, ott volt Edris pisztolya.

Edris megállt. Az arca eltorzult, ahogy a pisztolyra nézett.

– Be vagy rezelve, mi, te vakarcs? – vicsorgott Algir. – Ne félj, nem bántalak.

– Add ide azt a pisztolyt! Az enyém! – mondta Edris, és belépett a nappaliba.

– Jobb, ha nálam van – mondta Algir, és zsebre vágta a pisztolyt. – Ülj le. Beszélnünk kell.

Edris leült, agya lázasam dolgozott. Hogyan juthattak a zsaruk Algir nyomára? – tette fel magának a kérdést. Tudta, hogy ha Algirt elkapnák, köpne. Lelkifurdalás nélkül bemártaná őt, ebben biztos volt. Csak egyetlen dolgot tehet: kivárja az óvatlan pillanatot, és megöli Algirt, még mielőtt a rendőrök elkapnák.

– Mind a ketten szarban vagyunk, Ragyás – mondta Algir. – Úgy látszik, a zsaruk nem tudnak rólad, különben már régen itt volnának. Úgy látszik, Iráról sem tudnak még. Már kikiabálták volna, ha tudnák, hogy nem azonos Norenával. Ide figyelj, még mindig van némi esélyünk, hogy megússzuk ezt a balhét. A te Miniddel megléphetnénk. Ha sikerül eljutnunk Miamiba, ott ismerek egy pasast, aki hajlandó lesz minket rejtegetni, amíg elül a vihar. Vannak kapcsolatai, és azt is el tudja intézni, hogy felvegyenek minket egy Kubába induló hajóra, de persze pénzbe fog kerülni. Nem olcsó a pasas. Mielőtt elindulunk: össze kell kaparnunk minden dollárt, amit csak tudunk. Vagyis nincs mese, meg kell próbálnunk megszerezni a Garland-pénzt.

Edris rámeredt. Tudta, hogy Algírnak igaza van, minél több pénzt össze kell kaparniuk, csakhogy nem a bankból! Az őrültség lenne!

– A bankba nem mehetsz, te seggfej – mordult rá. – Azonnal kiszúrnának!

– Ki mondta, hogy én megyek? Amíg el nem indulunk, nem mozdulok innen – felelte Algir. A telefonra mutatott. – Hívd fel Irát. Mondd meg neki, hogy félóra múlva várod a presszóban, a bankkal szemben. Tegnap azt mondtad, ha én kiszállok, majd kihozza ő a pénzt. Hát most ezt kell tennie! Nem érdekel, hogyan veszed rá, de rá kell venned! Mondd azt neki, hogy mihelyt kinyitották a páncéltermet, és magához vette a pénzt, mondja az őröknek azt, hogy rosszul érzi magát, és haza kell mennie. Te meg addig a presszóban várod. Rajta, hívd fel, máris!

Edris habozott.

Algir káromkodva előhúzta zsebéből a pisztolyt, és Edrisre szegezte.

– Ha nem hívod fel, megöllek! Hívd fel, te rohadék!

Edris lassan a telefonhoz ment. Megnézte a könyvben a számot, aztán tárcsázott. Egy női hang jelentkezett. – Itt Mr. Devon lakása.

– Miss Devonnal szeretnék beszélni – mondta Edris.

A nő azt mondta, hogy várjon. Rövid szünet után a telefonhoz jött Ira.

– Itt a Ragyás – mondta Edris. – Félóra múlva várlak a bankkal szemközti presszóban.

– Miért? – kérdezte Ira egy kis ijedséggel a hangjában.

– Ne törődj vele… Tedd, amit mondok, különben megbánod! – mondta Edris, és letette a kagylót.

Algir felállt. Még mindig Edrisre szegezte a pisztolyt.

– Add ide a részedet a Wanassee-szajréból, Ragyás. A huszonötezret. De gyorsan! Ami biztos, az biztos. Nem fogsz itt hagyni, és világgá menni a Garland-pénzzel. Add ide!

Algir fenyegető tekintete láttán Edris nem is vitatkozott. Az íróasztalához ment, kihúzta az egyik fiókot, előkotort a mélyéből egy vastag, lezárt borítékot, és odadobta Algírnak.

Algir felszakította a borítékot, elégedetten látta, hogy benne van a Wanassee-szajré Edrisre eső része, aztán zsebre vágta.

– Visszakapod, Ragyás. De most indíts! Rohan az idő.

Szívében gyilkos indulattal és dühtől eltorzult arccal sietett ki Edris a lakásból, és becsapta maga mögött az ajtót.

Joe Beigler az íróasztalánál ült, az arca kicsit nyúzott volt, a szeme kicsit karikás. Már nyolc órája ült megszakítás nélkül az asztalánál az Algírral és a Korall-öbölben történt gyilkossággal kapcsolatos, szüntelenül özönlő bejelentésekkel, telefonhívásokkal és rádióüzenetekkel küszködve.

Minden ráérő nyomozó a várost járta, hogy ellenőrizze az információk tömegét, amelyeket Beigler folyamatosan továbbított hozzájuk. A nyomozók szobájában egyedül Beigler tartózkodott, aki nagyon szerette volna, ha valakinek akad egy kis ideje, és hoz neki kávét. Megszólalt a telefon, egy órán belül tizenkettedszer. Beigler morogva nyúlt a kagyló után.

– Te vagy az, Joe? Itt Aldwick, a Floridai Letéti Bank biztonsági őre.

– Helló, Jim, mi újság?

– Ismerjük azt az Algir nevű pofát. Bérelt egy széfet, és mindennap itt jár nálunk.

– Igazán? – Beigler érdeklődése feltámadt. – Miért bérelt széfet?

– Mert nagyban zsugázik… legalábbis azt mondja. Lowson Forester néven szerepel, de a személyleírás ráillik, és felismertem az újságban közölt fényképről is. Biztos, hogy ő Algir.

– Ide figyelj, Jim, odaküldök valakit, mihelyt lesz egy szabad emberem. Talán van valami a széfjében, amit jó volna látni.

– Az nem megy. Az ő kulcsa nélkül nem tudjuk kinyitni a széfet.

– De fel tudjátok törni.

– Arra csak Mr. Devon adhat engedélyt.

– Rendben van, mihelyt tudok, odaküldök egy embert, de ha Algir hamarabb jelentkezne, foglalkoznál vele?

– Ezer örömmel. Bízd csak rám. Viszlát, Joe, és ne dolgozd agyon magad. – Aldwick letette a kagylót.

Beigler néhány szót firkantott egy cédulára, amelyet aztán felszúrt egy szegre. Újra megszólalt a telefon, és Beigler a fejét csóválva felvette a kagylót.

Ira belépett a presszóba, és egy pillanatra megállt, hogy a ragyogó reggeli napsütés után hozzászoktassa a szemét a félhomályhoz. Meglátta a helyiség túlsó végében levő egyik asztaltól feléje integető Edrist. Kelletlenül odament, és leült melléje.

Edris feszült kifejezéséből és sápadt arcából azonnal tudta, hogy valami nagy baj van, és borzongás futott végig a hátán. Egyikük sem szólt egy szót sem, amíg a pincér fel nem vette Ira rendelését. Egy kávét kért.

Szerencse, gondolta magában Ira, hogy Mel nem jött le reggelizni, amíg ő otthon volt. Bizonyára megkérdezte volna,

hová megy ilyen korán. Mrs. Sterlingnek azt mondta Ira, hogy korán kell találkoznia valakivel, nem tudja megvárni a reggelit. Most, hogy már itt volt, el nem tudta képzelni, mit akarhat tőle Edris, de amint ránézett, és meglátta ideges tekintetét és verítéktől gyöngyöző alacsony homlokát, megijedt.

Edris nem vesztegette az időt.

– Láttad a reggeli lapokat? – rontott neki a kérdéssel.

Ira a fejét rázta.

– Phil bajban van. A zsaruk keresik. Kevés az időnk, bébi, úgyhogy jól figyelj ide. Kihozod a Garlandék pénzét. – Odacsúsztatta a lánynak az Algir által készített kulcsot.

– Jaj, nem! – mondta Ira, és ösztönösen elhúzódott a kulcstól.

– Pofa be! Phil nem mehet érte. Ki sem dughatja az orrát a házból. Neked kell kihoznod.

– Nem lehet! Túl veszélyes.

Edris rávicsorgott. Olyan volt, mint egy sarokba szorított vadállat.

– Ne tépd a szád, felesleges. – A farzsebéből előhúzta a *Paradise City Sun* reggeli számát. – Ezt nézd meg.

Ira rámeredt a címlapon Algir fotójára és a nagybetűs címekre. Egyre növekvő rémülettel olvasta, hogy a rendőrség keresi Algirt, mert ki akarja hallgatni a Korall-öbölben talált ismeretlen lány meggyilkolása ügyében.

Gyilkosság! Algir!

Ostobán bámult Edrisre.

– Nem értem. Algir csak nem…

– Ideje, hogy megértsd – mondta Edris sziszegő hangon suttogva. – Link duma volt, amikor azt mondtam neked, hogy Norena vízbe fúlt. Mivel az utunkban volt, Phil elhozta az iskolából, mielőtt téged felszedett volna, és kitekerte a

nyakát. De a hülye állat nem temette elég mélyre, így aztán megtalálták, ami maradt belőle.

Ira attól félt, hogy elájul. Mindkét kezével megragadta az asztal peremét, és igyekezett összeszedni magát. Érezte, hogy kiszalad a vér az arcából.

– Szóval Algir nyomára jutottak, és most keresik – folytatta Edris, és a lányt figyelte. – Pénzre van szüksége, hogy sürgősen megléphessen. És ezt a pénzt te fogod megszerezni neki, Vagy mindannyian benne leszünk a lekvárban. Érted? Ha Algirt elkapják, úgy befúj minket a zsaruknak, mint a pinty, és akikor mind a kettőnknek befellegzett.

– Nem csinálom meg! – mondta Ira rekedten. – Nekem semmi közöm az egészhez. Én nem tudtam, hogy…

– Pofa be! Dehogynem csinálod! – mondta Edris acsarkodva. – Azt hiszed, a zsaruk beveszik, hogy nem tudtad, hogy Algir azért nyírta ki a lányt, hogy te átvehesd a helyét? Algir gyilkolt, bébi, és ellened bűnrészesség miatt fognak vádat emelni! Életfogytiglanit kapsz. Phil meg én megyünk a gázkamrába, te meg egy másfajta kamrában fogod eltölteni az életed hátralevő részét, egy rácsos kamrában. Részemről akkor már inkább a gáz.

Ira megborzongott.

– Vedd elő a jobbik eszedet. Megszerzed nekünk a pénzt, és ezzel kinn vagy a pácból – mondta Edris. – A zsaruk a büdös életben nem fognak rájönni, ki a halott lány, ha Algirt nem kapják el. Én elmegyek innen, de te maradhatsz. Te vagy az, aki itt tejben-vajban fürdik. Megtarthatod az otthonod és a szabadságod, ha Phil meg én megkapjuk a pénzt. Hát nem érted? Ez számodra a nagy lehetőség, csak meg kell fizetned érte. – Edris az órájára nézett. Nyolc óra

ötven perc volt. – Na, mi lesz, bébi? Mondd már, hogy megcsinálod!

Ira hosszú másodpercekig mozdulatlanul ült. Bármit megtenne, hogy megszabaduljon ettől a két vadállattól, mondta magának.

Végül is bólintott.

– Megpróbálom – mondta, de nem nézett a férfira.

– Megteszel te annál többet is. Jól figyelj ide: amint kinyitják a páncéltermet, kiveszed a pénzt. Dugd a bugyidba. Aztán jelentsd be annak, akinek be kell jelentened, hogy rosszul érzed magad, mert biztosan elrontottad valamivel a gyomrod. Kérd meg, hogy engedjenek haza. Én itt várlak. Ideadod nekem a pénzt, hazamész, és kint vagy a slamasztikából. Phil meg én tizenegykor már nem leszünk Paradise Cityben. Megértettél mindent?

Ira kezdett magához térni, ijedelme lassan alábbhagyott. Most aztán minden vagy semmi, mondta magának. Ha ettől a két szörnyetegtől megszabadul, talán tovább folytathatja új életét, amelyet annyira megszeretett.

– Megcsinálom – mondta elfúlt hangon. – Megszerzem a pénzt. – Felállt.

Edris felnézett rá.

– Itt várlak, bébi. Ne felejtsd el, ha hibázol, mindhármunknak befellegzett. El ne felejtsd.

Ira bizonytalan léptekkel hagyta el a presszót, és vágott át az úttesten a bankhoz. Rosszul volt a félelemtől. Csak most kezdte igazán felfogni, hogy Algir meggyilkolta Mel lányát. Tudta, hogyha Mel erre valaha is rájön, nem fogja elhinni, hogy neki semmi része nem volt a gyilkosságban. Meg kell szereznie a pénzt, hogy Algírtól és Edristől megszabaduljon. Ha elkapnák őket!… Megborzongott a

gondolatra, hogy magyarázkodnia kell Mel és a rendőrség előtt, hogy meggyőzze őket: nem tudott a gyilkosságról. Edrisnek igaza van… nem hinnék el neki.

Gyötrelmes lassúsággal telt a következő óra. Ott ült az íróasztalánál a letéti osztályon, céltalanul lapozgatott a papírok között, és igyekezett nem gondolni rá, hogy mit fog csinálni. Az egyik kolléganője megállt előtte, és megkérdezte, nincs-e valami baja.

– Borzalmasan nézel ki, Norena. Nem volna jobb, ha hazamennél?

– Semmi bajom – mondta Ira kurtán. – Ne csinálj felhajtást.

A lány még egyszer ránézett, aztán vállat vont, és továbbment.

Amikor az óra mutatói végre kilenc óra negyvenötöt mutattak, Ira felállt az asztalától, és a nagy előcsarnokon át a páncélterem felé indult. Meglepődve látta, hogy Aldwick nincs a helyén. A másik őr éppen a rács zárját nyitotta.

– Aldwick hol van? – kérdezte Ira, és egy pillanatra megállt, amíg az őr széttolta a rácsot.

– Dolga van – mondta az röviden, és átadta Irának a banknál levő kulcsot.

Ira lesietett a lépcsőn, és felkattintotta a páncélterem világításának kapcsolóit. Amikor az íróasztalához ért, egy pillanatra megállt és hallgatózott. A szíve kalapált, a szája iszonyúan kiszáradt. Mivel a nagy előcsarnokból beszélgetések és lépések halk zaján kívül mást nem hallott, végigsietett a Garlandék széfjéhez vezető folyosón.

Kivette zsebéből az Edristől kapott kulcsot, bedugta az első zárba, és elfordította. Aztán a másik kulccsal kinyitotta a második zárat. Hátranézett a válla fölött, s mivel senkit sem látott a hosszú folyosón, kinyitotta a széf ajtaját,

kivette belőle a vastag borítékot, amelyet ő maga helyezett el ott csak néhány nappal előbb, aztán becsukta és a kulcsokkal be is zárta az ajtóit.

Felhúzta a szoknyáját, a borítékot becsúsztatta a bugyijába, a gyomrához simította, és rögzítette a bugyi gumijával, aztán leeresztette a szoknyáját.

Visszasietett az íróasztalához, az arca falfehér volt, a keze remegett. A banknál levő kulcsot az asztal fiókjába tette, a fiókot bezárta. Abban a pillanatban jött le Aldwick, az őr a lépcsőn.

– Jó reggelt, Miss Devon – mondta, és élesen nézett rá. – Mr. Devon kéreti. Most azonnal. – Jobban megnézte a lányt. – Valami baj van, kisasszony?

– Semmi különös. Csak éppen… nem nagyon jól érzem magam. Apám hívat?

– Igen, kisasszony.

– A bank kulcsa ebben a fiókban van. A fiók kulcsát a zárban hagyom – mondta, bólintott, és felsietett a lépcsőn az előcsarnokba. Egyenesen Mel szobájához ment, kopogott, és benyitott. Hirtelen megtorpant, mert meglátta, hogy Mel nincs egyedül. Tom Lepski másodosztályú nyomozó állt a szobában, az ablak mellett, és a lányra nézett. Ira azonnal tudta, hogy az idegen férfi nyomozó, és nagy akaraterejébe került, hogy beljebb menjen a szobába.

– Te… hívattál, apa?

– Igen – mondta Mel, és felállt. – Bemutatom Lepski nyomozó urat a főkapitányságról. – Látva a lány sápadt, rémült arcát, mosolyogva folytatta. – Aggodalomra semmi ok, drágám. A felügyelő úrnak az a véleménye, hogy a segítségére lehetsz… csak néhány kérdést akar feltenni.

Lepski kicsit zavarban volt. A lány nyilvánvalóan fél, de miért fél? Betegnek látszik… mintha bármelyik pillanatban elájulhatná. Miért?

– Üljön le, Miss Devon – mondta, és igyekezett lágyabbra fogni szokott kemény zsaruhangját. – Nem tartom fel sokáig.

Ez hát az a lány, gondolta Lepski, akinek állandóan szemüveget kell viselnie, és mégsem visel, még a bankban sem!

Ira leült a Mel íróasztala mellett álló, egyenes hátú székre. Remegő kezét a térde közé szorította, és kényszerítette magát, hogy szembenézzen Lepski kutató tekintetével.

– Ismeri ezt az embert? – kérdezte Lepski, és átnyújtotta neki Algir fényképét.

Ira ránézett, ós bólintott.

– Igen. Ez Mr. Forester.

– Milyen gyakran jár a bankba? – Lepski visszatette a képet a tárcájába, és elővett egy noteszt.

– Naponta.

– Ön mindig vele megy a széfjéhez, hogy kinyissa?

– Igen, természetesen.

– Volt alkalma csak egyszer is bepillantani a széfbe?

– Nem. Ha kinyitottam az első zárat, mindig eljöttem.

– Ő soha nem tett utalást rá, hogy mit tesz be a széfbe, vagy mit vesz ki onnan?

– Nem.

Lepski, miközben Irát kérdezgette, a kérdéseket és a válaszokat is jegyezte. Hirtelen támadt egy ötlete, és elhatározta, hogy nyomban ki is próbálja.

– Miss Devon, Forester e hó kilencedikén elköltözött a Regent Hotelból. Nem közölte magával, hogy megváltozott a címe?

– Nem.

– Soha nem említette név szerint egyetlen barátját sem?

– Nem.

Lepski becsempészte, a beszélgetésbe a csapdának szánt kérdést: – Nem említett bizonyos dr. Weidmant, Miamiból?

– Nem.

– Ön ismeri dr. Weidmant, Miss Devon?

Ira megdermedt. Lepskire nézett, aki kifejezéstelen arccal jegyezgetett a noteszába.

– Nem én.

– Soha nem is hallott róla?

– Nem.

Na tessék! – gondolta Lepski. Weidman pácienseinek a kartonjai közt ott van Norena Devon kartonja is. Weidman megvizsgálta, szemüveget írt fel neki, és Norena most azt állítja, hogy soha nem is hallott róla. Mi a fenét jelent ez?!

Csigavér, mondta magának. Ne kezdj olyasmibe, amibe belesülhetsz. Észrevette, hogy Mel zavart tekintettel figyeli.

– Foresternél mindig van aktatáska, amikor bejön a bankba?

– Igen.

– Nem is sejti, mi lehet a táskában?

– Nem.

Lepski jegyezgetett még egy pillanatig, aztán felnézett a noteszból, és mosolygott.

– Hát ez minden, Miss Devon. Nézze már meg, hogy azt jegyeztem-e fel, amit mondott. És ha igen, legyen szíves

szignálni. – Odanyújtotta a noteszt Irának, aki kelletlenül elvette.

– Mi ez? – kérdezte Mel élesen. – A lányom nem tett vallomást. Miért kellene szignálnia?

Lepski ártatlanul mosolygott rá.

– Ez most új rendelkezés nálunk, Mr. Devon. Semmi jelentősége, de ha már rendelkezés, tartsuk be.

Mel vállat vont, és megnyugtatóan mosolygott Irára.

– Akikor olvasd el, szívem, és szignáld.

Ira elolvasta a takaros, apró betűs írást. Az ösztöne veszélyt jelzett. Az volt az érzése, hogy valamiféle csapdába sétál, de fogalma sem volt róla, hol a csapda.

– Kérem – mondta, és átvette Lepskitől a feléje nyújtott golyóstollat. Odafirkantotta nevének kezdőbetűit a lap aljára.

Lepski felállt, elvette tőle a noteszt, és megköszönte.

Nincs ennek a lánynak a szemével semmi baj, gondolta. Most ez mit jelenthet?

– Még egy kérdésem volna, Miss Devon. Hallott valaha egy Ira Marsh nevű lányról?

Ira szinte összezsugorodott ültében. Annyira elsápadt, hogy Mel felugrott a székéről.

– Nem… nem… Sohasem hallottam róla.

– Norena! Nem érzed jól magad? – kérdezte Mel, és megkerülve az asztalát, hozzálépett.

– Nem, apu. Szörnyen rosszul vagyok – mondta Ira. – Valamivel elrontottam a gyomrom… Hazamehetnék? Biztosan jót tenne, ha lefekhetnék egy kicsit.

Mel Lepskire nézett.

– Megkérhetem, hogy menjen el, felügyelő úr? Láthatja, milyen rosszul van a lányom.

– Hogyne, hogyne – mondta Lepski. – Elnézést kérek. – Izgalomtól csillogott a szeme, amikor elhagyta a szobát.

– Kerítek valakit, hogy hazavigyen, drágám – mondta Mel. – Őszintén sajnállak. Ne félj semmit, mindjárt…

– Ó, ne csinálj ekkora ügyet belőle – mondta Ira, és felállt. – Nem kell, hogy hazavigyenek… Nem vagyok a halálomon, – Sarkon fordult, és kisietett a szobából faképnél hagyva az utána bámuló Melt.

Ragyás kurta lábaival harangozva ült az eszpresszóban, verítékes volt az arca, nyugtalan tekintete folyton az órára tévedt. Mikor jön már az a lány? – gondolta. Két perc múlva háromnegyed tizenegy. Nem sikerült valami? Rajtakapták, amikor kinyitotta a széfet?

Aztán meglátta Irát. Egyenes tartással lépett be a helyiségbe, magabiztosan, állát előretolva, az arca sápadt volt, a tekintete határozott. Sietség nélkül indult az asztalok közt Edris felé. Edrisnek hirtelen az első találkozásuk jutott eszébe; a lány kemény volt, magabiztos és rugalmas, mint az edzett acél. Edris megtörülte verítékes arcát, és felnézett a lányra. Ira két kézzel az asztalra támaszkodott, és Edris felé hajolt. Kék szeme szikrázott.

– Megszerezted? – kérdezte Edris azon gondolkozva, hogy mi történhetett a lánnyal. Kicsit megijesztette a lányban végbement változás.

– Itt most én kérdezek – mondta Ira. – Te ölted meg a nővéremet, ugye?

Edris megrándult. Kivillant a foga, ahogy vicsorogva sziszegte:

– Hogy a fenébe jön ez most ide? A nővéred a halálán volt. Nem öltem meg! Csak segítettem neki átsétálni a túlvilágra. Mit érdekel! Megszerezted a pénzt?

– Azt a búcsúlevelet te írtad?

– Igen… Na és? A többi levelet is én írtam, amit a zsaruk a lakásán találtak, hogy egyezzen a kézírás. Na és aztán? Megszerezted a pénzt, a szentségedet?!

– A szeretőjét is te ölted meg, ugye?

– Ugyan, hagyd már abba! Ha mindenáron tudni akarod: Phil ölte meg. Meg kellett, szerveznünk ezt a bulit, bébi, és ők mind a ketten az utunkban voltak. – Öklével nagyot csapott az asztalra. – Megszerezted a pénzt?

– Igen. Járt egy zsaru a bankban. Azt kérdezte tőlem, ismerek-e egy Ira Marsh nevű lányt.

Edris arca hirtelen szinte összezsugorodott.

– Bizony, kisöreg – mondta Ira lágy hangon –, most már nem tart sokáig. Hogy is lehettem olyan őrült, hogy belementem ebbe a dologba? Ezt az őrültséget! Mindent tudnak. Néhány óránk, ha van még… több nem.

Edris lecsúszott a székről.

– Add ide a pénzt! Velem jössz, bébi. Te meg én el fogunk tűnni innen! Még van rá lehetőségünk. Gyorsan!… Add ide a pénzt!

– Visszatettem a széfbe. Minek hozzak még több bajt a fejemre? Viszlát, Ragyás. Már nem tart sokáig. Majd találkozunk a rendőrségen. – Azzal megfordult, és kisietett a presszóból az izzó napsütésbe.

A bérelt Fordban ülő Jess Farr, kezével a kormánykeréken, értetlen arccal nézte Irát, amint kilép a Floridai Letéti Bankkal szemközti presszóból.

Már egy órája a pálmafák alatt parkolt. Látta megérkezni a Ragyást. Látta Irát, amint belépett a presszóba, majd néhány perc múlva ki is jött, olyan arckifejezéssel, mintha

egy világ omlott volna össze benne. Nézte, ahogy bement a bankba.

Türelmetlenül várta, hogy Edris is kijöjjön a presszóból, de nem jött. Jess semmit sem értett. Miért Edris jelent meg Algir helyett? Jessnek eszébe sem jutott, hogy újságot vegyen. Nem olvasott soha újságot; nem olvasott semmit.

Rágyújtott egy cigarettára, még kényelmesebben elhelyezkedett az ülésen, és várt tovább. Egy és háromnegyed óra telt el így, Jess kezdett ideges lenni. Ha még sokáig itt áll a kocsival, gondolta, a végén még kíváncsiskodni kezdhet egy zsaru, és ő bajba kerül. Éppen elhatározta, hogy máshol parkol le, amikor meglátta Irát kijönni a bankból és besietni a presszóba. Hirtelen felébredt az érdeklődése, mert feltűnő változást vett észre Irán. Ez megint az a régi Ira volt, akit New Yorkban ismert. A járása… a feszült, kemény kifejezés az arcán… a válla tartása. Miközben a presszóba belépő lányt figyelte, kipöckölte, a csikket a kocsi ablakán. Nála van a Garland-dohány, gondolta. Ebben olyan biztos volt, hogy kinyújtotta a kezét, és ráadta a motorra a gyújtást. Ira rövid néhány perc múlva kilépett a presszóból, és a bank mögötti parkolóba sietett. Amikor eltűnt Jess szeme elől, Edris ügetett ki a bárból.

Jess ámulva nézte Edrist, mint mindenki, aki éppen arra járt. A törpe szinte tébolyodottnak látszott. Az arca viaszfehér volt. Kis szája rángatózott. Tömpe karjai úgy csapódtak ide-oda az oldala mellett, ahogy a partra vetett halak vergődnek, miközben szökellő léptekkel a kocsijához sietett.

Mi az isten történt itt? – tette fel magának a kérdést Jess, és benyomta az önindítót. Amikor Edris beült a

kocsijába és becsapta az ajtaját, Jess lassan kikanyarodott a Forddal a parkolóból.

Edris Seacombe felé indult a Minivel.

Jess követte.

Lepski habozva állt a kocsija mellett. Egyetlen, parányi lehetősége volt csak arra, hogy megnyugtassa zakatoló elméjét. De éljen-e vajon ezzel a lehetőséggel? Ha rosszul sül el a dologba főnök nem fog örülni, ha viszont sikerül…

Lepski hirtelen döntött. Beült a kocsijába, beindította a motort, és besorolt az autóáradatba. Óvatosan, de gyorsan vezetett a 4/A autósztráda, azaz Miami felé.

Amint kijutott a városi forgalomból és ráhajtott a sztrádára, az órájára pillantott. Tíz óra harminchat perc volt. Fél tizenkettőre ismét a kapitányságon kell lennie. Igyekeznie kell, ha legalább nagyjából pontos akar lenni.

Meglátott egy motoros rendőrt, aki leparkolt motorja mellől figyelte a sűrű forgalmat. Odahúzott melléje.

– Helló, Tim – mondta. – Kényszerhelyzetben vagyok, minden perc számít, csinálj már utat nekem. Először Miamiba, a Graham Kollégiumba kell mennem. Harminc perc múlva ott kell lennem. Világos?

A közlekedési rendőr szélesen elvigyorodott, és életre keltette a motorját. – Nem létezik – mondta. – Harmincnyolc és fél perc, feltéve, hogy nem maradsz le mögöttem.

Lepski bólintott, maga elé engedte a rendőrt, aztán követte. – A rendőr bekapcsolta a szirénáját, és amikor a kocsik gyorsan lehúzódtak előttük az út jobb oldalára, gázt adott.

Lepski is beletaposott a gázpedálba, és arra gondolt, milyen dühös lenne a főnöke, ha látná, hogy ő óránként százhuszonnégy mérfölddel repeszt az autósztrádán.

A hosszú, egyenes sztráda szinte elolvadt a kerekek alatt. A kocsik, amelyek mellett elsüvített, szétmálló, szürke piszok-foltoknak tűntek az örvénylő levegőben, mikor megelőzte őket. Lepski kicsit előrehajolt, biztos kézzel markolta a kormányt, tekintetét a motoros rendőr hátára szegezte, ötven yardra maradt le a motorkerékpár mögött, és amikor a sebességük elérte az óránkénti százharminc mérföldet, kicsit félve gondolt rá, hogy egy esetleges elülső durrdefekt csak egy nagyon szerény koporsóhoz és nagyon mély gödörhöz juttathatja.

Húsz perc múlva az autósztráda végéhez értek, és a rendőr felemelt kézzel jelezte Lepskinek, hogy csökkentse a sebességet. A hetven mérföldes sebesség, amellyel behajtottak Miami külvárosába, vánszorgásnak tűnt az előbbi eszeveszett száguldáshoz képest.

Tizenhat perc múlva nyugodt tempóban hajtottak végig a Graham Kollégiumhoz vezető kocsiúton.

Lepski megállt a kocsijával, és kiszállt. A lába kicsit remegett, de azért jókedvűen mosolygott a motoros rendőrre, aki visszamosolygott rá.

– Remekül vezettél, Tim – mondta. – Olyan remekül, hogy megismételjük. Ugyanezt megcsináljuk visszafelé is, ha végeztem.

– Oké – mondta a rendőr. – Visszafelé talán meg is tudunk spórolni pár percet. Kisebb lesz a forgalom.

Lepski felment a lépcsőn, és megnyomta a csengőt. Maga dr. Graham nyitott ajtót.

– Jó napot, uram – mondta Lepski. – A Paradise City-i rendőrségtől vagyok. A segítségére lenne szükségem. Bemehetek?

Graham bólintott, és félreállt az ajtóból.

– Remélem, gyorsan végzünk, felügyelő úr – mondta, miközben a dolgozószobájába vezette Lepskit. – Megbeszélésem van.

– Nem tartam fel sokáig, uram – mondta Lepski, és leült a székre, amelyre dr. Graham mutatott. – Az egyik növendékével, Norena Devonnal kapcsolatban volna néhány kérdésem.

Graham kissé meglepettnek látszott.

– Már nincs nálunk. Nemrég…

– Igen, tudom. Mondja, doktor úr, Norena szemüveget viselt?

– Igen.

– Tudott olvasni szemüveg nélkül?

– Nem. Állandóan szemüveget viselt. De nem értem. Miért…

– A szemüvegének világoskék műanyag kerete volt?

Graham értetlenül bámult rá.

– Várjon csak, gondolkoznom kell… igen, kék kerete volt a szemüvegének, de hogy műanyag-e vagy sem, azt nem tudom. Megmondaná, mire valók ezek a kérdések?

– Okunk van azt hinni, hogy Norena Devon az az ismeretlen lány, akit meggyilkolva találtak a Korall-öbölben.

Graham megdermedt a döbbenettől.

– Úristen! Miért gondolják, hogy…

– Most én kérdezek, doktor úr – mondta Lepski határozottan. Elővette a tárcájából Algir fényképét. – Látta valaha ezt az embert?

– Hogyne. Ez Mr. Tebbel, Norena anyjának az ügyvédje.

Lepski nagyot sóhajtott. Tehát igaza volt!

– Van fényképük Norena Devonról? – kérdezte.

– Természetesen. Minden tanév végén készülnek osztályképeik – mondta Graham, felállt, és odament egy iratszekrényhez. Egy pillanat múlva kivett belőle egy fényképet.

Visszament Lepskihez, és átnyújtotta neki.

TIZEDIK FEJEZET

A félelemtől félőrült Edris sebesen hajtott Seacombe felé az autósztrádán. Annyira csak a saját biztonságával kapcsolatos gondolatok foglalkoztatták, hogy nem vette észre a nyomába szegődött poros Fordot.

Egyetlen percet sem veszíthet, mondta magának. Lehet, hogy a zsaruk máris keresik. Voltak kapcsolatai a tengerparton. Úgy vélte, a legjobb lesz egy Mexikóba induló hajóra feljutni.

Előbb azonban visszamegy a lakására, ezt a kockázatot vállalnia kell. Meg kell kapnia a pénzét Algirtól. Mert pénz nélkül vége van! Meg kell ölnie Algirt. Hacsak nem Algir öli meg őt. Aztán meg kell keresnie, hová rejtette Algir a Wanassee-zsákmányból való saját részét. De Algirt csak akkor ölheti meg, ha előbb fegyvert szerez.

Amikor elérte Seacombe külvárosát, hirtelen rátért a kis kocsival egy, a tengerhez vezető keskeny útra.

A meghökkent Jess a fékre taposott, és megállította a Fordot. Kiszállt belőle, és futva ment az út legmagasabb pontjáig. Még éppen jókor ért oda, és látta, hogy a Mini az út végén jobbra kanyarodik, majd eltűnik a szeme elől. Visszarohant a Fordhoz, és lassan, óvatosan végighajtott az úton.

Edris leparkolt a Minivel, aztán szökellve egy ócska bárhoz ügetett, ahová főleg a kikötőben horgonyzó mélytengeri halászhajók legénysége járt. A bár a napnak ebben a szakában üres volt, és a tulajdonos, Harry Morris, egy nagydarab, szőrös, mogorva ember, a bárpultnak támaszkodva egy turf lapot tanulmányozott.

Amikor meglátta Edrist, elvigyorodott.

– Szia, Ragyás. – Összehajtogatta a turflapot, és lenézett Edris sápadt, verítékes arcára. – Hát neked meg mi bajod, pajtás?

– Zűrben vagyok, Harry – mondta Edris, és igyekezett egyenletesen lélegezni. – Ne kérdezz semmit… a zsarukkal gyűlt meg a bajom. Fel tudsz juttatni egy Mexikóba induló hajóra?

Morrisnak kerekre nyílt a szeme. Egy pillanatig azt hitte, hogy Edris csak ugratja, de mikor újra az arcára nézett, rájött, hogy nem tréfál.

– El lehet intézni, Ragyás, de nem olcsón. Ma este tízkor indul egy hajó, és meg tudom szervezni, hogy feljuss rá… de három nagy lepedőbe kerül.

Edris összerezzent.

– Nem tudod olcsóbban megcsinálni, Harry? Minden dollárra szükségem van.

– Rajtam nem múlna, de a szivar nagyon kapzsi.

– Még el kell intéznem valamit, aztán visszajövök. El tudsz bújtatni a hajó indulásáig?

– Hát persze, Ragyás. Neked bármit megcsinálok.

– Még valami… Kéne egy hangtompítós pisztoly, de most rögtön.

Morris rábámult.

– Minek?

– Mondtam, hogy ne kérdezz semmit, Harry. Kell. És most azonnal.

– Rendben van. De csak nem kívánod, hogy elsütni is én süssem el helyetted?

Edris ádázul vigyorgott.

– El tudom sütni. Csak add már ide, Harry. Kifutok az időből.

Morris bólintott, és bement a bárpult mögötti ajtón egy hátsó helyiségbe. Néhány perc múlva egy hosszúkás, barna csomaggal tért vissza. Átadta Edrisnek.

– Nem volt még használva, Ragyás. És nem akarom viszontlátni. A hangtompító három lövésre jó… többre nem. Remélem, tudod, mit csinálsz?

– Tudom – mondta Edris komoran. – Kösz, Harry. Egy-két óra múlva visszajövök. – Kisietett a bárból, vissza a kocsijához.

A kocsiban kibontotta a papírt, és szemügyre vette a 38-as automata pisztolyt. Rácsavarta a csövére a hangtompítót, és a pisztolyt letette maga mellé az ülésre. A kalapját meg rátette a pisztolyra. Aztán beindította a kocsit, és elhajtott a lakása felé.

Jess Farr, aki valamivel távolabb, a vízparton parkolt, követte.

Amikor megérkezett a ház elé, ahol lakott, Edris felmarkolta a kalapját meg a pisztolyt, és az indítókulcsot a helyén hagyva, kiszállt a kocsiból. Keresztülszökdécselt a járdán, aztán fel a bejárati lépcsőn. Az előcsarnokban beszállt a liftbe, amely felvitte az emeletre, ahol lakott.

Amikor megállt az ajtaja előtt, hogy elővegye a kulcsát, az órájára pillantott. Tizenegy óra negyvenhárom perc volt. Kizárta az ajtót, és óvatosan belépett az előszobába.

– Phil?

Kalapját egy székre dobta, s a pisztolyt a háta mögött, az újságot meg a bal kezében tartva, továbbment a nappaliba.

Algir az ablaknál állt, gyanakvó tekintettel, feszült arccal, kezében Edris huszonötösével. Felemelte a pisztolyt, és Edrisre szegezte.

– Megvan a pénz? – kérdezte. – Ne gyere közelebb.

– Mit jelentsen ez? – kérdezte Edris, és félrebillentette a fejét. A háta mögött kibiztosította hüvelykujjával a pisztolyt.

– Nem bízom benned, te rohadt vakarcs – mondta Algir. – Elhoztad a pénzt?

– Persze hogy el, meg hoztam egy újságot is. A te remekbe sikerült, szép nagy fotóddal, pajtás, mindjárt az első oldalon. – Edris Algir felé dobta az újságot. Az újság szétnyílt, és a címoldalával felfelé Algír lába elé esett.

Algir óvatlanul lenézett, meglátta a saját fényképét, és káromkodott egyet. És ez volt az utolsó hang, amelyet életében hallatott. Edris felemelte a pisztolyát, és átlőtte Algir fejét.

Algir térde megroggyant, s ő maga kezdett lassan összeroskadni. Edris vicsorogva még egy golyót eresztett bele, ezúttal a mellébe.

Algir elterült a padlón, vér csurgott végig az arcán. A keze erőtlenül megrándult, a szája kinyílt, aztán fennakadt a szeme. Egész testében megremegett, és leesett az álla.

Edris nagy, mély lélegzetet vett. Lecsavarta a fegyverről a hangtompítót, és zsebre vágta. A pisztolyt letette az asztalra. Aztán, anélkül hogy Algirra nézett volna, bement a hálószobájába a vászon útitáskáért, amelybe már előzőleg becsomagolt.

Majd nekilátott átkutatni a lakást Algir pénzéért. Körülbelül tíz percbe telt, míg megtalálta egy korai Picasso-reprodukció mögött. Megszámolta, és mérgesen dünnyögött, amikor megállapította, hogy Algirnak már csak tizenhatezer dollárja maradt a zsákmány ráeső részéből.

Edris a farzsebébe gyömöszölte a pénzt. Aztán a saját részét tartalmazó borítékot a zakója belső zsebébe dugta. Egy pillanatra megállt, hogy még egyszer körülnézzen a lakásban, és hirtelen elszomorodott, hogy el kell hagynia.

Lenézett a vértócsában fekvő Algirra, és rémült arckifejezése láttán vágott egy grimaszt. Felkapta a táskát, és lassan a bejárati ajtóhoz ment.

Nehéz elhinni, gondolta, hogy soha többé nem látja az otthonát, de legalább van pénze, és esélye is arra, hogy Mexikóba jusson. Ott majd új életet kezd. Pénzzel minden ajtót meg lehet nyitni. Pénz nélkül viszont elveszett az ember.

Kinyitotta a bejárati ajtót, és megtorpant.

Pisztollyal a kezében Jess Farr állt a folyosón. A fegyver csövét Edris arcának szegezte.

Edris becsukta a szemét, aztán újra kinyitotta. A hosszú, sovány hippi láttán az ijedségtől egy pillanatra elállt a szívverése, majd annál hevesebben kezdett dobogni.

– Vissza! – sziszegte Jess. – És jól gondold meg, mit csinálsz!

Edris, akit rosszullét kerülgetett a rémülettől, lassan visszahátrált a nappaliba. Jess követte, és berúgta maga mögött a bejárati ajtót. Megdermedt, amikor meglátta Algir holttestét. Még sosem látott halottat. Fagyos görcs állt a gyomrába.

– Tedd le a táskát, hátra arc, és kezeket fel! – förmedt Edrisre.

– Ide figyelj… – kezdte Edris, mézesmázos mosolyt erőltetve hamuszürke arcára.

– Tedd, amit mondtam, te disznópofa! – ordított rá Jess, és megfenyegette a pisztollyal.

Edrisnek elakadt a lélegzete, s felzokogott. A földre ejtette a táskát, megfordult, és amikor felemelte volna a kezét, Jess gyorsan előrelépett, és fejbe vágta a pisztollyal.

Lepski dagadt a büszkeségtől Terrell arca láttán, amikor elmesélte neki, amit kellett. Élvezet volt nézni Beiglert is, aki Terrell íróasztala mögött támasztotta a falat.

Lepski nem tudott elfojtani egy diadalmas vigyort, amikor befejezésül így szólt: – És itt van Norena Devon fényképe, főnök. Az iskolájából szereztem. – És lendületes mozdulattal letette a képet Terrell íróasztalára.

Terrell és Beigler előrehajolt, és szemügyre vette a csoportképet.

– Balról a második… a hátsó sorban – mondta Lepski.

– Szép munka volt, Tom – mondta Terrell, miután alaposan megnézte a csúnyácska, szemüveges lányt. – És akkor ki az, akit Devon a lányának hisz?

– Ira Marsh… Muriel húga – szólt közbe Beigler. – Most kaptam meg a New York-i rendőrségtől a jelentést. Ira Marsh tizenhatodikán este hagyta el New Yorkot. Azóta nem látták. Összeáll a kép, főnök.

– De miért? – Terrell a homlokát ráncolva nézett Beigler-re. – Hiányzik egy nagyon fontos láncszem. Miért kellett Algírnak Irával helyettesítenie Norenát? Kellett valami okának lennie rá.

– Majd a lány elmondja, hogy micsoda. Hozzuk be.

– Ne siessük el – mondta Terrell. – Előbb beszélek Devonnal. – Terrell összehúzta a szemét. – Az az Edris, a törpe… bizonyára ő csempészte be Ira fényképét Muriel hálószobájába. És ő volt az, aki dr. Grahammel elhitette, hogy Algir Muriel ügyvédje. Indulj érte, Joe! Hozd be, de gyorsan!

– Állítólag New Yorkban van – mondta Beigler.

– Riaszd a New York-i rendőrséget. De lehet, hogy csak fal az egész. Lehet, hogy még itt van. Nézd meg a lakásán, Joe.

Beigler bólintott, és kisietett a szobából.

– Te meg figyeltesd a repülőteret, és állíttass úttorlaszokat, Tom – folytatta Terrell. – Ilyen külsővel nem juthat ugyan messzire, de ezzel a kígyóval kapcsolatban nem akarok semmiféle kockázatot vállalni! – Felállt, és felvette az asztalról a fényképet. – Én meg megyek Devonhoz.

Lepski a telefon után nyúlt.

– Ha most nem léptetnek elő, öregfiú – mondta önmagának –, akkor soha.

Jess liften ment le. Bár annyi időt sem töltött a lakásban, hogy megszámolja az eszméletlen Edristől elvett pénzt, tudta, hogy az több, mint amennyire számított. Gyorsan el kell tűnnie Floridából, mondta önmagának. A bérelt kocsit Fernandiában hagyja, és felszáll az atlantai vonatra. Aztán Atlantában marad, amíg nem tisztázódik, merről fúj a szél. Ennyi pénzzel az égvilágon semmi gondja!

Diadalmámora ellenére is még mindig meg volt döbbenve Algir halálán. Nyilvánvaló volt, hogy Algirt Edris ölte meg, akit Jess a padlón eszméletlenül elterülve hagyott. Amikor beszállt a Fordba, azon tűnődött, hogy vajon mihez kezd és hová megy most Edris.

Úgy kell a ronda kis vakarcsnak! – gondolta Jess, amikor rátaposott az indítóra. Most legalább megfizetett azért, ahogyan Irával bánt.

Mi lehet Irával? Jess a homlokát ráncolta. Hirtelen szinte kísértést érzett, hogy keresse meg a lányt. Sokkal szórakoztatóbb volna vele együtt utazni, mint egyedül. De aztán megrázta a fejét. Inkább nem. Hiszen a zsaruk hamarosan mindent kiderítenek Iráról, és ő még bajba

kerülhetne, ha a lánnyal van. Nem, inkább egyedül utazik. Atlantában elég ideje lesz rá, hogy nőt kerítsen magának.

Miami felé hajtott. Dél volt, nagy a forgalom, és csak idegesítően lassan lehetett kifelé haladni Seacombe-ból. De Jess fékezte a türelmetlenségét.

Gyönyörűen alakult a helyzet, gondolta, amikor lassítania kellett, mert újabb forgalmi dugó keletkezett. Edris nem mer botrányt csinálni. Algir meghalt. Ira nem tudja, hogy nála van a pénz. Gyönyörű! Ez aztán a tökéletes húzás!

A kocsisor nekilódult, és Jess kettesből hármasba kapcsolt. Meglátta a forgalmi lámpát. Vajon átcsúszik-e még a piros előtt? Az előtte levő kocsi hirtelen gyorsított, és lehagyta őt. Jess nem tudott ellenállni a kísértésnek, hogy beletaposson a gázba. Körülbelül ötyardnyira lehetett a lámpától, amikor az pirosra váltott.

Káromkodott, vadul fékezett, és csikorogva állt meg, egy yarddal a stopvonalon túl. Még mielőtt visszafordulhatott volna, hatalmasat lökött a Fordon egy hátulról nekiütköző kocsi.

Jess dühtől tajtékozva fordult hátra a sofőrülésen. Látta, hogy a mögötte levő kocsi vezetője, egy idősebb, kövér férfi kiszáll. És meghallotta a mindennél jobban rettegett hangot: egy rendőrsíp hangját.

Vadul dobogó szívvel kapta ki a farzsebéből az automata pisztolyt, hogy a kesztyűtartóba rejtse, amikor egy érdes hang rámordult: – Ne mozdulj!

Jess felnézett. Egy vörös képű, tagbaszakadt rendőr bámult rá a jobb oldali ablakon át. Jess észre sem vette, mikor lépett oda. A rendőr már a kezében tartotta a pisztolyát, és Jessre szegezte.

– Tedd le azt a pisztolyt! – mondta a rendőr, a hangja kemény volt, mint az acél. – És fel a kezekkel!

Jess a félelemtől és a dühtől szinte sírva tette le a pisztolyt az utasülésre, és feltartotta a kezét.

Kinyílt a mellette levő ajtó, s egy másik rendőr megragadta és kipenderítette az útra. Autók dudáltak, bámészkodók gyűltek köréjük.

– Vigyázz rá! – ordította az első rendőr. – Most imádkoztam ki a stukkert a kezéből.

A második vigyorgott, és úgy képen törülte Jesst, hogy az megtántorodott. Aztán utánanyúlt, és még mielőtt Jess felfogta volna, hogy mi történik, bilincs kattant a csuklóján.

Érezte, hogy az inge alatt megcsúszik a pénzköteg, és még mielőtt megakadályozhatta volna, ömleni kezdtek a bankók az úttestre.

– Oda nézz! – kiáltott fel a vörös képű rendőr, és kerekre nyílt a szeme. – Ez a kölyök pénzt pisál!

Ragyás Edris kinyitotta a szemét. Úgy fájt a feje, hogy vinnyogva felnyögött. Mozdulatlanul feküdt, és megpróbált visszaemlékezni rá, hogy mi is történt. Aztán az eszébe jutott.

Hosszú, gyötrelmes perceikig tartott, amíg sikerült felülnie. Két tömpe keze közé fogta sajgó fejét, amíg az agya tisztulni nem kezdett, és alább nem hagyott az éles, hasogató fájdalom. Nagy nehezen feltérdelt, majd talpra állt. Tántorogva két lépést tett előre. Bal lába megcsúszott Algir száradó vérében. Megborzongott. Megpróbálta cipője talpát a szőnyegben tisztára törülni. Úgy mozgott, mintha ötven évet öregedett volna az alatt a fél óra alatt, amíg eszméletlen volt. Odaért a bárszekrényhez, bizonytalan kézzel kinyitotta, és megragadta a whiskysüveget. Kihúzta

belőle a dugót, és a szőnyegre ejtette, az üveget meg a szájához emelte. Hosszan, egyfolytában ivott. A szesz szétáradt a testében, új életre keltette, felmelegítette.

Zihálva letette az üveget, és megtapogatta a farzsebét. Tudta, hogy a mozdulat felesleges. A pénz eltűnt.

Bizonytalan léptekkel bement a fürdőszobába, és vizet locsolt a fejére meg az arcára. Zsibbadt volt az agya. A tükörbe nézett, és összeszorult, a szíve, amikor meglátta magát. Olyan volt, mint egy összeaszott, halálához közeledő kis vénember. Mint akit már csak néhány óra választ el a haláltól.

Elfordult a tükörtől, és visszament a nappaliba. Fogta a whiskysüveget, és még egy jót húzott belőle. Böfögve ült le minikarosszékébe, és feltette a lábát a zsámolyra.

Ezek után nincs hajó, ami elvigyen Mexikóba – gondolta. – Pénz nélkül befellegzett neked, Ragyás. Jobb, ha szembenézel a ténnyel, öregem. Nincs értelme menekülni. Nincs értelme további terveket csinálni. Mélységes mély szakadékban vagy, és soha nem fogsz kikerülni belőle.

Algirra nézett, és a gyűlölettől vicsorogva felmordult. Mindennek ez a semmirekellő, nagy melák az oka, ez az istenverte átok, mert buta és lusta volt ahhoz, hogy elég mélyre temessen a homokban egy hullát. Csak ennyi… ennyi elég volt ahhoz, hogy elrontsa minden idők legcsodálatosabban kitervelt Nagy Buliját.

Edris ivott még egy kis whiskyt. Már részeg volt, tele alkohollal és önsajnálattal. Sírni kezdett, csupa ránc arcán végigfolytak a könnyek, tömpe kezeit egymáshoz ütögette.

Még akkor is ott ült és sírt, amikor Beigler és Hess körülbelül huszonöt perc múlva behatolt a lakásba.

Ragyás Edris minden ellenkezés nélkül velük ment. Mit számít most már? – gondolta, miközben lebotorkált a

lépcsőn a ház előtt várakozó rendőrségi autóhoz. Most már semmi sem számít! Az ember terveket csinál, ügyeskedik, aztán jön egy hülye, és mindent elront.

– Így jár az, aki homokra épít! – mondta félhangosan, amikor beszállt a rendőrségi kocsiba, és mivel nagyon részeg volt, tömpe tenyerébe temette az arcát, és újra sírni kezdett.

Kedves Mel, mert, ugye, nem szólíthatlak többé apunak? Csak azért írok, hogy elbúcsúzzam és bocsánatot kérjek.

Biztosan nem hiszed el nekem, de őszintén mondom: nem tudtam, hogy megölték a lányodat. Nekem azt mondták, hogy baleset áldozata lett, vízbe fúlt.

Tudom, hogy nem lett volna szabad a lányodnak kiadnom magam, de annyi mindent csináltam már életemben, amit nem lett volna szabad. Nagyon boldog voltam melletted… furcsa boldogság volt, az első pillanattól fogva tudtam róla, hogy nem tarthat sokáig.

Most elmegyek úszni. És addig fogok úszni, amíg nem bírom tovább. Remélem, ezzel megkíméllek az ügy túlságosan kellemetlen következményeitől. Szeretném hinni, hogy egy kicsit hiányozni fogok neked. Örülök Joynak; ő boldoggá fog tenni téged, és te megérdemled, hogy boldog légy.

Tehát Isten veled, és nagyon kérlek, próbáld meg elhinni, hogy nem tettem volna, amit tettem, ha tudom, hogy mi történt Norenával.

Szeretettel
Ira

Ira tetette a golyóstollat, és átolvasta a levelet. A parti házban volt. Fehér bikini volt rajta, amelytől még barnábbnak tűnt a bőre a valóságosnál.

Nyugodtan, minden elérzékenyülés nélkül borítékba tette a levelet. A borítékot leragasztotta, ráírta Devon nevét, és nekitámasztotta az asztalon álló virágvázának.

Felállt, még egyszer körülnézett a szobában, aztán kisétált a forró napsütésbe.

A távolban fürdőzőket látott, de olyan messze, hogy nem zavarták.

Hosszú, könnyű léptekkel lement a vízhez, a fejét magasra tartva. Az arca nyugodt volt, a szeme száraz. Besétált a vízbe, és úszni kezdett. Erőteljes karcsapásai egyre távolabb vitték a parttól és az új élettől, amelyre rátalált, de nem neki való volt.

VÉGE.